

JOHN D. MacDONALD

STRAŠNÁ CITRÓNOVÁ OBLOHA

Všetkým ozajstným priateľom Trvisa McGeeho

V *Strašnej citrónovej oblohe* obaja pátrači objasňujú smrť Carrie Milliganovej a pôvod dost veľkej sumy peňazí, ktorú si u McGeeho krátko predtým schovala. Pátranie privedie obidvoch priateľov na stopu skupiny amatérskych pašerákov pre ktoré musia zomrieť ešte ďalší ľudia.

Obidvom románom nechýba dramatickosť, napätie a nečakané zvraty, no nájdeme tu aj nevtieravú, ale o to účinnejšiu kritiku niektorých záporných javov charakteristických pre dnešnú americkú spoločnosť.

Copyright © John D. MacDonald 1974

Translation © Katarína Karovičová 1988

Preložila Katarína Karovičová

Život nie je nijaká atrakcia ani zábava: sú to ustavičné starosti.
SANTAYANA

Spal som hlbokým spánkom, sám na palube svojej obytnej jachty, sám na obrovskej posteli, sám vo sne plnom naháňačiek, strachu a príšerných dravcov, vo sne, od ktorého ma zalieval pot. Vystrelená guľka zacvendžala o mrežu. Ďalšia. Náhle som sa zobudil a začul som tichučké zvonenie zvončeka, ktorý sa mi ozve pri posteli, keď niekto vstúpi na palubu *Rozbitého Flusha*. Boli takmer štyri hodiny ráno.

Mohlo to byť dajaké decko, ktoré snorí po palubách, či neobjaví zabudnutý fotoaparát, tranzistorové rádio alebo fľašu škótskej whisky. Alebo dobromyseľný opilec. Alebo dakto, kto by mi mohol narobiť nepríjemnosti. Nevedel som, ako dlho som ešte spal po prvom zazvonení zvončeka. Natiahol som si šortky a prešiel som potme okolo toalety a kuchynky, cez obývačku až k zamknutým dverám, ktoré sa otvárajú na krytú zadnú palubu. V ruke ma chladila zbraň, ktorú som vytiahol z úkrytu pri posteli ešte skôr, než som sa celkom prebudil.

Začul som tiché zaklopanie, diskkrétne a váhavé. „Trav?“ Chrapľavý, pološepkajúci dievčenský hlas. „Trav McGee? Trav, zlatko?“

Posunul som sa na miesto, skadiaľ som v istom uhle videl cez sklo, práve toľko, aby som rozoznal drobnú dievčenskú postavu pritísnutú k dverám tak, že na ňu nedopadala jasná žiara prístavných svetiel. Podľa všetkého tam nik iný nebol.

Zavolať som cez zatvorené dvere: „Kto je?“

„Trav? Nezažínaj svetlá, hej? Prosím!“

„Kto je tam?“

„To som ja. Carrie. Carrie Milliganová.“

Zaváhal som, potom som si zastrčil revolver za pás šortiek a zacítil som jeho chlad na bruchu. Odomkol som, vpustil som ju dnu a znovu zamkol dvere.

Objala ma, pevne sa ku mne pritísila celou svojou drobnou

postavou a zhlboka vydýchla. „No ahoj,“ povedala. „Nezažínaj. Dobre? Nechcem, aby si sa do toho zaplietol.“

„Svetlo by ma do niečoho zaplietlo?“

„Vieš, ako to myslím. Ak je niekto nablízku, ak vedia, že som šla týmto smerom, a uvidia, že sa tu rozsvietilo, budú chcieť zistiť, či som tu.“

„Môžem zatemniť kapitánsku kajutu.“

„Dobre. Bude sa nám ľahšie zhovárať.“

Chytil som ju za ruku a viedol tmou. Zvonka vnikalo dnu dosť svetla, aby bolo napravo i naľavo vidieť rozmerné obrysy nábytku v obývačke. Keď sme prišli do mojej kajuty, pustil som ju a zatiahol som na ľavoboku obidva hrubé závesy. Potom som zažal lampku na čítanie nad posteľou, ktorá vrhá okrúhle svetlo na knihu a zvyšok miestnosti necháva v tme. Osvetlila posteľnú bielizeň, ktorú som dokrkval v spánku plnom nepokojných snov, od nej sa svetlo odrazilo a zalialo Carrie tlmenou žiarou.

Objala ma jednou rukou, v druhej držala balík a kabelku. Balík vyzeral ako škatuľa od topánok, bol zabalený v hedom papieri a previazaný šnúrkou.

„Viem, viem,“ povedala a ustúpila zo svetla. „Nevyzerám ktovieako. Nie som veľmi udržiavaná. Koľko odvtedy uplynulo? Šesť rokov. Takže vtedy som mala dvadsaťštyri, však? A teraz vyzerám na štyridsať.“

„Ako sa má Ben?“

„Nemám ani najmenšie tušenie.“

„Aha.“

„Áno, je to tak. Nežijem s ním... už vyše troch rokov. Poslala som ho dočerta.“

„Aha.“

„Prestaň hovoriť aha. Vieš, keď som zbadala túto veľkú starú loď, trochu mi zovrelo hrdlo. Naozaj. Netušila som, že by som v súvislosti s Benom mohla pocítiť dačo také. Myslela som, že je to už dávno preč. Ale na tomto korábe sme boli šťastní. Myslím, že to bolo naše jediné skutočne šťastné obdobie. Novomanželia bez centa vo vrecku, ale s veľkou požičanou loďou, na ktorej sme mohli stráviť prvé dni po svadbe.“ Sadla si na stoličku v tienistom kúte vedľa

komory. Zmeneným hlasom povedala: „Mala som si vybrať teba.“

„Pochopila si, že by som sa nikdy neoženil,“ vyhlásil som. Sadol som si na posteľ tvárou k nej.

„Viem, viem. Nechápem iba, prečo som tak dychtila vydať sa. A tak som sa vydala za Bena Milligana. Panebože! Vieš, čo bol Ben v skutočnosti? Dietťa. Jeho matka po ňom dvadsaťpäť rokov upratovala, vyčkávala naňho, rozprávala mu, aký je úžasný, a potom ho odovzdala mne. Večné náreky. Nebol schopný udržať si nijaké zamestnanie. Nik si ho nevážil. Všetko bolo na figu. Za dva roky vystriedal asi štrnásť miest a nakoniec si už ani nijaké nehl'adal. Sedel doma a sledoval predpoludňajšie televízne programy. Po celý čas sa venoval kulturistike. Bol to výrobca svalov. Očakával, že keď sa vrátim z práce, navarím, alebo sa aspoň cestou domov zastavím v obchode a kúpim pizzu alebo hamburgery. Trav, ty si nevedel, čo je zač?“

„Prirodzene, že áno.“

„Nemohol si mi niečo povedať?“

„A prísť o oko?“

„Dobre, tak teda som bola zaľúbená. Vďaka bohu, že sme nemali deti. Myslím, že to bola jeho vina, nie moja. Ale nebol ochotný ísť k lekárovi. Strašne sa ho dotklo, že som sa vôbec opovážila naznačiť, že by v tom dokonalom tele mohlo byť dačo v neporiadku. Pozri, McGee, bolo to dávno. Už je to všetko minulosť. Neprišla som sem baviť sa s tebou o svojom senzačnom manželskom živote. Cestou som si hovorila, Trávise McGeeho vlastne nepoznám. Ale vtedy dávno si mi bol blízky. Musela som nájsť niekoho, komu môžem dôverovať. Rozmýšľala som o mnohých ľuďoch. Napokon som si vybrala teba. Potom som začala uvažovať. Možno má niekoho na palube, možno tam s ním niekto býva, alebo odišiel, alebo sa oženil. Panebože, šesť rokov! A vieš, čo sa stalo? Vstúpila som na palubu a šesť rokov odrazu zmizlo. Vyzeráš výborne. Vieš o tom? Senzačne. Vôbec si sa nezmenil. To nie je spravodlivé. Pozri na mňa!“

Ľuďom sa to stáva. Dostanú sa k bodu, keď by mali vysvetliť, o čo ide, ale nemôžu sa k tomu odhodlať, a tak rozprávajú o všetkom možnom. Potrebovala pomoc. Z jej hlasu zaznieval jemný tón

úzkosti a slová z nej vychádzali prirýchlo.

A tak som jej trochu pomohol. „Čo máš v tej škatuli?“ spýtal som sa.

Prudko vydýchla. Takmer akoby zalapala po dychu. „Ideš priamo na vec, však? Čo mám v škatuli? Myslíš v tejto škatuli? Raz si povedal, že máš bezpečnú skrýšu, kde sa dá všeličo ukryť. Máš ju ešte vždy?“

„Áno.“

Pristúpila ku mne a položila balík vedľa mňa na posteľ. Chytila šnúрку a rýchlym, istým pohybom ju rozviazala. Rozbalila hnedý papier. Meyer povedal, že by sa dal napísať celý traktát o tom, ako rozbaľovanie balíka odhalí povahu človeka.

„V tejto škatuli mám peniaze,“ povedala.

Nadvihla vrchnák. Boli tam peniaze, pevne napchaté použité bankovky, niektoré uložené voľne, ale väčšinou zviazané motúmom do úhladných balíčkov, pod motúmom bola zastrčená páska z kalkulačky. „Mám tu deväťdesiatštyritisícdevsto dolárov. Plus desaťtisíc pre teba za to, že si ich tu necháš, až kým ich nebudem chcieť.“

„To netreba.“

„Stojí mi to za to. A budem mať lepší pocit.“

„Môžem ti položiť zopár otázok?“

„Veľa nie. Preto ti dávam honorár.“

„Sú ukradnuté?“

„Myslíš z banky, alebo z fondu výplat pre zamestnancov, alebo čosi podobné? Nie.“

„A ak si po ne neprídeš?“

„Prídem si po ne... koľkého je dnes?“

„Skoré ráno šiesteho mája, štvrtok.“

„Dobre. Ak si po ne neprídem do pätnásteho júna, alebo ak dovedy nedám o sebe vedieť, už neprídem. Potom ich musí dostať moja sestra, Susie. Pamätáš si moje meno za slobodná?“

„Deeová. Carrie Deeová.“

„To bola skratka mena Dobrovská. Ona používa celé priezvisko. Susie... Susan Dobrovská. Odniesieš jej ich. Aj to je zarátané do honorára. A to, že nikomu nepovieš, že som tu bola. To je ďalšia vec,

za ktorú zarobíš desaťtisíc.“

„Kde býva tvoja sestra?“

„Ach, prepáč. Žije v Nutley v New Jersey. Je mladšia ako ja. Učí v materskej škole. Teraz má približne toľko rokov, ako som mala ja, keď sme sa zoznámili. Dvadsaťtri? Áno. Pred dvoma mesiacmi mala narodeniny. Je milá, ale... v niektorých veciach hlúpa. Ešte nevie, ako to v živote chodí. Nebolo by krásne, keby sa to vôbec nemusela dozvedieť? Pozri, uložíš peniaze na bezpečné miesto a necháš ich tam ukryté?“

„Áno, pravdaže.“

Zakolísala sa, urobila tackavý krok, prudko sa zvrtila, sadla si na posteľ vedľa škatule, vrazila do nej a rozsypala balíčky peňazí. „Strašne sa mi chce spať. A som špinavá, Trav. Už mám tieto šaty na sebe pridlho. Cítim, ako zapácham. Mali by sa spáliť. Drahý, môžem ťa za tých desaťtisíc požiadať ešte o tri veci?“

„A to sú kúpeľ, posteľ a šaty na prezlečenie?“

„Mám veľkosť desať.“

Keď bola až po krk ponorená v teplej vode vo veľkej vani, čľapkala sa a mydlila, umývala si nakrátko ostrihané plavé vlasy a drhla celé telo, našiel som starú nepotrebnú škatuľu na náboje. Bol to typ, čo má gumenú tesniacu vložku a tenký kovový jazýček, ktorý škatuľu pevne uzatvára. Preložil som peniaze, okrem svojich desiatich tisíc, do škatule na náboje a umiestnil som ju do skryše medzi dvojitý trup lode pod ponorom. Desaťtisíc som pridal k svojim tajným zdrojom a v duchu som pridal ďalších štyri-päť mesiacov k svojmu odpočinku. Odpočívam, kedykoľvek si to môžem dovoliť. Keď sú peniaze fuč, dám sa opäť do roboty. Záchranné práce. Normálne sa človek dostane na odpočinok, keď už je pristarý na to, aby sa z neho naozaj radoval, a preto oddychujem vždy, keď sa dá. Aké by boli pláže bez plážových poval'ačov? Aké slasti by prežívali samopašné dámičky na dovolenke, keby sme sa tam neobšmietali?

Keď som uložil peniaze na bezpečné miesto, začal som prehrabúvať obsah veľkého kufra pod posteľou v kajute pre hostí. Vždy je plný dámskych šiat. Zostávajú na palube. Kupujem ich v prístavoch, do ktorých zablúdím na svojej starej obytnej jachte so svojimi priateľkami. Potom tu zvyčajne ostanú. Nie je pre mňa

problém odniesť ich do čistiarne a odložiť. Človek tak získa zásoby pre prípad náhlej potreby.

Našiel som elegantné námornícke nohavice a ružový rolák bez rukávov. A objavil som aj frotírový plášť, ktorý je dobrý každému. Bol dobrý aj Carrie a vliekol sa za ňou po dlážke. Pomohla mi ustlať hosťovskú posteľ. Pri každom nádychu zívala. Oči mala od únavy meravé. Keď som o necelé tri minúty k nej vošiel, aby som sa jej spýtal, či nechce horúcu čokoládu alebo pohárik alkoholu, prerušila moju otázku dlhým tichým zachránaním.

Chvíľu som stál opretý o rám dverí, v pološere som na ňu pozeral a spomínal som. Spomínal som na Carrie Deeovú v predbenovskom období. Bolo to pekné dievča, ktoré pracovalo v jachtovom prístave Peerless a občas sa zjavovalo na večierkoch v Bahia Mare a okolí. Myslím, že nikdy nevieme sami najlepšie posúdiť, čo je v našom živote dôležité a čo bezvýznamné. Náhody času a miesta menia scenáre a neskôr hovoríme, že v tom bol zámer.

S Carrie som sa nezoznámil zámerne. Ani ona so mnou. V Bahia Mare nakrúcal televízny štáb dajakú reklamu. Ľudia z televízie trávili každý večer svojho týždenného pobytu na nikdy nekončiacom večierku na palube jachty Alabamského tigra. Ich šéf bol zavalitý, zarastený a veľmi hlučný chlapák. Moderne sa obliekal, mal ligotavú parochňu a bol presvedčený, že vďaka povolaniu a čaru svojej osobnosti je neodolateľný. O polnoci som vyšiel na palubu jachty *Dievča z Alabamy*, aby som sa nadýchal čerstvého vzduchu a zistil, či sú na nebi hviezdy, na ktoré by som mohol pozerat'. Šéf mal na palube pri prevrátenom člne dievčinu, váľal sa po nej, vyhŕňal jej šaty až po pás. Dievča kopalo, plakalo a kričalo, jej protesty sa však strácali v reve dvesto-wattových reproduktorov.

Odtrhol som ho od nej, a kým ma zasypával údermi a preklínal, odniesol som ho k zábradliu, odkiaľ som ho bez ťažkostí hodil do prístavnej vodnej nádrže. Keď spadol z takmer štvormetrovej výšky, poriadne to čľuplo. Presvedčil som sa, že vie plávať, a nechal som ho, aby sa postaral o seba sám. To dievča bola Carrie a nevyzerala dobre. Mala roztrhané šaty, na tele odreniny a nebola d'aleko od hysterického záchvatu. Rozhodne nebola v takom stave, aby sa mohla vrátiť na večierok, a tak som ju odviedol na *Rozbitý Flush* a

pohľadal som jej nejaké šaty. Strávila pol hodiny v kúpeľni, aby sa pozbierala.

Poriadne to ňou otriaslo. Ten chlap sa dostal priveľmi blízko k svojmu cieľu. Bola bledá a vystrašená. Podľa všeobecne uznávaných pravidiel ľudského správania mala byť po tom, čo ju takmer znásilnili, taká šokovaná, že by sa istý čas mala cítiť ako bytosť stredného rodu. A ja som sa mal zdráhať poskytnúť jej nový dôvod znepokojovať sa. Ale akýmsi zvláštnym spôsobom nás tá príhoda podnietila. Sedeli sme a zhovárali sa, potom sme si sadli k sebe bližšie a zhovárali sa, prisadli sme si ešte bližšie a bozkávali sa a potom som ju odviedol do postele. Akýmsi čudným spôsobom to bolo veľmi nežné a sladké. Rečou tela mi vravela: Vidíš, také to má byť. A ja som jej hovoril: Nahraď predchádzajúcu spomienku touto.

Bola to iba epizóda. Azda okrem letného pohľadu alebo prchavého výrazu na tvári sme to nikdy nespomenuli. To, že som ju poznal v biblickom zmysle, zmenilo môj vzťah k nej na vzťah neškodného strýka. Vyhľadala ma, aby som jej poradil, ako si má zariadiť život. O niekoľko mesiacov neskôr jej tak veľmi záležalo na tom, aby som sa kladne vyjadril o Benovi Milliganovi, že tuším presvedčila sama seba, že som to urobil. Chcela dobre žiť. Je to bežná túžba, ale ľudom sa väčšinou nespĺní.

Zatvoril som dvere. Namiešal som si nápoj a pritom sa obliekal. Keď som ho vypil, prišiel rad na džús a kávu. A po káve nastal čas nájsť jej kabelku. Svitanie vpúšťalo do kajuty trochu svetla. Bosý som sa potichu priblížil k jej posteli a našiel som kabelku pri záhlaví, zastrčenú medzi matracom a drôtenkou. Vytiahol som ju, odniesol do kuchynky a otvoril ju pod lampou na stolíku v jedálenskom kúte.

A tak ťa pozdravujem, Carolyn Milliganová. Floridské osvedčenie o vlastníctve dva roky starého datsuna poznávacej značky 24 D – 1313. Našiel som kľúče od auta a vložil ich do vrečka na košeli. Povolanie, ktoré sa vo vodičskom preukaze kedysi uvádzalo, sa ta už nezapisuje. Predpokladal som, že ešte stále pracuje niekde ako sekretárka. Opísal som si poznávaciu značku auta a udanú adresu: Seaway Boulevard 1500, byt 38B, Bayside, Florida. Hrebeň, rúž, niť na čistenie zubov, niekoľko plochých sád zápaliiek, výplatná

páska, použité letenky. Rozličné intímne veci. Takže pani Milliganová pracovala u firmy Výberové stavebné zásobovanie, Junction Park v Bayside na Floride a zarábala týždenne 171,54 dolára čistého. V apríli bola na Jamajke a bývala v hoteli Montego Bay. V peňaženke mala šesťsto dolárov a nejaké drobné. Úverovú kartu Master Charge. A tri druhy tabliet. Každý má minimálne tri druhy. Uľahčuje nám to prispôsobenie rýchlo sa meniacemu svetu.

Medzitým začalo naozaj svať a ja som zamkol *Flush* a kráčal klamným chladom pomedzi rôzne odtiene sivej farby na parkovisko, aby som vyhl'adal jej auto. Našiel som ho. Jasne oranžové. Sedadlá potiahnuté kožienkou. Najazdených päťdesiat tisíc kilometrov. V priestore na rukavice nič zaujímavé. V kufri debnička s dvanástimi fľašami priemyslového brúsneho materiálu Tru-Kut. Jednu fľašu som otvoril, navlhčil si jej obsahom prsty, pošúchal ich a ovoňal. Priemyslová brúsna tekutina. Mliečne biely roztok, ktorý zapácha ako nadmerne dezinfikované pánske toalety a obsahuje zrnité brúsne čiastočky. Takže sekretárka robí šéfovi Výberového stavebného zásobovania poslíčka; poveruje ju donáškami.

Nič viac. Pneumatiky boli nové, nepochybne nedávno vymenené. Predné sklo popraskané od odrazeného kamienka. Do polovice plná nádrž benzínu. Znovu som auto zamkol. Očividne si ma nik nevšímal. Rad lodí patriacich plavebným agentúram sa s revom chystal vyplávať z prístaviska a zamieriť k okraju Golfského prúdu. Prví zamestnanci prišli do obchodov, aby ich pripravili na otvorenie. Raňajšia smena chyzných sa hlásila majiteľovi motela. Kto skoro vstáva, dobre sa máva, ale ten, kto skoro nevstáva a pracujú preňho iní, sa má oveľa lepšie.

K *Flushu* som sa vrátil inou cestou. Odomkol som dvere, kľúče od auta strčil späť do kabelky, kabelku pod matrac, a Carrie ešte vždy chrápala. V raňajšom svetle naozaj vyzerala tak, akoby uplynulé roky neprežila najlepšie. Okolo úst pribudli nové, hlboké vrásky. Pod očami sa jej črtali vačky, brada sa jej mierne zdvojila a pokožka zdrsnela. V spánku sa mračila. Podľa môjho odhadu mala tridsať. Telo sa zdalo mladšie, tvár staršia. Tí dvaja vyzerali voľakedy senzačne. Ben a Carrie. Ukážkový pár, aký si dávajú na plagáty cestovné kancelárie. Odfotografujte ich na červených

bicykloch na Bermudách a letenky sa budú predávať ostošest'. V Benovej tvári bolo priveľa chlapčenskej netrpezlivosti. V jeho spôsoboch priveľa falošne chlapskej srdečnosti. Jeho mama ho milovala, ale väčšmi, ako je užitočné.

Carrie spala až do popoludnia. O tretej som k nej vošiel, položil som jej ruku na plece a jemne som ňou potriasol. Nejasne zamrmľala dajakú ponosu, potom sa strhla a rýchlo otvorila oči. Vyzerala vydesene. Keď ma spoznala, riasnice jej zasa oťaželi a zdvihla si päst' pred zívajúce ústa.

„Čo je?“ spýtala sa. „Koľko je hodín?“

„Tri popoludní vo štvrtok, miláčik. Spi ďalej. Zdá sa, že to potrebuješ. Zamknem ťa tu a pôjdem na chvíľu na pláž.“

„Vieš čo, keď sa vrátiš, zobud' ma. Dobre?“

„Jasné.“

Dostať sa opäť do formy vyžadovalo veľkú námahu a veľa bolesti, takže som sa zaprisahal, že už nikdy nedopustím, aby som ešte raz zml'andavel. Znamená to každý deň slnko a pot a cvičenie, už nikdy nikotín, málo alkoholu, veľa proteínov. Meyer sa zamestnával tým, že písal dlhé a zložité úvahy o pretrvávajúcom vplyve sporov okolo arabskej produkcie ropy na medzinárodný menový systém. Každý deň o tretej skončil s prácou a pridala sa na plážu ku mne, aby splnil svoje denné penzum. Meyer nikdy nevyzerá tučný a nikdy nevyzerá štíhly. Je iba istým pružným spôsobom rozložitý a pevný, a zarastený ako čierny adirondacký medveď.

Je zástanca umierneného cvičenia. Hovorí, že ho nezaujímala oslava masochizmu, a s výnimkou plávania sa počas hodiny tréningu takmer nevidíme.

Keď som prebehol posledných stopäťdesiat metrov svojej poldruhakilometrovej trasy, Meyer už sedel na uteráku na čiare najvyššieho prílivu. Keď som prestal fučať, lapať dych a vzdychať, posledný raz som sa ponoril do vody a potom som sa natiahol vedľa neho.

„Mal by si si trochu zabehať,“ povedal som mu.

„Behal by som, keby to šlo. Keď ťa ľudia na pláži vidia bežať, je im na prvý pohľad jasné, že trénuješ. Si šľachovitý, opálený a máš

vážny, nasprostastý, unavený výraz starého atléta, ktorý sa udržiava vo forme. Máš štýl. Kolená dvíhaš vysoko, ruky ti švihajú do rytmu, hlavu držiš vzpriamene. Ale vieš si predstaviť, že by som tu po pláži behal ja? Ľudia by na mňa pozreli a rýchlo by sa mi prizreli ešte raz. Tak málo sa ponášam na bežca alebo atléta, že jediný možný dôvod, ktorý ma prinúti bežať, je strach. A tak sa obzrú dozadu na pláž, aby zistili, čo ma to naháňa. Nič tam nevidia, ale pre istotu rýchlo vykročia tým istým smerom, ako bežím. Sprvu iba niekoľkí, potom viacerí a napokon celá kopa. Všetci pôjdu čoraz rýchlejšie. Budú sa obzerat'. Rozbehnú sa. A o chvíľu uvidíš, ako sa po pláži rúti dva až tritisíc ľudí, oči im vyliezajú z jamôk, svaly na krku sa im napínajú. Obrovský útek splašenej čriedy, ktorá rozdupe všetko a každého, kto jej stojí v ceste. Nechceš predsa, aby som zapríčinil takúto katastrofu, nie?“

„Ach jaj!“

„Možno by k tomu nedošlo, ale nemôžem to riskovať.“

„Meyer!“

„Len čo to začne, môžem odbehnúť nabok a oni budú bežať ďalej. Panika je nákazlivá. Keď také dačo raz uvidíš, nikdy na to nezabudneš.“

„Meyer, pamätáš sa na Carrie Milliganovú?“

„Valiaca sa črieda... čo? Na koho?“

„Bolo to asi pred šiestimi rokmi. Požičal som Carrie a Benovi *Rozbitý Flush*. Nie aby sa na ňom plavili. Len aby tam strávili zopár dní po svadbe.“

„A povedal si mi, aby som na nich dával pozor. Veľmi zábavné. Marí sa mi, že som videl, ako raz dokonca vyšli cez deň von. Počkaj. Ona pracovala v kancelárii v prístave Peerless. Pekné dievčatko. Zabudol som, prečo si im *Flush* požičal.“

„Bol som zaviazaný Dakovi Heathovi za láskavosť a o toto ma požiadal. Bol to jej nevlastný brat a chcel, aby sa mala dobre. Carrie a Ben nemali ani cent a Dake tiež nie. Iba preto som porušil zásadu a súhlasil som.“

„Nuž teda dobre. Pamätám sa na ňu. Prečo?“

Všetko som mu porozprával. Sľúbil som Carrie, že to nikomu nepoviem. Ale pokiaľ ide o Meyera, nijaké pravidlá neplatia. Navyše

to bola istá forma mojej ochrany. Ak niekto príde a dá človeku takúto sumu peňazí, aby mu ju schoval, je správne urobiť osobitné opatrenia. Napríklad prekontrolovať kabelku a auto. Ak by sa do toho zamiešala polícia, musím mať pripravené vierohodné odpovede a niekoho, kto ich v prípade potreby potvrdí. Takisto keby niekto chytil Carrie a pritisol ju k múru, až kým by mu nepovedala, kde má peniaze hľadať, bolo by milé, keby Meyer vedel, prečo ma nakoniec opustilo šťastie. A jedného dňa ma opustí. Možno nie teraz ani nabudúce. Ale raz áno. A ako všetci ostatní, budem umierať so všeobecnou prosbou, ktorá mi vzplanie v podvedomí: „Nie ja! Ešte nie! Počkať!“

Meyera zaujímali peniaze, a tak som mu opísal balíčky, každý úhladne previazaný bielym bavlneným motúzom, každý zložený z bankoviek rôznej hodnoty, každý v úhrnnej sume desaťtisíc dolárov. A prirodzene, boli tam i voľne uložené bankovky, pravdepodobne z balíčka, ktorý Carrie načala, a to mohlo znamenať, že minula päťtisícosemsto dolárov. Každý balíček mal pod motúzom pásku z kalkulačky. Áno, očividne z tej istej, ale dôkladne som ich neskúmal. Bankovky boli použité, ale pomerne čisté a nepokrčené. Pod infračervenými lúčmi by mohli svetielkovať. Je možné, že dakto má zoznam ich čísel. Alebo môžu byť všetky falošné, vytlačené v noci v dajakej malej komôrke.

„Poznáš ju lepšie ako ja,“ povedal Meyer.

„Nepoznám ju dobre.“

„Utvoril si si už dajaký názor na ňu a na peniaze?“

„Aký napríklad? Či ich ukradla? Neviem. Nie je to povalačka. Je to pracujúca žena. Stalo sa dačo, čo v nej vzbudilo pocit, že má na tie peniaze isté právo. Prišla ku mne fyzicky i duševne vyčerpaná. Nebola si istá, či ju niekto nesleduje. Nevylučovala to. Tak či onak, schovám jej ich. Ak príde a odnesie si ich, je to v poriadku, bude to pre mňa veľmi ľahko zarobených desaťtisíc; tak ľahko, že budem mať výčitky svedomia.“

Neskorý popoludňajší vetrík čeril vodu za lenivými vlnami prílivu a naháňal papieriky od cukríkov po vlhkej hnedej pláži. Vedľa nás prešli dve vysoké mladé ženy, opálené, s dobre vyvinutým svalstvom, v bikinách, plné sebadôvery a spokojné so svojimi telami

ako mladé levice. Vlasý mali vyblednuté od slnka a zlepené od soli, boky sa im krútili a vrteli v pomalom rytme dlhých krokov.

Meyer sa usmial svojím typickým úsmevom a nahlas si vzdychol. Keď človek vidí, ako okolo neho prechádzajú tí celkom mladí, cíti súčasne potešenie i smútok. Vedia tak málo a tak desivo veľa. Sú na okraji života a myslia si, že sú v jeho strede. Onedlho sme vstali, oprášili piesok z uterákov a s námahou sme sa vliekli domov po nadchode pre chodcov. Rozlúčili sme sa, a keď som vstúpil na palubu *Flusha*, zrazu som mal prenikavý pocit, že Carrie hrozí nebezpečenstvo, že na loď sa dostal dajaký surový, zakrádajúci sa, kosti drviaci tvor.

Ale všetko bolo v poriadku. Takéto tušenia mávame občas všetci. Na všetky zabúdame – okrem tých, ktoré sa ukážu oprávnené. Vtedy vravíme: Vedel som to!

Čakala, že ju zobudím, čakala s vykefovanými vlasmi, s rúžom na perách a s čerstvými očnými tieňmi. Predstierala, že sa sladko prebúdzá zo spánku, aby ma mohla pritiahnuť k mentolovej vôni mojej vlastnej zubnej pasty a zamrmlať: „Ahoj, ahoj.“

Malo to byť veľmi ľahké, bez zbytočných rečí, dožadovania sa a odmietania. Všetko malo prísť samo od seba, lebo to veľmi vynachádzavo naplánovala a priamo sa mi ponúkla. Stačilo by vysúkať sa z plaviek a nežne vkĺznuť k dáme. Ďakujem, madam. Skvelé spečatenie dohody. Iba najväčší darebák by odmietol takú otvorenú ponuku. Ale prekážala mi otázka jej motívu. Má to byť prídavok k desiatim tisícom? Má mi to zahmlieť mozog, aby som bol menej zvedavý? Azda si tým ospravedľňuje alebo odôvodňuje čosi sama pred sebou? Problém človeka, ktorý hrá hru niekoho iného, je v tom, že sa ocitne v úlohe, ktorú nevie hrať. Nevie, čo má hovoriť.

Tak som sa vymanil z jej vášnivého objatia, sadol som si, usmial sa na ňu a odhrnul jej z okružleho čela prameň vlasov. „Ty si sa naozaj potrebovala poriadne vyspať.“

„Myslím, že áno,“ povedala a vyzerala namrzene.

„Kým si spala, premýšľal som.“

„Fíha!“

„Povedzme, že prejde pätnásty jún a Carrie si nepríde po peniaze. Nechceš, aby som sa pokúsil zistiť, prečo si nemohla prísť?“

Alebo kto ti v tom zabránil?“

„Vtedy mi to už bude úplne fuk, nie?“

„Na to sa ťa pýtam.“

„Moja odpoveď je nie. Stačí, keď odovzdáš peniaze mojej sestre. To je všetko.“

„A ona bude chcieť vedieť, skadiaľ pochádzajú.“

„Povedz jej, že sú odo mňa.“

„Možno je taká čestná, že si ich nebude chcieť vziať. Čo potom?“

Hrýzla si peru a vyzerala zamyslene. „Azda by som jej mohla napísať. Alebo zatelefonovať. Aby o tom niečo vedela.“

„Nechceš, aby som aj ja o tom niečo vedel?“

„Nie. Nechcem o tom hovoriť a nechcem na to myslieť. Je to výhradne môj problém.“

„Platíš mi dosť, takže ma môžeš požiadať o pomoc.“

„O nič iné sa ťa radšej nemám pokúšať žiadať, však? Žena by to nemala dávať najavo tak okato. Potom ju odmietnu.“

„Som podozrievavý, keď dostávam darčeky zadarmo.“

„Darček. Z výpredaja. Kedysi sme strávili spolu noc. Bolo to veľmi dávno. Pamätáš sa? Vtedy som ti bola dobrá, teraz nie. Pravdaže, keď takto vyzerám. Bol to hlúpy nápad. Prepáč, kamarát.“

Chytil som ju za ruku a sám sebou som pohrďal, že skúmam, či nájdem na drobných končekoch prstov mozole, ktoré človek získa dlhoročným písaním na stroji. McGee preveruje všetko ako všetci paranoici.

Pobozkal som ju na uvoľnené, chladné, odmietavé pery, a keď som sa vystrel, povedala: „O dobročinnosť nestojím, ďakujem. Bol to len taký chvíľkový nápad, už ma to prešlo.“

„Ako sa ti páči.“

„Kazím ti niečím deň?“

„Nedávaš mi nijakú možnosť výberu. Čokoľvek urobím, je zlé.“

„Tak už to chodí. Spýtaj sa na to odborníka.“

„Si pre mňa stále príťažlivá, Carrie.“

„Jasné, jasné, jasné.“

„Myslím to vážne.“

„Myslel si to vážne pred šiestimi rokmi, ale vtedy pred šiestimi

rokmi som bola iné dievča.“

„Spájaš dovedna dve veci. V poriadku, nezareagoval som tak, ako som mal. Som ostražitý. Čo si čakala? Zjavíš sa po šiestich rokoch s kopou peňazí a chceš, aby som ti ich ukryl. Tvrdíš, že si opustila Bena. Som nažive, lebo som stále v strehu. Pochádzajú tie peniaze z hazardných hier? Sú to peniaze z pouličnej prostitúcie? Je to výkupné? Poznám niekoľko ľudí, ktorí dychtia pritlačiť ma k múru. Mohli vyslieďť dievča, ktoré som poznal pred šiestimi rokmi, a použiť ho na to, aby sa mi dostali na kožu, aby ma zlikvidovali. Môžu to byť poznačené peniaze. Falšované peniaze. Takmer každého je možné zmanipulovať. McGee je živý a zdravý preto, lebo je v mnohých veciach obozretný. Carrie, aj keby si bola Miss sveta, ležala tu a žmurkala na mňa riasnicami, môj postoj by sa vôbec nezmenil. Pozor na dary dávané zadarmo! Preverujem si všetko, čo si môžem preveriť. To, čo som zistil z údajov, ktoré som našiel v tvojej kabelke, zodpovedá mozoľom na končekoch tvojich prstov. Priemyselná brúsna tekutina v batožinovom priestore tvojho auta má chuť a vonia ako skutočný priemyselný brúsny roztok.“

Rýchlo sa obrátila, vopchala ruku pod matrac a hľadala kabelku.

„Je tam,“ povedal som. „Vrátil som ju ta.“

Sadla si a priťahla si prikrývku pod bradu. Uprene na mňa hľadela. „Bože môj! Ty si ale podozrievavý.“

„A živý. Buď rada, že nechávaš peniaze na správnom mieste, ak ich tu ešte vždy chceš nechať,“

„Áno, ešte vždy ich tu chcem nechať. Mohlo ich byť viac.“

„Je to pekná suma. Platíš mi priveľa.“

„Budem o tom uvažovať. Pozri, pre peniaze si nerob starosti. Dobré? Nie sú poznačené ani nič podobné. Je to... je to môj podiel z jednej akcie. Ale niekto by mi ho mohol vziať.“

Zrazu sa uškrnula. „Hej! Ďakujem, že si mi vrátil hrdosť.“

„Nemáš za čo. Dáš si mäso a vajíčka?“

Zdalo sa, že je hladná, ale odmietla. Chcela už ísť. Oblečené mala šaty, ktoré som jej požičal, a staré, špinavé si niesla v hedom papierovom vrecku. Odišla, až keď už bola úplná tma. Kráčala vo svetle prístavných lúčov a k autu zamierila okľukou. Čakal som, že sa obráti, ale neurobila to.

Ešte vždy som k nej pociťoval istú náklonnosť. Za šesť rokov ostarela väčšmi, ako mohla logicky predpokladať. Život ju preveril a zocelil. Oči mala v strehu a jej veselosť bola zatrpknutá. V poslednom čase ich je na svete priveľa. Nádejných žien, ktoré sa vydali za odrastených chlapčiek a čoskoro stratili všetky nádeje. Pracujú ako sekretárky a zdravotné sestry, telefónne spojovateľky, predavačky v obchodných domoch, učiteľky, taxikárky. Žijú samy. Veľa smiechu a veľa prázdnych rán. Zručnosť v posteli, módna konverzácia a starostlivo skrývané úzkosti. Nie sú to horlivé zástankyne emancipácie, ale ani nehľadajú muža, ktorý by sa o ne „postaral“. Sú odborníčky na to, ako sa o seba postarať. Chcú iba dospelého muža, s ktorým by mohli prežiť život, a obidvaja by sa starali o seba navzájom. Ale je oveľa viac dospelých žien ako dospelých mužov. Želal som jej to najlepšie. Osamelé ženy sa ľahko môžu zapliesť do čertovsky nezmyselných podnikov. Naozaj som jej želal to najlepšie.

Tak prešli dva týždne. Dva krásne májové týždne. Vďaka pravidelne vejúcemu atlantickému vetríku bol vychýrený prúžok floridského pobrežia pomerne málo zamorený smogom a vzduch bol svieži. Starčekovia a starenky sa vytackali z bytov a do čierna sa opaľovali na oslňujúco bielych plážach, šťastní, že im neslzia oči a že ich pri dýchaní nezadúša.

Na reklamách v metre ponúkajúcich byty na predaj vždy ukazujú exkluzívne spoločenské zariadenia, bazén, golfové ihrisko, piesočnaté pláže s veselými usmievavými tridsiatnikmi. Sú to tí istí ľudia, ktorých vidíte na reklamách cestovných kancelárií, ako tancujú pri svite mesiaca na palube lode. Sú to ľudia, ktorí hovoria, že ku šťastiu stačí človeku zdravie. Ale keď domy dostavajú, majitelia sa nasťahujú do svojich bytov a špekulant, ktorý vytiahol z tejto transakcie maximálny možný zisk, odíde, aby špekuloval zas niekde inde, ukáže sa, že takmer všetci obyvatelia sú sedemdesiatnici. Sedia na slnku, žmúria očami ako jašterice a rozmýšľajú, či toto sú naozaj ich zlaté roky, alebo či je to iba veľký podfuk, veľkolepá hra, ktorú musí človek hrať a dumať pritom, o čo príde skôr, či o peniaze, alebo o život. Projektanti sa postarajú o to, aby sa v každom byte dost' vecí skoro pokazilo, takže je isté, že peniaze sa im minú prvé. Súkromným sanatóriám pre prestarnutých sa na Floride darí dobre.

Skrátka a dobre, tú správičku na zadnej strane novín objavil Meyer a prišiel s ňou na *Flush* trinásteho mája. Bolo krátko popoludní. Stál som na palube a bojoval s obrovským množstvom bielej nylonovej látky a požičaným strojčekom, ktorý, keď sa s ním správne zaobchádza, pripevňuje na látku kovové prstence, cez ktoré sa prevlieka lano. Bol som nahnevaný, ako pomaly mi táto práca, do ktorej som sa pustil dobrovoľne, ide. Tiekol zo mňa pot, kvapkal na strojček, na čistý biely nylon a na vinylovú napodobeninu teakového dreva na palube.

„Čo je?“ spýtal som sa namrzene.

„Toto,“ povedal Meyer a podal mi útržok novín.

SMRTELNÝ ÚRAZ CHODKYNE

Mesto Bayside zaznamenalo tohto roku už štvrtú smrteľnú dopravnú nehodu. V stredu večer o pol jedenástej nákladné auto zrazilo a zabilo pani Carolyn Milliganovú, ktorá šla pešo po okresnej ceste 858 tesne pri okraji mesta. Roderick Webbel, vodič farmárskeho nákladného vozidla, ktoré zrazilo a zabilo pani Milliganovú, tvrdí, že ju zbadal až v okamihu nárazu, takže očividne musela vstúpiť z krajnice priamo do jazdnej dráhy. Pani Milliganová bývala sama na Seaway Boulevarde 1500 a bola zamestnaná u firmy Výberové stavebné zásobovanie, sídliacej v Junction Parku v Bayside. Nehodu vyšetruje polícia. Proti vodičovi zatiaľ nebolo vznesené obvinenie.

Veľká kvapka potu mi spadla z končeka nosa a vytvorila na útržku novín tmavú škvrnu tvaru nepravidelnej hviezdy rovnakej farby, ako boli fľaky na mojich spotených prstoch. Meyer prišiel za mnou do tieňa pod striešku nad riadiacim panelom.

Oprel som sa chrptom o panel a nohu si vyložil na kapitánsku stoličku. Vánok ma pomaly ochladzoval.

„Nehoda?“ spýtal sa Meyer. Keď som sa naňho zahľadel, rýchlo dodal: „Prirodzene, to je rečnícka otázka.“

„Prirodzene. A kto to, dofrasa, vie? Čert to ber!“

Mojím prekliatím je predstavivosť, ktorá obživne vždy vtedy, keď si želim, aby prestala fungovať. Carrie mala pevné kosti a svaly, jemnú pokožku a horúcu krv. Mala svoje vône a tajomstvá. Potom prišiel silný, ohromujúci náraz, v hĺbke mozgu ešte posledný raz zablikalo a zhaslo slabé svetielko, rozmliaždené svaly, polámané kosti a potrhané väzivá dopadli na okraj cesty a striekala z nich krv.

„Meyer, dala mi príkazy. Odovzdaj peniaze mojej sestre, povedala. To je všetko. Hovorila, že ak sa po ne nevráti, už jej bude celkom jedno, kto jej to prekazil.“

„A zaplatila ti,“ dodal Meyer, „aby si urobil to, o čo ťa požiadala.“

„Viem.“

„Ale?“

„Ja na to pozerám takto. Dve tisícky by boli za tú službu viac ako dosť. Zaplatil by som z nich cestu do Nutley a späť a aj tak by mi zostala pekná kôpka. Takže pre ňu musím urobiť ešte niečo za osemtisíc.“

„Posmrtnú službu?“

„O ktorú nestála.“ Zaťal som pravú päšť a celou silou som sa tresol do stehna. Bolelo to. „Je ľúbezny mesiac máj, Meyer a ona bude mŕtva veľmi dlho. Urobím to, čo chcela. Odnesiem peniaze jej sestre. A uistím sa, že s tým nesúvisia nijaké iné záležitosti, že ma nik nesleduje, že nik nezabije aj jej sestru.“

„Obdivujem tvoje nadanie ihneď si všetko racionálne odôvodniť.“

„To nie je nijaký romantizmus, dofrasa!“

„Povedal som azda, že je?“

„Výrazom svojej tváre. Bol blahosklonný, pobavený, povýšenecky.“

„Všetko si si vysvetlil nesprávne. Tvár, to je iba pokožka, tuk a svaly upnuté na kostiach. V skutočnosti moja tvár vyjadrovala obavy.“

„Z čoho?“

„Z toho, do čoho by si ma mohol zatiahnuť.“

„Môžeš zostať tu, kde si, a písať svoje úvahy.“

„Momentálne som zostal stáť na mŕtvom bode. Čakám, kým dostanem preklady z istých švédskych časopisov. Mohol by som sa nimi prehryzť aj sám, ale...“ Pokrčil plecami, podišiel nabok, chytil kus látky a obzeral si kovový prstenec. „Nie je skrivený?“

„Príšerne.“

„Potom to asi nebude veľmi dobre vyzeráť, čo myslíš?“

„Nie, nebude.“

„Travis, poznáme v Bayside aspoň niekoho?“

„Stále si myslím, že by sme tam niekoho mali poznať.“

Tak sme zašli do podpalubia, a kým som listoval v zápisníku ležiacom na písacom stole, Meyer otvoril dve pívá značky Tuborg. Nijakí známi v Bayside. Meyer zahvízdal na pivovej fľaši, znelo to

ako vzdialený hlas hmlovej sirény. „Tak z akého dôvodu sa tam budeme obšmietat?“

„To je otázka, ktorú nám určite položia viac ako často.“

„Poistenie.“

„Priateľné, ale nie je to najlepšie.“

„Stará dobrá Združená úrazová a životná poisťovacia. Máme nádherné nevyplnené poisťky. Mohol by som do všetkých napísať...“

„Viem, viem. Ale to by nás mohlo zaviesť do slepej uličky. Išlo o smrteľný úraz, vážení, a dosť. A v poslednom čase si ľudia pričasto preverujú. Jednoducho to nie je ono. Myslím, že keď tu bola pred dvoma týždňami, požičal som si od nej daké peniaze. Povedzme, že som jej podpísal zmenku. Teraz by som mohol dlžobu splatiť, ale radšej by som tie peniaze jej dedičom nedal, rozhodne nie, ak sa mi podarí dostať do rúk svoj úpis.“

„A vezmeš si so sebou dakú hotovosť. Aby to vyzeralo vierohodne.“

„Presne tak. Povedzme, že sme si od nej požičali peniaze obidvaja a obidvaja jej dali zmenky. Sme dvojica prefíkaných realitných agentov, ktorí sa usilujú oklamať dedičov mŕtvej chudery. Zaplatíme, ak budeme musieť. Ale radšej by sme neplatili.“

Meyer zatvoril oči, dlhý čas tuho premýšľal a poriadne si pritom upíjal z piva. Prikývol. „To sa mi páči.“

„Vezmeme so sebou celú hotovosť,“ povedal som.

Vyzeral prekvapene. „Celú?“

„Budeme pracovať na tomto nádhernom plavidle. V pohodlí. Dokonca uprostred istého vulgárneho prepychu. Choď si zbaľť zubnú kefku, kamarát.“

Keď Meyer odišiel, nazrel som do Námorného sprievodcu a vybral som si jachtový prístav, ktorý sa mi videl z niekoľkých baysideských prístavov najlepších. Volal sa Západný prístav a viedli ho Cal a Cindy Birdsongovci. Zatelefonoval som ta a hovoril som s mladým zamestnancom Oliverom. Áno, má tam pekné miesto pre *Rozbitý Flush*, dosť veľké aj pre osemnásťmetrovú jachtu, s prípojkou vody a elektriny a s telefónom, asi tristo metrov od hlavnej budovy. Povedal som, že prídeme v piatok, pravdepodobne okolo

obeda. Cena naznačovala, že ide o pomerne prepychové miesto. Oliver chcel vedieť, ako dlho u nich pobudneme, a ja som odvetil, že to je ťažko povedať, veľmi ťažko povedať. Vysvetlil mi, že sa mám plaviť sprvu smerom k vysokej valcovitej vodárenskej veži severne od stredu mesta, a keď budem priamo oproti nej, mám sa poobzerať po súkromných ukazovateľoch trasy plavebného kanála. Tie ma vovedú rovno do kanála a tam ma bude čakať a nasmeruje ma k môjmu prístavisku. „Nemôžete to nenájsť,“ vyhlásil.

Kým som oznámil v kancelárii domovského prístavu, že odchádzam, prehodil zopár klamstiev s Irvom Diebertom, vyzdvihol si z pracovne čistú bielizeň, dohodol sa s Johnym Dowom, že bude z mojej schránky vyberať poštu a nechá si ju u seba, odpojil elektrinu, vodu a telefón, naplnil nádrže pohonnou hmotou a priviazal motorový čln *Muñequita* dôkladne k mólu, prikryl ho nepremokavou plachtou a dobre utesnil, boli štyri hodiny preč. Vyplávali sme z kanála a zamierili na sever.

Keď nastal čas na pohárik, nechal som Meyera pri kormidle, zišiel som do podpalubia a otvoril poslednú fľašu ginu značky Plymouth plnenú v Anglicku. Všetky ostatné boli plnené v USA. Ginári mi dajú za pravdu, že to nie je to isté. Je to síce veľmi dobrý gin, ale nie je to ten vynikajúci, palivo suchý, báječný gin. Národník na nálepke už nevyzerá spoľahlivo a úprimne, ale iba falošne sentimentálne. Na technológii a distribúcii západného sveta je čosi sebanečivé. Vždy keď je dajaký spotrebný tovar taký výborný, že si získa oddaných prívržencov, pricupkajú rýchlym tanečným krokom kšeftári odchovaní počítačmi, prevezmú obchod do svojich rúk a bleskurýchle vyrátajú, o koľko môžu znížiť kvalitu, a i napriek tomu zvýšiť odbyť. Podľa nich je nezmyselné predat' stotisíc kusov niečoho a získať tridsať centov na každom kuse, keď môžu nafúknuť reklamu, predat' päť miliónov kusov a získať pritom na každom kuse päť centov. A tak vyjdú navnivoč všetky vynikajúce veci na svete, počnúc poctivou morkou, poctivými vajíčkami a končiac poctivými paradajkami. A ginom.

Dal som do dvoch vysokých pohárov z pevného skla ľad, nalial do nich trochu sherry, ktoré som potom vylial, naplnil poháre ginom značky Plymouth, ich okraje potrel citrónovou kôrou, vstrekol z nej

olejnatú tekutinu na gin, odhodil ju, a vyniesol nápoje k riadiacemu panelu, pri ktorom Meyer práve vykrikoval svoje najšťavnejšie nadávky za rýchločlnom, ktorý prefrčal okolo nás a zanechal za sebou takmer trojmetrové vlny. Zbadal som ho, ako sa blíži, a preto som sa pripravil. Urobil som niekoľko tanečných krokov: tri doľava, tri doprava a nevyliat som ani kvapku.

Štrngli sme si, odpili malý dúšok na ochutnanie a potom sme si dali poriadny hit. Nápoj bol lahodný. Na oblohe krúžili vtáky, ihličky slnečných lúčov tancovali na hladine a *Flush* plával vpred rýchlosťou, ktorú nebadateľne spomaľoval nános rias a mušiel prichytených na jeho spodku. Nepatrí sa, aby mal človek radosť z vyšetrovania smrti svojej priateľky. Ale je dačo povzbudzujúce v tom, že zrazu má pocit istého poslania. Za nami, vo vzdialenosti dvoch hodín pomalej plavby, zostalo sedemnásťtisíc obytných jacht a trinásť veľkých jachtových prístavov Fort Lauderdalu, kde sa stopäťdesiatich tisícov ľudí chytá čoraz väčšia zúrivosť v dopravnej motanici. Pred nami bola temná záhada uväznená v rozbitej lebke mŕtvej ženy. Potulný rytier, ktorý si získava sebaúctu a drží pri sebe pootvorené dlane, aby vytvoril pascu na draka. Nakukne dnu. Je to tak, panebože, je tam drak! Ale akej farby, priateľko?

Než sa zotmelo, našiel som kotvisko, kde som kotvil už predtým, chránené miesto medzi dvoma mangrovovými ostrovmi. Našťastie ani k jednému z nich nik nevytýčil plavebnú trasu, ani na nich nevztýčil sklený pamätník čriedovému inštinktu. Vmanévroval som s jachtou do úžiny a pevne som priviazal štyri laná, dve z každej strany spredu a dve zozadu, k silným, pokrúteným kmeňom mangrovových stromov. Nočný vzduch sa hmýril hladným hmyzom bzučiacim okolo uší, a preto sme *Flush* zadebnili, zistili sme, skadiaľ fúka vánok, a do okien na tej strane sme vložili sieťové pletivá, až potom bolo v obývačke príjemne.

Kým Meyer opeká na rošte veľikánske množstvo maličkých jahňacích kotliet, cez plytčinu sa rýchlo prehnal malý motorový čln. Mieril k plavebnému kanálu. Ľudia na palube jačali ako blázni, zavýjali ako vlci, revali ako leopardy, vykrikovali ako vzbúrenci. Začul som bláznivý ženský smiech. A potom tri ostré zlovestné zvuky. Bum, bum, bum. Cengot skla v obývačke. Prudký náraz o

obloženie lode. Čln nabral rýchlosť. Znovu ten bláznivý ženský smiech. Prestal som sa kotúľať a kľakol som si na koleno, potom som vybehol na palubu a vytrhol z vlhkého držiaka pušku na žraloky.

Nemalo zmysel vystreliť na maličké svetielko v diaľke, zvuk motora slabol.

„Prečo?“ spýtal sa vedľa mňa Meyer.

Neodpovedal som mu, až kým sme neboli opäť v podpalubí, chránení pred nenásytným hmyzom. „Pre srandu. Pre nič. Pre sebayjadrenie. Starý dobrý Charlie ukáže tým bohatým pankhartom, že im nepatrí celý prekliaty svet. Strielali z diaľky pištoľou, takže to, že jedna guľka trafila našu loď, bola čistá náhoda.“

„Mohli sme ju dostať medzi oči. Čistou náhodou.“

„Iste boli nadrogovaní alebo opití. Pivo, pálenka a priveľa slnka. Povzbudzujúce a upokojujúce prostriedky, hašiš a heroín, všetko pekne po poriadku. Skús to uhádnuť.“

Meyer sa bez slova vrátil ku grilovaniu. Pri jedle vyzeral rozladene, vo svojej citlivej, premýšľavej lebke si to analyzoval vlastným spôsobom. Zdeformovaná guľka poškodila obloženie lodnej steny, ale nevnikla doň hlboko, takže som ju mohol odtiaľ vybrať nechtom palca. Ležala na stole vedľa mojej šálky, malé kovové hrozičko, ktoré vypadlo z trpasličieho robota. Hviezdicovitú dieru v skle na ľavoboku som zalepil papierom.

„Dovoľ, nech to skúsim,“ povedal Meyer.

„Myslíš, že si schopný vysvetliť, prečo to urobili? Tak do toho!“

„Keď som mal dvanásť rokov, dostal som k narodeninám malokalibrovku. Mat' pušku bolo čarovné dobrodružstvo. Vydávala tenké, strašné, praskavé zvuky a voňala exoticky spáleným pušným prachom a olejom. Stačilo, aby som o zlomok centimetra posunul ukazováčik, a v určitej vzdialenosti vyletela do vzduchu plechovka.“

„Meyer-zabijak.“

Usmial sa. „Predbiehaš. Rozlišoval som dobré vtáky a zlé vtáky. Medzi zlé vtáky patrila vlhovec. Z čeľade Icteridae, rod Quiscalus. Nespomínam si, prečo mal taký zlý chýr. Pravdepodobne vyjedal vajíčka iných vtákov. Tak či onak, videlo sa mi, že môžem jedného zastreliť, kým zastreliť červienku by bolo nemysliteľné. Pozoroval som vlhovca matkiným ďalekohľadom. Mali fantastické sfarbenie,

meňavé dúhovanie na čiernom pozadí, akoby bola na mláke čínskeho tušu rozliata vrstva oleja. Preukázal som dostatočnú spoľahlivosť v zaobchádzaní s puškou, aby mi dovolili vziať si ju do lesa za naším domom, pod podmienkou, že budem dodržiavať všetky pravidlá. Nijaké pravidlo sa netýkalo vlhovca. Raz v sobotu popoludní som po daždi vyšiel von. Vlhovec sa usilovne čľapkal v kaluži a potom vyletel na strom. Zacielil som a vystrelil. Spadol rovno do tej istej mláky, niekoľko ráz sa zúfalo mykol a potom sa už nehýbal. Šiel som k nemu a pozrel naň. Zobák sa mu otváral a zatváral tesne pod povrchom mláky. Zdvihol som ho s podvedomým úsilím zachrániť ho pred utopením. Posledný raz sa mi v ruke křčovito zachvel a potom zostal nehybný. Nezabudnuteľne, neznesiteľne nehybný. Nehybný ako kameň, ako vyschnutý konár, ako kôl v plote. Chcem ti to porozprávať všetko veľmi podrobne, Travis. Vidiš tú jazvu na okraji môjho palca? Veľkým zatváracím nožom som vyrezával diery na stožiar v šindľovej loďke a ostrie noža sa mi pritom zatvorilo. Rana dosť krvácala, a pretože som si zarezal aj do nechta, bolelo to. Bolelo to tak, ako ma nič dovtedy nebolelo. A to sa stalo asi dva mesiace predtým, ako som zabil vlhovca. Vlhovec mi ležal na dlani a jeho úžasné meňavé sfarbenie bolo preč. Vyzeral špinavo, perie mal úbohé a mokré. Rýchlo som ho položil do vlhkej trávy. Nemohol som ho len tak odhodiť. Jemne som ho ta uložil a na ruke mi zostala krv. Vtáčia krv. Červená ako moja krv. A vedel som, že aj jeho bolesť bola ako moja. Jasná, horúca a divá.“

Mlčal tak dlho, až som povedal: „Myslíš, že...“

„Hľadáť správny spôsob, ako vyjadriť tú spojitosť, Travis. Puška bola čosi abstraktné, guľka bola čosi abstraktné. Smrť bola čosi abstraktné. Malý pohyb prsta. Praskavý zvuk. Zápach. Nechápal som spojitosť medzi puškou, guľkou a smrťou, kým ten vták nezahynul. A potom zrazu to bolo všetko celkom jasné a strašne konkrétne. Ja som naplánoval túto smrť a bola to špinavosť. Spôsobil som bolesť. Mal som na rukách krv. Nevedel som, čo robiť. Nevedel som, ako mám pred sebou uniknúť, ako sa stať znovu tým človekom, akým som bol predtým, než som zabil vtáka. Chcel som ujsť tejto novej skúsenosti, tomuto novému ja. Bol som pri všetkej úprimnosti a vážnosti naplnený hrôzou z toho, čo som vykonal. Nikdy som už

nijakého vtáka nezabil, ani nezabijem, jedine ak by som sa dostal do stavu akejsi beznádejnej agónie. A tu je podstata mojej analógie. Títo mladí ľudia v člne nikdy nezabili svojho vlhovca. Nezakrvavila ich skutočnosť. Prelievali imaginárnu krv Západu, ktorá nikdy neexistovala. Zízali na prelievanie krvi v Krstnom otcovi. Videli pomalý posledný tanec Bonnie a Clyda. Videli krvavú škvrnu na predku košele muža, ktorý elegantne spadol do prachu na hlavnej ulici šerifa Dillona. Je to akoby... akoby som šiel do toho lesa a videl obrázok mŕtveho vlhovca. Oni zatiaľ ešte nepoznajú skutočnosť. Zatiaľ nepoznajú, a bodaj by nikdy nespoznali, aká je smrť. Aká hnusná vec to je. Zvierací sval povolí a zacítiš silný, na zvracanie napínajúci zápach výkalov a moču. Je tu tá hnusná meravosť, čierna krv, ktorá sa lepí, zráža a smrdí. Pre nich je zbraň, ktorú ktosi vybral zo skrinky s rybárskym náčiním, čosi abstraktné. Nevidia vzťah medzi pohybom ukazováčika a prvým zapáchajúcim krokom do večnosti. Príčinou i následkom ich neľudských činov je citová podvýživa. A oni...”

Zrazu zaváhal, slová mu vychádzali z úst pomalšie, s menšou istotou. Zvláštne, placho sa usmial, pokrčil plecami a povedal: „Ale to tak nie je, však?”

„Myslím, že to tak naozaj je.“

„Nie. Pretože potom by nemohli zabiť viac ako raz. A niektorí zabíjajú vždy znovu. Nezmyselne.“

„Niektorí. Blázni. Fanatici.“

„Teoretizovanie je moja choroba, Travis. Môj priateľ Albert Eide Parr napísal: ‚Či prídeš na dajakú myšlienku, keď pozeráš na západ slnka, alebo do včelieho úľa, to nijako nesúvisí s jej podstatou a možnosťami.‘ Ja tuším prichádzam na veľa nápadov, keď si spomínam na detstvo.“

„Tentoraz to ani jeden z nás nedostal medzi oči.“

„Večný realista.“

Upratali sme a zavčas sa uložili spať. Prehadzoval som sa bez spánku na veľkej posteli a zlostilo ma, že Meyer vedľa v hosťovskej kajute pokojne spí. Keď pracoval na štátnom výskume v Indii, naučil sa, ako vypnúť myseľ a ihneď zaspať. Aj ja som to vedel, hoci som si to vtedy neuvedomoval, keď som bol na vojne, ale medzitým som to

zabudol.

Meyer mi veľmi pozorne vysvetlil, ako sa to robí. „Predstav si čierny kruh asi päť centimetrov za očami, dosť veľký, aby ti naplnil hlavu od ucha k uchu, od temena hlavy až po jej spodok. Vieš, že každá myšlienka zanechá stopu na tej dokonalej černi. Takže sa iba sústreďíš na to, aby si udržal čerň v neporušenom stave, bez jedinej stopy, a aby tvorila geometricky presný kruh. Keď sa človek o to usiluje, dýcha pomaly a pravidelne, pri každom výdychu cíti, ako sa prepadá stále hlbšie do matraca. A o chvíľu spí.“

Meyer áno, ale ja nie. Raz som vysvetľoval Meyerov spôsob zaspávania jednej veľmi nervóznej, nepokojnej dáme. Tvrdil som jej, že u mňa to nezaberá, a myslím, že to nezaberie ani u nej. Povedal som: „Daj sa do toho. Skús to. Je to úplný nezmysel, Judy. Judy? Hej! Judy? Judy!“

Dnes som si priveľmi uvedomoval svet okolo seba. Bol som bodka na mape vodných ciest medzi malými ostrovmi. Hore zalievalo palubu svetlo hviezd putujúce vesmírom roky a trilióny kilometrov. Pod trupom lode, vo vode, v piesku a v tráve, na dne mora výlučky civilizácie pohlcovali a dusili malé živočíchy. Najvzdialenejšie hviezdy sa, odkedy vyslali svoje svetlo, posunuli natoľko, že jeho prúd bol zakrivený. Keď planéta vyhasne, bude celkom mŕtva, chladné hviezdne svetlo sa ešte stále bude pohybovať po zakrivenej dráhe nadol, aby sa odrazilo od čierneho zmrznutého kameňa. Drobné vlnky narážali na trup lode. Počul som, ako sa pravidelnou lodnou cestou rýchlo plaví veľká motorová loď, ktorú kormidluje nejaký idiot, stupňujúci rýchlosť preto, aby sa včas stretol s plávajúcim kmeňom palmy alebo barelom. Dlhو po tom, ako zvuk doznel, vlny, ktoré vznikli za loďou, rozhojdali *Flush*, až zavírzgali laná a v kuchynke čosi zaštrkalo. To vyrušilo nočného vtáka. Vzlietol z ostrova a vydal zo seba jediné, strašné, tlmené zakrákanie. Zo vzdialenej severo-južnej diaľnice bolo počuť bzučanie rýchlo frčiacich nákladniakov, smerujúcich k obchodným domom s naliehavými dodávkami plastových zvieratiek, očných tieňov, popolníkov, toaletných kief, hlinených krokodílov a všetkých ďalších druhov tovaru, ktoré sú nevyhnutné pre pravidelne sa zvyšujúci hrubý národný produkt.

Srdce mi pomaly, vážne tíklo a krv rýchlo obiehala, vyživovala moje telo, hojila ho, ničila votrelcov a vypudzovala výlučky. Moja nepokojná pamäť sa potkýkala cez čierne chodby a cez dvere, ktoré som sa usiloval nechať zatvorené.

Dolu krkom mi stekal pramienok potu. Odhrnul som prikrývku.

Odkiaľ mala Carrie Milliganová tie peniaze?

Povedala o nich niekomu?

Čo majú peniaze spoločné s tým, že mala na sebe pridlho tie isté šaty?

Pochádzajú peniaze z únosu?

Z pašovania?

Z hazardných hier?

Z lúpeže?

Vezmem ich do Nutley, odovzdám ich jej sestričke a pôjdem loviť ryby, najlepšie dolu k Isla de las Mujeres.

Ale najskôr, priateľ, skúsme konečne zaspáť. Dobre? Udržiavaj čierny kruh neporušený. Prepadávaj sa s každým výdychom čoraz hlbšie. Celkom neporušený...

Dobrý prístav – a tých je naozaj málo – je pohodlný a človek pociťuje radosť, keď v ňom zakotví. Súkromný kanál vedúci k Západnému prístavu bol dlhý asi šesťsto metrov. Bola to mierne upravená prírodná zátoka, s vyhlbeným dnom a zúženým priechodom, čo chránilo prístav pred príbojom, búrkovými vlnami a prudkým vlnobitím. Mólo s čerpadlom pohonných hmôt bolo južne od vchodu do prístavu. Kotviská pre malé lode sa nachádzali na južnom obvode zátoky. Keď som do nej vchádzal, pred sebou po pravej strane som uvidel asi osemdesiat miest pre väčšie lode.

Opálený mládenec v kaki šortkách vyšiel z kancelárie správcu objektu, zakýval ha mňa, aby som ho nasledoval, a naskočil do električkého vozíka. Potisol som kormidlo doprava a plavil som sa k miestu, ktoré mi ukázal. Potom som sa širokým oblúkom obrátil a zacúval medzi dve móla. Meyer zatiaľ prešiel na provu, a keď sme plávali okolo pilierov, prehodil cez ne lanové slučky. Keď si mládenec prešiel hranou dlane po krku, Meyer pevne priviazal obidve napínacie laná náveternej lemovky plachty k rohatinke a ja som vypol malé motory. Mládenec bol zdvorilý. Pomohol mi upevniť laná. Požiadal ma o dovoľenie vstúpiť na palubu. Podal mi úhladne natlačený prevádzkový poriadok s prehľadom cien a poskytovaných služieb a s uvedením času, v ktorom je možné služby využívať. Spýtal som sa ho, či je Oliver, a on odpovedal, že Oliver šiel na obed. On je Jason. Jason mal telo atléta, hlavu Krista a franklinovské okuliare so zlatým drôteným rámikom.

Prevádzkové pokyny boli jasné a presné. Pomohol som mu napojiť našu loď na elektrinu. Zapojil elektromer. Oznámil som mu, že potrebujeme aj telefón, a on odvetil, že skočí po aparát. Ochutnal som vodu z hadice, poprosil Meyera, aby naplnil nádrž na vodu, a šiel som do kancelárie správcu prístavu, aby som sa prihlásil na pobyt.

Po ceste som obdivoval konštrukciu prístavného objektu.

Betónové piliere, drevené trámy a obrovské galvanizované skrutky, ktoré ich držali pokope. Nádoby na odpadky stáli vo veľkých laminátových kontajneroch. V prístave bolo i niekoľko bezpečnostných staníc so záchrannými kolesami a hasiacimi prístrojmi. Vodovodné potrubia a elektrické vedenia sa tiahli pod molami, takže ich nebolo vidieť. Asi tridsať kotvísk bolo neobsadených. Päťdesiat lodí, ktoré som videl, vyzeralo solídne, boli dobre udržiavané, najmä rad asi šiestich veľkých motorových plachetníc. Keď som prechádzal okolo veľkej jachty, rôznofarebná mačka sediaci na jej korme sa prestala umývať a zahľadela sa na mňa.

Za pultom kancelárie stála pevná, statná žena. Mala veľmi krátke čierne vlasy a ostré črty. Bola bosá, nohy mala holé a na sebe žlté šortky, biele tričko a obrúčku. Bola vysoká, čosi nad stoosemdesiat centimetrov, a hoci črty jej tváre pôsobili trochu neženský, na jej nohách alebo na tom, ako jej postava zapĺňala tričko, nebolo nič neženské. A bola takmer taká opálená ako ja. Jej chladné modré oči preto vyzerali veľmi živé a zuby nezvyčajne biele.

„Pán McGee?“

„Áno. Máte pekný prístav.“

„Ďakujem. Som Birdsongová. Práve včera uplynuli dva roky od jeho otvorenia.“

„Blahoželám.“

„Ďakujem vám.“ Jej úsmev bol skúpy a formálny. Toto dievča si drží ľudí od tela. Veľmi ďaleko od tela. Má azda dvadsaťosem rokov? Bolo ťažké uhádnuť jej vek, lebo jej tvár mala indiánske črty, na ktorých od osemnástich do štyridsiatich rokov nebaďať veľmi príznaky starnutia.

Všetko sme vybavili. Zaplatil som v hotovosti na tri dni vopred a povedal som, že sa tu možno zdržíme dlhšie. Spýtal som sa jej, kde by som si mohol prenajať auto. Odviedla ma k oknu, ukázala mi znak firmy Texaco, ktorý bolo vidieť nad strechou neďalekého motela, a povedala, že auto si môžem prenajať tam.

Vo chvíli, keď sme sa odvrátili od okna, začuli sme rev motora, zakvílenie gumy a silný treskot, ako ktosi narazil modrým sedanom do bočnej steny budovy.

Spoza volantu sa vyhrabal rozložitý muž a neisto vykročil ku vchodu. Tam zastal, pozrel na ženu a potom na mňa.

„Kde si bol? Kde si zase bol?“ spýtala sa. Oči jej posmutneli.

Bol vysoký zo dva metre a široký takmer ako dvere. Mal husté strapaté sivoplavé vlasy a fľakatú, odtutú červenú tvár. Na sebe mal špinavý komplet farby kaki, vpredu na košeli čosi, čo vyzeralo ako suché zvratky. Čelo mu zdobila modrina a hánky mal napuchnuté. Malú kanceláriu naplnil zápach špiny.

Pozrel na ňu tupým, zlostným pohľadom a zamrmľal: „Vysrkuješ riť na každého, kto príde, čo, Cindy? Spíš s chlapmi z prístavu, spíš so zákazníkmi. Viem, čo si, si lacná štetka.“

„Cal! Nevieš, čo hovoríš!“

Nemotorne sa obrátil ku mne. „Ukážem ti, čo je to začínať si s cudzou manželkou, ty pankhart, ty zasraný sukin syn.“

Cindy k nemu zboku pribehla, vystrela ruky a zvolala: „Nie, Cal! Nie, zlatko. Prosím ťa.“

Spakruky ju celou silou udrľ po tvári ľavačkou. Videla, ako sa rozohňal, a chcela sa skrčiť, ale facka ju zasiahla vysoko nad uchom. Zrazila ju z nôh. Spadla a kotúľala sa po zemi, kĺby, kosti a lebka s hlukom udierali o dlážku z vinylových dlaždičiek, potom zostala nehybne ležať dolu tvárou.

Cal na ňu nepozeral. Prišuchťal sa ku mne, pomaly kýval veľkými päťami, plecيا mal zdvihnuté, aby si chránil bradu. Keby som bol mal dosť miesta, aby som popri ňom preklzol, vybehol von a zavrel za sebou dvere na zástrčku, bol by som to urobil. Hoci bol opitý ako čík, bol obrovský a vedel sa pohybovať. Nechcel som byť svedkom manželskej hádky. Ani vraždy manželky. Cindy bola v bezvedomí, nehýbala sa.

Nebol som ochotný zostať stáť a pustiť sa s ním do pästiarskeho zápasu. S ním veru nie. Hladina adrenalínu vo mne stúpala. Cítil som sa šikovní, rýchly a prefíkaný. Vystrčil som ruky dlaňami k nemu, akoby som ho prosil, aby ma nebil. Zakaleným zrakom na mňa spokojne pozeral a zahňal sa obrovskou pravou päťou rovno do stredu mojej tváre. Dlaňami som mu zovrel hrubé zápästie, násilím som mu ho vykrútil doprava a súčasne som mu ním prudko šklbol nadol. Pôsobením páky sa obrátil a zápästie s päťou mu smerovalo

nahor medzi lopatky. Mykol som ním a celou silou ho hodil o stenu. Vrazil do nej, padol na kolená, potom sa naklonil nabok a sadol si. Do očí a dolu lícami mu stekala krv z čerstvej rany na čele. Zamyslene sa usmial, zviechal sa na nohy a opäť sa na mňa vyrútil. Tentoraz som sa skrčil pod jeho natiahnutú ľavačku a bil som ho tak rýchlo a silno, ako som vládol, oboma rukami do krku a do brucha. Bol som presvedčený, že ho to muselo zničiť, ale keď som sa opäť pokúsil preklázať popri ňom von, zasiahol ma priamo do čela. Úder mi ochromil krk, zmenil jasný deň na čosi hmľisto nejasné a spomalil moje pohyby. Ako som padal, v hlave sa mi vyjasnievalo. Zozadu som si zakvačil ľavú nohu o jeho pravý členok a pravou som ho kopol do kolena. Dačo zamrmľal, a keď som sa kotúlal od neho preč, usiloval sa na mňa stúpiť.

Keď som vstal, zistil som, že sa sotva vládze udržať na pravej nohe a krv mu bráni vo výhľade. Grgal a fučal.

Ale blížil sa a ja som ani najmenej netúžil stretnúť sa s ním. Reflexy som mal otupené. Nejasne som si uvedomoval krútiace sa modré svetlá policajného auta pred domom a skutočnosť, že dnu sa opatrne vkrádajú akísi muži.

„Cal!“ vykrikol jeden z nich. „Cal, čert aby ťa vzal!“

Potom ho tresli zozadu po hlave drevenou palicou. Tvrdé drevo zadunelo na jeho lebke. Zatackal sa, obrátil sa a zaútočil na nich. Uhli a znovu ho udreli po hlave. Pomaly, s úsmeškom sa zložil na zem, zdravé oko sa mu vyvracalo nahor, až bolo vidieť iba bielo.

Jeden z policajtov ho obrátil dolu ochabnutou tvárou, vykrútil mu ruky dozadu a nasadil mu putá. Povedal, „Hej, Ralph! Ten ale smrdí. Vezmeme ho so sebou?“

„Nie, po poslednom raze už nie.“

Jason, ktorý nám pomáhal pri pristavaní, kľačal na dlážke. Posadil pani Birdsongovú. Hlava sa jej voľne hompáľala na krku a v očiach mala neprítomný výraz. Bol k nej jemný, potichu ju upokojoval.

„Je v poriadku, Jason?“ spýtal sa policajt.

„Ja... myslím, že som v poriadku,“ ozvala sa Cindy.

„A čo vy?“ obrátil sa na mňa.

Pocvičil som rukami, počúval som si zátylok. Hlava sa mi

vyjasňovala, a už som sa nepohyboval spomalene. Ohmatal som si čelo. Začalo mi opúchať. „Poriadnu mi vrazil.“

„Prečo?“

„Netuším. Práve som sa prihlasoval na pobyt.“

„Pred chvíľou sem priplával,“ povedal Jason. Pomohol Cindy Birdsongovej vstať. Vymanila sa mu, šla k plátennej stoličke a sadla si. Pod opálením vyzerala sivozelená.

„Chcete naňho podať žalobu?“ spýtal sa policajt.

Pozrel som na Cindy. Nadvihla bradu a mierne pokrútila hlavou na znak nesúhlasu.

„Myslím, že nie.“

Policajt menom Ralph si vzdychol. Bol mladý a silný a mal husárske fúzy. „My s Arthurom sme predpokladali, že príde sem. Naháňame ho už dve hodiny, Cindy. Obvinení máme až-až. Dve autá vytlačil z cesty. Deweyovi roztrieskal stánok s pizzou a zlomil mu ruku.“

„Ach, bože môj!“

„Predtým bol v bare Brána pri ceste číslo sedemsto-osemdesiatšedem a strašne tam zmlátil troch vodičov nákladniakov. Sú v nemocnici. Mrzí ma to, Cindy. Odkedy sa dal na pitie, je to s ním zlé. A nakoľko má od minulého rázu podmienku, zdá sa, že si nejaký čas posedí v okresnej väznici. Skutočne ma to mrzí, ale nedá sa nič robiť.“

Cindy zatvorila oči. Zachvela sa. Cal Birdsong zrazu začal chrápať. Pod tvárou mal malú kaluž krvi. Prišla sanitka. Sňali mu putá a zriadenci ho odniesli s menšími ťažkosťami, ako som predpokladal. Cindy si vzala sveter a kabelku, požiadala Jasona, aby sa postaral o podnik, a sama odišla s veľikánskym chrápajúcim opilcom.

Jason sa oprel o pult a povedal: „Bol to výborný chlap, viete? Ešte asi pred rokom to bol priama chlapák. Pracujem tu, odkedy tento podnik otvorili. Pil, ale len tak ako ostatní. Potom pil čoraz viac. Teraz ho alkohol privádza do zúrivosti. Ona je skutočne ohromná žena. Viete, puká jej z toho srdce.“

„Pijatika ľudí nenápadne opantá.“

„On sa z nej zbláznil. Vykrikuje na Cindy hrozné veci.“

„Niektoré som počul.“

Časť tváre nezakrytá ježišovskou bradou mu očervenela. „Vôbec taká nie je. Neviem, čo sa to s ním stalo.“

„Kde bývajú?“

„Ach, hneď tamto, v poslednom motelovom bungalove. Motel postavili v tom istom čase, ako vybudovali prístav, dali ho do prenájmu a usídlili sa v bungalove na tomto konci, je o niečo väčší ako ostatné. Cal zdedil dajaké peniaze a kúpili si tento kúsok prímorského pozemku a postavili prístav a motel. Ale ak to pôjde takto ďalej, môžu o všetko prísť.“

Priniesol handru a vedro a umyl krv. Keď už začal, poumýval celú dlážku. Dobrý chlapec.

Prekročil som mokré flaky a vrátil som sa na *Flush*. Meyer sa hneval. Kde som bol? Čo to mám na čele? Kam pôjdeme na obed?

Vyrozprával som mu, ako som sa zoznámil s Birdsongovcami. Milý párik.

Keď sme si šli požičať auto a naobedovať sa, uvidel som v kancelárii iného chlapáka. Nemal bradu, bol menší a okrúhlejší, ale tiež svalnatý.

„Je tu Jason?“

„Šiel na obed. Čo si želáte?“

„Som McGee. Kotvíme pri môj číslu šesťdesiat.“

„Ach, prirodzene. Telefonovali sme spolu. Som Oliver Tarbeck. Dopočul som sa, že ste mali s Calom dajaké nepríjemnosti.“

„Čosi také. Ak si prenajmem auto, kde ho môžem zaparkovať?“

„Tamto v tom rade, je tam nápis Len pre hostí prístavu. Ak by bolo všetko obsadené, príd'te sem ku kancelárii, nejako to vyriešime.“

„Je tu dajaký podnik, kde sa dá najesť?“

„Vľavo za rohom, na tejto strane ulice. Gilova kuchyňa. Dá sa tam dobre naobedovať.“

Najprv sme sa šli najesť. Nedalo sa tam dobre naobedovať. Gil mal špinavú kuchyňu. Chlebiček s praženicou sa zdal byť najbezpečnejší. Stadiaľ sme šli k firme Texaco, ktorá za výhodných podmienok požičiava autá. Vyskúšal som si, či sa mi zmestia kolená pod volant žltého gremlina, a až potom som im dal svoju úverovú

kartu Diner's. Dnes si už od vás nik nevezme na auto zálohu v hotovosti. To núti všetkých vlastníť úverové karty. Čím je svet väčší, tým je tuším hlúpejší.

Opýtal som sa zamestnanca požičovne, ako nájdem Junction Park. Dal mi mapu mesta a zakreslil mi na nej cestu.

Gremlin nemal klimatizáciu, ale mal niekoľko veľkých ventilátorov. Meyer pozeral do mapy a hovoril mi, kedy mám odbočiť. Nebolo ťažké spoznať tvar a históriu mesta Bayside. Bolo to malé mestečko s niekoľkými stovkami obyvateľov, ležiace pri brehu zálivu, ospalivé mestečko, v ktorom rástli duby a španielsky mach. Potom doň vtrhla spoločnosť Združená medzinárodná výstavba, zakúpila niekoľko tisíc hektárov pôdy južne od stredu mesta a postavila na nich obchodné strediská, radové rodinné domčeky a činžiaky s bytmi, ktoré si bolo možné kúpiť alebo prenajať. Potom sa zjavila spoločnosť Zlúčené stavebné podniky a urobila to isté na severnej strane. Menšie podniky to napodobili v menšom meradle západne od stredu mesta. Keď staré centrum schátralo, otcovia mesta rozšírili ulice a vyťali stromy, ktoré poskytovali tieň, v úsilí, aby to aj tu vyzeralo ako v nákupnom stredisku. Nevyšlo im to. Nikdy to nevyjde. Toto bola súčasná Florida, ošarpaná, dusná a plná škaredej, falošnej energie. Majú tu predajne všetkých známych reťazí potravinárskych obchodov, ktoré sa striedajú s autobazármi a obchodmi s nábytkom.

Junction Park sa nachádzal vo vnútrozemí, neďaleko mimoúrovňovej diaľničnej križovatky. Štvrť bola postavená s citom pre účelnosť a súmernosť. Vysoké oceľové budovy stáli usporiadané do tvaru rybích kostí, pri nich boli veľké garáže pre nákladniaky a parkoviská. Veľký nápis pred vchodom hlásal, že Výberové stavebné zásobovanie sídli v štvrtej budove na pravej strane.

Zaparkoval som a povedal som Meyerovi, aby preskúmal, čo sa dá zistiť v susedných podnikoch, ktoré dodávali ohrievacie a klimatizačné zariadenia, predávali rebríky a stavali lode.

Vošiel som do kancelárie Výberového stavebného zásobovania. Štíhle, pekné dievča v šatách z činovate vyberalo z kovovej skrine spisy a ukladalo ich do lepenkovej škatule. Vystrela sa, pozrela na mňa a nosovým hlasom povedala: „Bude to až v pondelok.“

„Čo bude v pondelok?“

„Mimoriadny výpredaj. Cez víkend všetko zinventarizujú. Už na tom pracujú.“

„Likvidujete podnik?“

Podišla k písaciemu stolu, vzala z neho plechovku s kokakolou a odpila niekoľko dúškov. Pozrela na mňa hodnotiacim pohľadom.

„To je jasné ako facka,“ povedala nakoniec. Pohybom hlavy si odhodila hrdzavé vlasy dozadu a chrbtom ruky si utrela pekné ústa, potom si odgrgla ako dajaké chlapčisko.

Cez otvorené dvere vedúce do skladu vošiel muž. V ruke držal spis. Bol spotený a cez čelo sa mu tiahla masťná šmuga. Husté červenohnedé vlasy mal starostlivo načesané a nalakované. Mohol mať čosi nad tridsať. Oblečený bol vo vidieckom štýle. Kovbojská košeľa s množstvom kovových gombíkov a zipsov. Menčestrové džínsy. Čižmy. Nervózny pohľad a správanie.

„Dnes neúradujeme, priateľko. Nehnevajte sa. Joanna, nájdí mi faktúry za sekvojové drevo na stavbu plota, tie prířezy, áno?“

„Dofrasa, stále ti hovorím, že to všetko vedela Carrie...“

„Carrie nám pomôcť nemôže, dočerta. Tak pohni zadkom a vyhládaj to.“

„Počuj, Harry, ani neviem, či za túto robotu dostanem zaplatené, nie je tak?“

„Joanna, zlatko, prirodzene, že dostaneš svoje peniaze. No tak, miláčik. Prosím ťa, nájdeš mi tie faktúry?“

Pozrela naňho dlhým chmúrnym pohľadom a vystrčila dolnú peru. „Chlapče, trochu priveľa si si ku mne dovoľoval. A pričasto si na mňa vykrikoval, vieš? Trhni si nohou. Ja idem ku kaderníčke. Možno sa vrátim a možno nie. Ktovie?“

Prehodila si cez plece veľkú koženú kabelku. Pokúsil sa jej zatarasiť cestu k dverám. Žobronil, prosil, naliehal. Nevšímala si ho. Tvár mala bezvýraznú. Keď ju chytil za ruku, vytrhla sa mu a sklené dvere sa za ňou zabuchli.

Harry podišiel k veľkému písaciemu stolu a sadol si na širokú červenú koženú stoličku. Zatvoril oči a pošúchal si koreň nosa. Vzdychol, pozrel na mňa a zamračil sa. „Priateľko, ešte vždy neúradujeme. Teraz úradujeme dokonca ešte menej ako predtým.

Dám vám rozumnú radu. Nikdy nespávajte so svojimi sekretárkami. Sú potom bezočivé. Využívajú to.“

„Prišiel som sa sem povypytovať na Carrie Milliganovú.“

„Pracovala u nás. Je mŕtva. Čo vás zaujíma?“

„Počul som, že ju zrazilo auto. Som jej priateľ z Fort Lauderdale.“

„Nebývala tam kedysi?“

Zo skladu vyšiel do pásu nahý mládenec v džínsoch a držal dve veľké skrutky. „Pán Hascomb, vy chcete, aby som zrátal všetky tieto haraburdy? Sú ich tam tisíce!“

„Iba stovky. Zisti, koľko kusov ide do kila, a potom odváž všetko, čo máme. Približne to bude súhlasiť.“

Mládenec odišiel. Harry Hascomb potriasol hlavou a povedal: „Ťažko uveriť, že je mŕtva. Pred dvoma dňami ešte pracovala. Tamto je jej stôl. Bolo to také nečakané. Ona to tu držala všetko pokope. Carrie bola šikovná. Čo ste to chceli?“

„Pred dvoma týždňami ma prišla navštíviť. Do Fort Lauderdale.“

Bol tak ticho, že som rozmýšľal, či nezadržiava dych. Oblizol si pery, preglgol a spýtal sa: „Pred dvoma týždňami?“

„Znamená to niečo?“

„Prečo by to malo niečo znamenať?“

Nevedel som ako ďalej. Verzia finančnej pôžičky sa mi zrazu videla chabá a nepravdepodobná. Potreboval som nájsť lepšiu zámienku.

„Prišla za mnou, lebo mala starosti.“

„Starosti? Aké starosti?“

„Chcela si u mňa nechať dačo v úschove. Nebol som však v takej situácii, aby som sa mohol niekomu o niečo starať. Sú časy, keď to ide, a časy, keď to nejde. Mrzelo ma, že som jej žiadosť musel odmietnuť. Mal som Carrie Milliganovú veľmi rád.“

„Každý ju mal rád. Čo si chcela u vás schovať?“

„Peniaze.“

„Koľko?“

„To nepovedala. Vravela, že veľa. Keď som sa dopočul, že prišla o život pri nehode, začal som rozmýšľať, či našla niekoho, kto

jej tie peniaze napokon schoval. Neviete o tom náhodou dačo?“

Harry sa opäť dostal do nehybného tranzu, hľadel mi ponad plece do diaľky. Trvalo mu to dlho. Rozmýšľal som, čo si v hlave triedi, čo zvažuje, čo hodnotí.

Nakoniec pomaly potriasol hlavou. „Bože môj, tomu by som nebol veril. Musela sa v tom viezť.“

„V čom?“

Rozopol gombík, stiahol zips a z vrecka kovbojskej košeľe vylovil cigaretu. Poklopkal si ňou po nechte na palci, zapálil si ju a vyfúkol veľký oblak dymu. „Och, dofrasa, je to stará známa historka. Stáva sa to dennodenne. Človeku nikdy nezíde na um, že by sa to mohlo stať i jemu.“

„Čo by sa mohlo stať i jemu?“

„Povedzte mi ešte raz, ako sa voláte.“

„McGee. Travis McGee.“

„Nikdy si neberte spoločníka, McGee. To je moja druhá rada, ktorú vám dnes dávam. Jack a ja sme robili dobré obchody. Môj starý dobrý spoločník Jack Omaha. Nebola to priam fantastická zlatá baňa, ale už niekoľko rokov sme si veľmi dobre žili. A potom došlo k útlmu v stavebnom podnikaní. Znížil sa nám obrat. Poriadne. Usilovali sme sa vydržať, kým sa zlepšia podmienky. Myslím, že by sme sa boli z toho dostali. Vyzerá to už oveľa lepšie. Ja som mal na starosti predaj a Jack administratívu. No a pred dvoma týždňami, v utorok, zmizol. Štrnásteho mája. Viete, čo robil predtým, než zmizol? Predával materiál zo skladov pod cenou. Neplatil nijaké účty. Každú maličkosť premenil na hotovosť. Kontrolóri sa usilujú zistiť celkovú sumu. Skrachoval som. Starý dobrý Jack. Keď tak o tom uvažujem, myslím, že mu pritom Carrie musela pomáhať. V ten týždeň pracovala iba dva dni. V pondelok a v piatok. V pondelok popoludní odišla a povedala, že je chorá. Vrátila sa v piatok. V ten deň som konečne dospel k názoru, že Jack nešiel na ryby, že možno zmizol navždy. Kedy ste videli Carrie?“

„Vo štvrtok.“

„To sedí. Nikdy by som ju z dačoho takého nepodozrieval. I keď medzi ňou a Jackom niečo bolo. Nijaká veľká láska. Trvalo to pravdepodobne už tri roky, asi odvtedy, ako začala u nás pracovať.“

Občas sa spolu vyspali. Strávili spolu noc. Robievali sme to tak, že sme poslali dievčatá, Carrie a Joannu, lietadlom do Atlanty, a potom sme ta s Jackom odišli na zápas klubu Sokolov a zostali spolu v hoteli pri štadióne. Aby bola dajaká zábava.“

„A vy si myslíte, že to boli tie peniaze, ktoré chcela dať Carrie ku mne do úschovy?“

„Kde inde by ich bola vzala? Azda Jack chcel, aby ušla spolu s ním. On bol na tom vzťahu väčšmi zainteresovaný ako ona. Pozrite na to takto. Pomôže mu, dostane za to peknú sumičku a každý si bude myslieť, že všetko odniesol Jack. Po čase, keď sa všetko utíši, si Carrie peniaze vyberie a nik o tom nebude vedieť.“

„Lenže ona je mŕtva.“

„Áno, to je pravda. Jednu vec vám chcem objasniť, McGee. Ak by ste niekde tie peniaze objavili, patria sem, tejto firme. Ukradli ich mne, a ak ich nájdete, budú moje.“

„Budem na to pamätať.“

Zahasil cigaretu. „Nemuselo sa to stať,“ povedal jemne. „V noci sa zobúdzam a rozmýšľam o tom. Keby som bol mal rozum, keď sa nám peniaze sypali, bol by som ich uložil na bezpečné miesto. Namiesto toho som všetko rozhádzal na lode, autá a domy. Keby som si ich bol ušetril, mohol som Jacka vyplatiť, keď sa situácia zhoršovala. Azda by som sa z toho dostal. V noci o tom premýšľam, až som celý spotený, a zdá sa mi, akoby som mal brucho plné ostrých kameňov.“

„Čo sa teraz stane?“

„Musím predat' to, čo zostalo, a peniaze rozdeliť medzi veriteľov. Predpokladám, že prídem o dom, azda i o autá. Potom začnem prosiť priateľov, aby ma zamestnali. Ten pankhart povedal, že v utorok pôjde na ryby a vráti sa v stredu. Hovoril, že zohnal dajaké peniaze, ktoré nám pomôžu udržať sa nad vodou. Veril som mu. V piatok som začal byť nervózny. Niekoľko ľudí telefonicky urgovalo zaplatenie účtov, o ktorých som si myslel, že sú už zaplatené. Zavolať som Chris, Jackovej žene. Nevedela, kde v pekle je. Myslela, že sa niekde plaví na svojej lodi. Zavolať som do prístavu a loď bola tam, na palube nikto. Viete čo? Práve som si na niečo spomenul. Povedal som Carrie, aby prekontrolovala naše

bankové kontá. Správala sa tak, ako by mi len nerada oznamovala, že z nich Jack všetko vybral. Na každom účte nechal desať dolárov. Hľadá ho polícia. Podal som naňho žalobu. Podpísal som doklady. Bolo to v správach. Dúfam, že toho pankharta nájdú, a dúfam, že keď ho nájdú, bude mať ešte dosť peňazí.“

„Nikdy vám nezišlo na um, že by do toho mohla byť zapletená Carrie?“

„Nie, až kým ste mi nepovedali, že bola za vami v Lauderdale, zatiaľ čo som si myslel, že leží chorá v posteli. Nie, až kým ste mi nepovedali, že chcela, aby ste jej vzali do úschovy peniaze. To môžem odprisahať. Predpokladal som, že Jack bol natoľko múdry, aby do takejto veci nezasvätil dajaké dievča. Nikdy by som nedal Joanne do ruky takú zbraň. Ale podľa mňa mala Carrie taký prehľad o účtovných knihách, že to nemohol uskutočniť bez jej pomoci. A keďže to vedela, dobre sa o seba postarala. Možno sa bála, že by si k nej Jack mohol po tie peniaze prísť.“

„Zišlo vám na um, že by mohla byť zlodějka?“

„Ona? Nie, myslel som, že mám okolo seba priateľov. Pravdepodobne došli spoločne k názoru, že i keď urobíme čokoľvek, náš podnik skrachuje, a tak jediné, čo ostáva, je zhrabnúť groše a zmiznúť. Ako keby človek vbehol do horiaceho motela a schmatol tam plnú peňaženku. Dočerta, keby mi to bolo napadlo skôr ako Jackovi, bol by som zhrabol tie peniaze prvý ja. A keby som vedel ako. Zaujímaloby ma, kde je Jack teraz. V Brazílii?“

Tentoraz sa Meyer riadil mojimi zvyčajnými inštrukciami. Vošiel dnu a so založenými rukami sa oprel o stenu vedľa dverí. Nepovedal ani slovo.

„Máme zatvorené,“ ozval sa Harry.

„Je tu so mnou,“ vyhlásil som.

Harry naňho hľadel. Meyer jeho pohľad opätovoľ, dolná pera a riasnice mu ovisali. Zásluhou toho, že bol taký zarastený, a vďaka svojmu nízkemu opičíemu čelu vyzeral tak zlovestne, že to bolo takmer neľudské. Prirodzene, tento dojem by sa skazil, keby otvoril svoje profesorské ústa.

Harry prehltnul a povedal: „Aha. Ehm... v akej branži pracujete, pán McGee?“

Dlaňou kotúlal po stole žltú ceruzku, jej hrany hrkotali na drevenej doske. Nechal som ho, kým ju štyri razy pogúľal, a potom som povedal: „Ach, myslím, že by ste to nazvali investície.“

Usmial sa priveľmi žiarivo. „Nechcete si kúpiť pekný obchod so stavebným zásobovaním?“

Pomaly som rátal do štyroch, až jeho úsmev pohasol.

„Nie.“

Zo skladu opäť vyšiel mládenec. „Páni, majú tam byť asi dva tucty fúrikov a nemôžem nájsť ani jeden.“

„Počkaj chvíľu,“ povedal Harry. Vzal hárok papiera s firemnou hlavičkou, obrátil ho na rubovú stranu a fixkou naň napísal ZATVORENÉ. Na rohy nalepil kúsky lepiacej pásky, vstal a povedal: „Teší ma, že sme sa zoznámili, pán McGee.“

„Ozvem sa vám,“ povedal som. Nezdalo sa, že by ho to potešilo.

Keď sme vyšli von, obzrel som sa a videl som, ako lepí oznam znútra na sklené dvere.

„Aké výmysly si mu tam servíroval?“ spýtal sa Meyer.

„Pri rozhovore som si vymýšľal. Rozprával som, aby neprestal hovoriť. Ten nápad s pôžičkou som nemohol použiť.“

Keď som pomaly viedol auto do mesta, stručne som Meyera oboznámil s tým, čo som sa dozvedel. Potom bol rad na ňom. Urobil dlhú dramatickú prestávku. Vedel som, že mal úspech. Prečo by nemal mať? Skoro som sa zmagoril, len aby som sa naučil, ako priviesť ľudí k tomu, aby sa mi zverovali. Meyer sa s touto schopnosťou narodil. Z jeho malých svetlobelasyých očíek vyžaruje čarovná schopnosť vcítiť sa do problémov toho druhého. Cudzí ľudia mu povedali veci, ktoré v živote neprezradili svojim manželským partnerom ani kňazovi.

Povedal, že sekretárka prezidenta Baysideskej spoločnosti na výrobu rebríkov je istá Betty Jollerová, a pretože to bola najlepšia priateľka Carrie Milliganovej, veľmi sa trápi pre jej nehodu. Kedysi Betty, Carrie, Flossie Specková a Joanna Freelerová bývali spoločne v starom malom drevenom domčeku na pobreží, na Mangrove Lane 28. Keď sa Carrie odsťahovala, pribrali iné dievča, aby sa s nimi delilo o nájomné a ostatné výdavky. Meyer si na jej meno nemohol spomenúť.

Carrie Milliganová sa nachádzala v Ruckerovom pohrebnom ústave na Floridskom bulvári a tam sa bude zajtra konať posledná rozlúčka. V sobotu ráno o jedenástej. Jej sestra Susan Dobrovská prišla z Nutley včera v noci. Betty Jollerová ju čakala na letisku a odviezla ju do hotela Holiday Inn.

„Dobrá práca,“ povedal som. „Naozaj veľmi dobrá.“

Meyer sa rozžiaril od radosti.

Našiel som Seaway Boulevard. Meyerovi som pripomenul, že Carrie bývala v byte 38 B. Vysadil som ho a povedal mu, aby skúsil niečo vytiahnuť zo susedov, a potom sa sám vrátil do prístavu. Keby som tam ešte nebol, nech na mňa počká.

Dom Omahovcov stál v pomerne novej štvrti zvanej Carolridge. Staviteľ ju prevälcoval buldozénom v úsilí zmeniť jej terén z rovinatého na mierne vlnitý. Nové stromy rástli tak rýchlo, ako vládali. O dvadsať rokov, keď sa zrubové domy začnú rozpadávať, bude ich tieň príjemný a lákavý. Ale teraz sa v popoludňajšej horúčave všetky domčeky škvarili pod slnečnými lúčmi a rozprašovače vody vytvárali dúhy na pozadí nízkych kríkov gardénií.

Na parkovisku pred domom Omahovcov stáli dve autá a na príjazdovej ceste novučičký krémový oldsmobile. Do vysušeného trávniku bola zastrčená malá tabuľka z tepaného kovu s nápisom OMAHOVCI.

Vývojovým typom domov dávajú mená. Tento sa pravdepodobne nazýval Zodpovedný činiteľ alebo Diplomat. Vyzeral na osemdesiat-deväťdesiat tisíc, patril k najdrahším na okolí. Vlastníctvo takéhoto domu zaručuje majiteľom členstvo v Carolridgeskom golfovom a vidieckom klube. Človek mohol zvonku uhádnuť jeho vnútorné členenie. Tri spálne, tri veľké a jedna malá kúpeľňa, kuchyňa v koloniálnom štýle, herňa, katedrálné povaly, bazén pred domom, laminátové priehradky.

Stisol som zvonec a kdesi ďaleko vnútri sa ozvalo zazvonenie. Hmyz prenikavo bzučal od horúčavy. S chichotom, vŕzganím a škripaním prešli okolo akési dievčatká na bicykloch s desiatimi prevodmi. O tri domy ďalej niekto pracoval s elektrickou kosačkou. Na drôte sedela a švitorila sýkorka. Znovu som stisol zvonec. A potom ešte raz. Práve keď som sa chcel vzdať, otvorila dvere akási žena. Zbadal som širokú, hrubú, peknú tvár. Ústa mala čerstvo narúžované, na hlave nakaderenú plavú parochňu, na sebe batikované džínsy a bielu blúzku bez rukávov, s hlbokým výstrihom na chrbte.

„Pani Omahová?“

„Áno. Boli sme vzadu. Dúfam, že ste nezvonili dlho.“

„Nie veľmi dlho.“

„Nerátala som s tým, že prídete tak rýchlo. Ide o to, že sa mi stále ozýva oznamovací tón, dokonca i keď s niekým hovorím.“ Mala tenký hlások ako dievčatko. Reagovala spomalene, strnulo, ako človek, ktorý sa zobudil z hlbokého spánku. Pery mala napuchnuté, oči unavené. Čerstvo natretý rúž sa jej v jednom kútiku rozmazal. Nakaderená parochňa sedela na hlave trochu nakrivo. Na krku mala červený fliačik, ktorý postupne mizol, ako som naň pozeral.

„Nie som opravár telefónov,“ povedal som.

Oči jej stvrdli. „Hej, chlapče, nepokúšajte sa mi nahovoriť, že niečo predávate. Radšej to ani neskúšajte.“

„Volám sa McGee. Travis McGee z Fort Lauderdalu. Priateľ Carrie Milliganovej.“

Bola prekvapená. „A čo? Čo tu chcete?“

„Prišiel som azda v nevhodnom čase?“

„Že či!“

„Čo keby som prišiel neskôr?“

„Načo? Carrie je mŕtva, nie? Jack zdúchol. Povedzme, že boli veľmi dobrí priatelia a mne to bolo úplne jedno.“

„Hovoril som s Harrym v Junction Parku. Povedal, že Jack štrnásteho mája vybral všetky peniaze z ich spoločných bankových účtov. Carrie prišla za mnou do Lauderdalu šestnásteho. Bola nervózna. Myslela si, že ju sledujú. Dala mi nejaké peniaze, aby som jej ich schoval.“

„Koľko?“

„Možno inokedy to bude...“

„Podťe ďalej, pán McGee. Dnes je ale horúce popoludnie, však?“

Šiel som za ňou cez chodbu do dlhej obývačky. Jej telo zapĺňalo zadnú časť elastických džínsov naozaj výdatne. Pri chôdzi si siahla na hlavu a upravila si parochňu. Závesy boli zatiahnuté. Tlmené denné svetlo vnikalo do miestnosti z terasovitej časti záhrady. Cez riedke závesy som videl krytý bazén, nehybný v bielej slnečnej žiare ako plocha citrónového aspihu.

Pred zrkadlom stál vysoký štíhly muž a rozťahnutými prstami si prečesával vlasy. Na sebe mal elegantné kárované nohavice a bielu

košeľu. Na krku mu visela nezaviazaná kravata. Cez operadlo stoličky bolo prehodené tmavé sako so striebornými gombíkmi.

„Zlatko,“ povedal, „ešte sa ozvem kvôli...“ Uvidel ma v zrkadle. Obrátil sa a spýtal sa: „Kto dočerta ste?“

„To je pán Gee, Freddy.“

„McGee,“ povedal som. „Travis McGee.“

„Toto je Fred Van Ham, môj právnik,“ vysvetľovala Chris.

Vystrel som k nemu ruku. Zaváhal, potom mi podal svoju a milo sa na mňa usmial. „Teší ma.“

„Zlatko, pozvala som ho ďalej, lebo hovorí, že má časť tých peňazí. Možno ich má všetky. Povedz mu, že ich musí dať mne, zlatko. Pán McGee, sú to moje peniaze.“

S úžasom som sa na ňu zahľadel. „Nemám nijaké peniaze!“

„Povedali ste, že vám ich Carrie dala do úschovy.“

„Dala, ale ja som jej ich ihneď vrátil. Nemohol som vziať na seba takú zodpovednosť.“

„Koľko to bolo?“ chcela vedieť Chris Omahová.

„To skutočne vôbec netuším. Povedala iba, že je to veľká suma. Čo je veľa pre jedného, nie je veľa pre druhého.“

„Ach, dočerta so všetkým,“ povedala Chris. Hodila sa na vysokú podušku, ktorá zasyčala, keď na ňu dopadla.

„Viete, kto jej tie peniaze schoval?“ spýtal sa Freddy.

„Nevravela mi, na koho sa skúsi obrátiť.“

„Kde sa to stalo? A kedy?“

„Vo štvrtok šesťnásteho mája, asi o tretej či o štvrtej ráno, na mojej obytnej jachte zakotvenej v Bahia Mare vo Fort Lauderdale.“

„Prečo šla práve za vami?“

„Asi preto, lebo mi dôverovala. Boli sme starí priatelia. Požičal som jej svoju jachtu na medové týždne.“

Freddy mal dlhé riasnice, jemné črty, olivovú pokožku. Oči mal svetlohnedé, spôsoby milé.

„Prečo ste sem prišli, pán McGee?“

„Dlho som sa zhováral s pánom Hascombom. Nazdával som sa, že pani Omahovú by mohlo zaujímať, že ma navštívila pani Milliganová. Pomyslel som si, že by to mohlo vysvetliť niektoré otázky týkajúce sa jej manžela.“

„Mne si neveril, čo?“ povedala žena Freddymu nariekavým a nahnevaným hlasom. „Hovorila som ti, že tá štetka Milliganová do toho musí byť dajako zapletená, ale ty si ma nepočúval. Som si na betón istá, že ju Jack kefoval roky, hoci netušil, že o tom viem, a...“

„Bud' ticho, Chris.“

„Ty mi nemáš čo prikazovať, že mám byť ticho. Vieš, čo si myslím? Vybral všetky firemné peniaze a všetko, čo bolo v dohľade, zaťažil hypotékou, tento dom a dokonca i loď, a ona mala zdúchnuť s ním, ale pravdepodobne si našla nejakého frajera a rozhodla sa, že bude bezpečnejšie a jednoduchšie tresnúť môjho muža po hlave a hodiť ho do...“

Pristúpil k nej. „Prestaň, Chris!“

„Viem si zrútať dve a dve, na rozdiel od teba, Freddy, a poviem ti...“

Nepovedala mu to. Bol to veľmi pohotový chlapák. Mal pevnú ruku, dlhé, pružné rameno a veľmi pekný štýlový obrat. Uderil ju tak rýchlo a tak tvrdo, že v jednom bláznivom okamihu som si myslel, že ju zastrelil pištoľou malého kalibru. Zrazilo ju to dolu z podušky. Spadla na bok, skotúľala sa na plece a zostala ležať dolu tvárou na koberci. Rýchlo k nej priskočil, obrátil ju a zdvihol do sediacej polohy. Oči mala prevrátené. Miesto, kam ju uderil, bolo biele ako mlieko. Vedel som, že zružovie, potom očervenie a nakoniec bude fialové. Pár dní jej bude ovísť jeden kútik. Malý pramienok krvi jej z neho stekal dolu bradou.

Čupel pri nej, držal ju za ruku a povedal: „Miláčik, keď ti tvoj právny zástupca povie, aby si bola ticho, má to asi svoju príčinu. Takže sa musíš naučiť byť ticho, keď ti to prikáže.“

„Freddy,“ ozvala sa žalostným hlasom.

Pomohol jej vstať, obrátil ju k dverám a trochu ju postrčil. „Chod' a ľahni si, zlatko. O chvíľu sa prídem s tebou rozlúčiť. Zatvor, prosím, dvere.“

Poslúchla. Mierne sa zvrtol ku mne a povedal: „A teraz si objasníme, ako do toho zapadáte vy, McGee. Chcete sa do veci zaplietť?“

„Plním len svoju občiansku povinnosť.“

„Poznám typy, ako ste vy. Vôňa peňazí vás ženie vpred. Neviem

si však predstaviť, akého podrazu by ste sa mohli dopustiť v tejto situácii. Tak sa na to vykašlite a vráťte sa domov.“

„Aj ja poznám typy, ako ste vy. Videl som, ako ste si uväzovali kravatu. Veľmi rýchlo a úhladne. Rýchly Freddy, ktorý poskytol služby ďalšej klientke. Stavím sa, že sa obliekate a vyzliekate zo svojich šiat tak často ako manekýn.“

Zbadal som, ako sa mu v očiach zablysko, a dúfal som, že sa do mňa pustí. Usiloval som sa vyzerat' menší a pomalší, ako som v skutočnosti. Nakoniec sa usmial a pozrel na supertenké zlaté hodinky zasadené v zlatom náramku, ktorý mu zdobil štíhle zarastené zápästie.

„O štvrtej mám schôdzku, takže nie je čas na detské hry, kamarát.“

„Ani nikdy nebude, čo?“

Zrazu sa začervenal a hneď vyzeral zdravšie, potom zbledol, až bol sivozelený. „Myslím, že by ste mali radšej odísť, McGee. Ihneď.“

Tak som z toho čarovného miesta odišiel. Svetlý plyš, hodvábné tienidlá na lampách, zamatové ušiaky, brokát, napodobeniny farebných sklenených pohárikov od Tiffanyho, japonský lakovaný nábytok, pozlátené rámy zrkadiel. Pripomínalo to matiné v obchodnom dome. Van Harn vyzeral na tridsať alebo o dačo menej. Dáma vyzerala podstatne staršia. Boli to dospelí ľudia ochotní oddať sa popoludňajším hrám v pováľanej posteli pod dlhými výdychmi klimatizačného zariadenia.

Keď som vycúval, pomaly sa blížilo auto telefónnej údržby. Usmial som sa, zakýval na opravára a uvažoval som, akého privítania sa mu dostane. Veľa šťastia, kamoš. Musí to byť zaujímavá práca.

Tri štvrte na štyri. V žltom gremline bola teplota, pri ktorej by sa vypálila glazúra na keramike. Volant bol taký horúci, že sa ho takmer nebolo možné dotknúť. Prestal som rozmýšľať čo ďalej a prefrčal som dva-tri kilometre, aby som sa trochu ochladil v horúcom vetre.

Našiel som obchodné stredisko a zistil, že na parkovisku nechali stáť niekoľko obrovských dubov. To je v rozpore so zásadou všetkých staviteľov obchodných stredísk. Nikdy nepriprav svoj

projekt ani o jediné miesto na parkovanie. A čuduj sa svete, pod stromom v tieni bolo dokonca voľné miesto. Keď som vystúpil z auta, okolo sa vezúca stará mama na mňa zlostne zagánila z klimatizovaných modrastých hlbok bieleho continentalu.

Vo veľkej Eckerovej drogérii som našiel telefónne automaty, boli napoly ukryté za stánkami vrchovato naplnenými rôznym tovarom.

Slečna Dobrovská bola ubytovaná v hoteli Holiday Inn v izbe číslo 30, ale telefón nedvíhala. Chcel som nájsť číslo Webbela, ktorý viedol nákladné auto. V zozname bolo asi pätnásť Webbelov, ale ani jeden Roderick. Rozmýšľal som, prečo sa Susan Dobrovská ubytovala v hoteli Holiday Inn namiesto v Carriinom byte. Azda z piety. Ale skôr či neskôr sa bude musieť rozhodnúť, čo urobiť so sestrinými osobnými vecami. To mi pripomenulo osobné rokovania, a tak som si našiel číslo Ruckerovho pohrebného ústavu a povedal som, že chcem hovoriť so slečnou Susan Dobrovskou. Po dlhom čakaní sa muž znovu ozval a oznámil mi, že slečna Dobrovská práve rokuje s pánom Ruckerom starším. Poprosil som ho, aby jej povedal, že má na mňa počkať. Počkať na McGeeho. Tam, kde je.

Ruckerov pohrebný ústav postavili v období, keď bola v obľube oranžová omietka a ligotavé obkladačky. Po okraji plochej strechy sa tiahli oblúky a vyumelkovane maurské kudrlinky. Drobný černoch ľahostajne ležal čierny pohrebný voz zaparkovaný pri bočnom vchode. Naboku a za budovou boli priestranné vybetónované plochy, kde sa nepochybne schádzali pohrebné sprievody. Na parkovisku z druhej strany budovy som zazrel zaparkovaný Carriin oranžový datsun. V susedstve pohrebného ústavu bola pobočka sporiteľne a dávno zrušená umývárň áut. Zaparkoval som žltý gremlin vedľa oranžového datsuna a rozmýšľal, či v jeho batožinovom priestore je ešte vždy priemyselný brúsny roztok. Krikľavé farby áut spolu neladili.

Sedela na mramorovej lavičke na chodbe, hneď za vchodovými dverami. Ponášala sa na sestru, takže som, ju ihneď spoznal. Bola to vyššia, mladšia, jemnejšia kópia Carrie. Mala na sebe sivý, na mieru šitý kostým a malý okrúhly klobúčik. V rukách kabelku a biele

rukavičky. Oči mala opuchnuté a červené. Vyzerala sklúčená a vyčerpaná. Bola to však veľmi pekná žena.

„Teší ma, pán McGee.“

„Písala vám Carrie o mne?“

„Nie. Ale... pred týždňom mi telefonovala, raz večer asi o desiatej. Práve som sa chystala spať. Hovorili sme spolu takmer hodinu. Muselo ju to stáť majetok. Bola veselá. Smiala sa a rozprávala zábavné veci. Možno popíjala. Prinútila ma vziať si ceruzu a papier a zapísať si, ako sa môžem dať s vami do styku. Hovorila, že keby sa jej niečo stalo, rozhodne sa musím s vami spojiť. Povedala, že vám môžem dôverovať, že ste milý človek.“

„Patrila k lojálnej menšine, slečna Susan.“

„Neviem... čo s tým mám robiť,“ povedala. Z tmavej kožienkovej kabelky vybrala hárok napoly preloženého firemného papiera a podala mi ho. Bol to tvrdý papier krémovej farby a jednotlivé položky účtu boli úhladne napísané elektrickým písacím strojom. Suma znela na tisícšesťstosedemdesiatsedem dolárov deväťdesiat centov. Do ceny boli zahrnuté všetky položky za úpravu mŕtvej, za pohrebný obrad a režijné pohrebné náklady. Ďalej tam bola uvedená rakva za 416 dolárov vrátane dane, poplatok za balzamovanie, poplatok za kremáciu a za vydanie úmrtného listu.

„Carrie si priala byť spokojená. Napísala to i do svojho závetu. Takúto sumu nemôžem zaplatiť. Pán Rucker chce, aby som podpísala písomné vyhlásenie, že to uhradím v splátkach. Zdá sa, že je to milý človek, ale...“

Po ráznom výstupe s okrúhlym sinavým chlapíkom sa mi podarilo vydobýť si prijatie u pána Ruckera staršieho. Keby ste oholili Aba Lincolna, prilepili mu hustý biely cézarovský príčesok a obočie mu nechali čierne, vznikla by verná kópia Ruckera sediaceho vo večnom šere za veľkým orechovým písacím stolom.

Hlas mal tlmený, prívetivý, dôverný.

„Ochotne s vami prekontrolujem účet, pane, položku za položkou. Som skutočne veľmi rád, že slečna má niekoho, kto jej v týchto ťažkých chvíľach pomôže.“

„Začneme rakvou.“

„Ak si to želáte, prosím. Ako vidíte, je naozaj lacná.“

„Zosnulá bude, alebo bola spopolnená.“

„Myslím, že kremácia sa uskutoční dnes večer. Môžem to zariadiť.“

„Takže rakvu netreba.“

Sladko a smutne sa usmial. „Ach, mnohí ľudia majú tento mylný názor. Je to predpis, pane.“

„Čí predpis?“

„Štátu Florida, pane.“

„Takže mi zaiste ochotne ukážete príslušné právne úpravy.“

„Verte mi, pane, je to bežná prax a...“

„Máte tie právne úpravy?“

„Zákon to výslovne neuvádza, ale...“

Načiahol som sa, vzal som zo stola pero a hrubou čiernou čiarou som prečiarkol rakvu. Potom som povedal: „Teraz sme to znížili na tisícdvostošesťdesiatjeden dolárov deväťdesiat centov. Vidím, že tu účtujete balzamovanie.“

„Prirodzene. A bolo nutné urobiť veľké množstvo kozmetických úprav. Zosnulá mala na tvári hlboké tržné rany, ktoré...“

„Nik si to neobjednal a zákon to pred kremáciou neprikazuje.“

Zbožne sa na mňa usmial. „Obávam sa, že s vašimi názormi v tejto záležitosti nemôžem súhlasiť. Musím to oznámiť sestre zosnulej. Treba ju sem prizvať. Ubezpečujem vás však, že takéto úbohé dohadovanie sa o predloženom účte jej bude veľmi nepríjemné.“

„Myslíte, že je pre ňu ľahšie zaplatiť ho?“

„Toto je pre ňu veľmi smutná udalosť.“

„Počkajte tu,“ povedal som.

Vyšiel som von a vyhl'adal som Susan na lavičke na chodbe. Sadol som si k nej a povedal: „Môžeme účet znížiť o tisíc dolárov, ale Rucker si myslí, že by to bol pre vás otrasný zážitok handrkovať sa o cene a že by sme to mali nechať tak, ako to je, a zaplatiť. Čo myslíte?“

Chvíľu bola zarazená. Potom som si všimol, ako jej drobné čel'uste stvrdli a oči sa jej zúžili. „Viem, čo by Carrie na to povedala.“

Keď sme spolu so Susan Dobrovskou vošli dnu, pán Rucker

starší vstal spoza stola. „Sadnite si, drahá. Pousilujeme sa to vybaviť čo najmenej bolestivo...“

„Čo to znamená, že ste mi naučtovali tisíc dolárov navyše?“ spýtala sa vysokým, prenikavým hlasom dožadujúcim sa odpovede.

Ohúrilo ho to, ale rýchlo sa ovládol. „Nesprávne to chápete. Napríklad, nie je právne nevyhnutné, aby ste kúpili rakvu, drahá, ale myslím, že by to bola veľká neúcta k vašej drahej úbohej sestre strčiť ju... do spaľovacej pece len tak... ako dajaké zvyšky.“

Oprela sa päťami o písací stôl a naklonila sa bližšie k nemu. „To nie je moja sestra! To je iba jej telo! To sú zvyšky! Moja sestra už v ňom nie je a nemáte dôvod... usilovať sa ma presvedčiť, aby som uctievala bezduché telo! Čert aby vás vzal, vy starý úžerník!“

Obišiel stôl, tvár mal nehybnú ako posmrtnú masku a povedal: „Ospravedlňte ma, dám vystaviť nový účet. Bude to trvať niekoľko minút.“

Vyšiel bočnými dverami. Keď ich otvoril, začul som klopanie elektrického písacieho stroja. Keď ich za sebou zavrel, Susan sa mi so zatvorenými očami vrhla do náručia. Pritisla si hlavu na moje plece, tri razy hlasno zavzlykala, potom sa pozbierala, odstrčila ma, vysmrkala sa do papierovej vreckovky a pokúsila sa usmíť.

„Bola som dobrá?“ spýtala sa.

„Boli ste skvelá.“

„Predstierala som sama pred sebou, že som Carrie a že tá mŕtva som ja. Carrie by nikdy nedopustila, aby ju podviedli. Keď mi dal ten účet, bola som strašne zmätená.“

„Bude smútočný obrad prebiehať tu?“

„Ach, nie. Betty Jollerová to už zorganizovala. Rozlúčka bude na pláži pri Mangrove Lane, kde Carrie kedysi bývala.“

Rucker starší sa vrátil do miestnosti a chcel Susan podať nový účet. Načiahol som sa ponad ňu a vzal si ho. Bol podstatne presnejší. Celková suma znela na šesťstoosemdesiatšesť dolárov päťdesiat centov. Všimol som si, že zarátal umu za šesťdesiat dolárov, spolu s daňovými príplatkami stála šesťdesiatdva dolárov štyridsať centov. Mal som pokušenie škrtnúť ju, ale rozhodol som sa, že bude lepšie dopriať mu malé víťazstvo.

„Tu sú prstene zosnulej,“ povedal a podával Susan malú obálku

z hrubého papiera. Susan zaváhala a tak som aj tú vzal a vopchal si ju do vrecka košele.

„Musíme sa dohodnúť na vhodnej forme úhrady,“ povedal Rucker.

Vytiahol som peňaženku, vybral z nej peniaze a vysádzal mu na stôl sedem stodolárových bankoviek. „Dáte nám trinásť päťdesiat a potvrdenku o zaplatení, pán Rucker.“

Svoju mienku vyjadril tým, že si čo naj pozornejšie obzrel každú bankovku z jednej i z druhej strany. Drobné nám vrátil z vlastného vrecka a na účet napísal: *Zaplatené v hotovosti. B. J. Rucker starší.*

„Po urnu si sem môžete prísť zajtra medzi jednou a druhou popoludní,“ povedal.

Prikývol som. Vyšli sme von bez rozlúčenia.

Vonku, na popoludňajšom slnku na parkovisku, sa Susan zatackala a pri chôdzi sa sťažka opierala o moje plece. Potriasla hlavou, vzpriamila sa a predĺžila krok.

„Prinútil ma ísť dozadu a pozrieť sa na ňu,“ povedala. „Myslela som, že je to nejaký omyl. Jej tvár nemala dokonca ani len správnu podobu. Vyzerala, akoby bola z vosku. Ukázal mi, ako je vyčalúnené vnútro rakvy, ktorú mi chcel predat'. Bol by ju naozaj spálil, alebo by ju bol odložil pre ďalšieho zákazníka?“

„Myslím, že B. J., by ju spálil.“

Nízke slnko prikrylo naše autá jasných farieb tieňom stromu kazuarína. Skôr než Susan odomkla dvere datsuna, obrátila sa tvárou ku mne a povedala: „Pokiaľ ide o tie peniaze, budem vám ich môcť...“

„To boli vaše peniaze.“

„Ako to myslíte?“

„Dlhoval som ich Carrie.“

„Je to pravda? Je to naozaj pravda?“

„Naozaj.“

„Koľko ste jej dlhovali?“

„To je dlhá história.“

„Rada by som si ju vypočula.“

„Carrie vám povedala, aby ste mi dôverovali.“

„Áno...“

„Verte mi, aj keď vám ju neporozprávam, a verte, že mám na to veľmi dobrý dôvod. V poriadku?“

Dlho na mňa pozerala a potom prikývla. „Dobre, pán McGee.“ Vlasý mala dlhé a o niekoľko odtieňov tmavšie ako bola Carriina striebristá ostrihaná štica. Tvár mala rovnako, okrúhlu ako Carrie, líčne kosti výrazné, ale oči slovansky šikmejšie a ich farba bola zelenosivá ako more.

Požiadala som ju, aby ma volala menom, a asi na tretí raz jej to šlo už ľahšie a usmiala sa.

„Ako dlho tu ostanete?“

„Asi až pokým mi právnik nepovie, že sa môžem vrátiť späť do New Jersey. Budem musieť prebrať všetky veci v jej byte. Je tam strašný neporiadok. Niektorí sa tu vlámali a rozpárali čalúny na nábytku a koberce a všetko vyhádzali na dlážku.“

„Kedy sa to stalo?“

„Tak veľa sa toho robí, že sa mi pletú dátumy. Carrie zomrela v stredu večer. Betty Jollerová ležala v posteli a počula to v správach o jedenástej. Betty bola jej najlepšia priateľka, a tak sa obliekla a odviezla do jej bytu, lebo predpokladala, že Carrie bude mať niekde vo svojom telefónnom zozname moje číslo, a chcela mi to oznámiť. Carrie dala Betty kľúč od svojho bytu. Betty sa doň dostala okolo polnoci a všetko bolo v takom neporiadku, že jej trvalo pol hodiny, kým našla moje telefónne číslo. Tak strašne plakala, že som vôbec nerozumela, čo mi chce povedať. A keď mi to povedala... akoby sa na mňa zrútila obloha. Carrie bola odo mňa o sedem rokov staršia a za posledných šesť rokov sme sa videli iba raz, keď prišla pred piatimi rokmi do Nutley na matkin pohreb. Netušila som, že ma to tak zoberie. Azda preto, lebo to bola jediná blízka príbuzná, ktorá mi zostala. Mám ešte dajaké sesternice a bratancov, ktorých som videla naposledy ako malé dieťa.“

„Oznámila to Betty Jollerová polícii?“

„Neviem. Asi áno. Bolo by to predsa logické. Ja som to povedala tomu právnikovi. Spýtal sa ma, či chýba dačo cenné, čo by sme mali ohlásiť, a ja som odvetila, že by to mohla azda vedieť Betty, ale ja nie.“

„Kto je váš právnik?“

„Je to dobrý priateľ dievčaťa, ktoré býva na Mangrove Lane číslo 28. Stále zabúdam jeho meno. Ale mám tu jeho navštívenku. Aha. Frederick Van Harn. Musí usporiadať veci okolo závetu, auta a tak. Myslím, že to bude v poriadku, lebo on spisoval s Carrie závet. Keď sa rozviedla s Benom, chcela mať istotu, že keby sa jej dačo stalo, nedostane z jej peňazí ani cent. Aj Ben bol pred piatimi rokmi s ňou na pohrebe, ale vôbec sa naňho nepamätám.“ Pozrela na hodinky. „No, už musím ísť. Betty príde za mnou do hotela a pripravíme všetko na zajtra. Prídete, však?“

„Prirodzene.“

Odišla a ja som sa zaviezol späť do prístavu.

Zaparkoval som prenajaté auto na vyhradenom parkovisku. Keď som prechádzal okolo prístavnej kancelárie k mólam, k dverám pristúpila Cindy Birdsongová a povedala: „Môžem s vami na chvíľu hovoriť, pán McGee?“

Preobliekla sa do bielych šiat s holým chrbtom a prezula do topánok s vysokými podpätkami, takže mohla mať vyše stoosemdesiat centimetrov. Vysoká opálená žena so širokými ramenami a ďalším pevným a zdravým príslušenstvom. A s úžasnými, chladnými modrými očami a množstvom vyrovnanosti a hrdosť.

„Chcem sa vám ospravedlniť za nepríjemnosti, ktoré vám dnes spôsobil môj manžel. Veľmi ma to mrzí.“

„To je celkom v poriadku, pani Birdsongová.“

„Nie je to v poriadku. Bola to veľmi nepekná scéna. Ak ho prepustia na kauciu, som presvedčená, že sa vám bude chcieť osobne ospravedlniť. Dnes večer idem za ním do nemocnice a viem, že sa bude za svoje správanie veľmi hanbiť.“

„Vypil si trochu nad mieru.“

„Trochu! Bol ožratý ako prasa. Nikdy taký nebýval... no, nebudem vás zaťažovať našimi súkromnými záležitosťami. Ďakujem vám za pochopenie. Ak budete niečo potrebovať... vždy radi poslužíme našim zákazníkom. Ach, a chcela som sa vám poďakovať, že ste naňho nepodali žalobu.“ Jej úsmev bol pokrivený a trpký. „Už aj tak ich je dosť.“

„Ak vám môžem dajako pomôcť...“

Rýchle zažmurkala. „Veľmi pekne vám ďakujem. Veľmi.“

Meyer bol na palube *Rozbitého Flusha* a obliekal sa, lebo sa práve pred chvíľou vrátil z pláže. Otvoril som dve studené pívá a jedno som mu odniesol, sadol som si na posteľ v hosťovskej kajute a pozeral som, ako si navlieka čistú bielu guajaberu.

„Seaway 1500 je miesto, kde bývajú mladí muži a ženy, ktorí

žijú sami,“ povedal Meyer. „Všetci sa často smejú. Je to veľmi skľučujúce. Komplex tvorí osemdesiat malých bytových jednotiek. Všetci tí ľudia majú v sebe akúsi... obozretnú úzkostlivosť. Akoby všetci zúrivo trénovali, aby sa dostali do vybraného mužstva, všetci sa usilujú dať dlhú prihrávku, stať sa hviezdou. A vlastne aj vždy skutočne trénujú. Všetci sú dokonale štíhli a opálení. Sú moderne oblečení a majú moderné účesy. Sú nadšení, že na byty v ich obytnom centre sa vedú poradovníky a záujemcovia na ne musia dlho čakať. Sú tam bazény, sauny, telocvične. Majú kvadrofónne zvukové aparátúry. Prehnane sa starajú o svoje zdravie. Nosia medené náramky. Určite majú všetci na konferenčných stolíkoch položenú knihu Radosť zo sexu. Majú lôžka s matracami naplnenými vodou. Sú to ľudské stroje s biologickou spätnou väzbou. Podľa všetkého to nie sú nijakí zvrhlíci. Nepraktizujú tam nijaké skupinové zvrátenosti. Je v nich iba strašné nutkanie dosiahnuť a udržať si istý priemerný počet orgazmov, prijateľný pre prizerajúce sa okolie. To na nich kladie strašné nároky. Stavím sa, že majú mimoriadne vysokú spotrebu vitamínov a zdraviu prospešnej stravy.“

Vyšli sme hore na palubu a sadli sme si do tieňa pod striešku nad riadiacim panelom. „To nevyzerá ako miesto, kde by chcela Carrie žiť.“

„Nie, nevyzerá. Ani nie je. Nepovedal som, prečo sa na ňu vypytujem. Asi si mysleli, že som jej príbuzný. Mali k nej chladný vzťah. Pokladali ju za pyšnú, priveľmi uzavretú. Nezapadla do ich rytmu. Myslím, že ju zámerne ignorovali.“

„Vyrhela, ktorá nemá čo hľadať v Žiarivom mestečku?“

„Ani nie. Skôr ich rozčuľovalo, že bola osobnou priateľkou vedenia. Vedenie stelesňuje Walter J. Demos. Je majiteľom celého obytného centra a jeho obyvateľom je akýmsi otcom. Býva v najväčšom byte. Osobne rozhoduje o prijatí či neprijatí nového uchádzača. Zásadne neprijíma nájomníkov, ktorí sú primadlá alebo prístari. Urovnáva škriepky a hádky. Vyberá nájomné, robí údržbára, pestuje kvety, často sa smeje.“

„Koľko má rokov?“

„Netrúfam si hádať. Vyzerá ako rozložitejší a trochu tmavší Kojak. Má hlboký hlas a hlučný smiech. Je to očarujúci a príjemný

muž. Medzi nájomníkmi je nesmierne obľúbený. Volajú ho ujo Walter. Myslím, že ujo Walter je šikovný obchodník. Najnižšie nájomné je tristosedemdesiatpäť dolárov mesačne a byty sú do jedného obsadené. Mimochodom, povedal mi, že sa ktosi vlámal do Carriinho bytu v tú noc, keď...“

„Počul som o tom. Boli dvere otvorené násilím?“

„Nie. Celé obytné centrum naprojektovali tak, aby obyvatelia mali čo najväčšie súkromie. Ak človek vyjde zo svojho bytu a ide niekoho navštíviť, je veľmi nepravdepodobné, že ho dakto uvidí. Miestnym zvykom je dať si urobiť sadu kľúčov a rozdať ich svojim priateľom.“

„Ako dlho tam Carrie bývala?“

„Iba štyri mesiace. Povráva sa, že ujo Walter ju zaradil na prvé miesto v poradovníku čakatel'ov. Všetkých to rozladilo. Takmer vážne na ňu žiarlili. Nechcú, aby ujo Walter mal nejakú favoritku.“

„Máš dojem, že medzi nimi niečo bolo?“

„Videlo sa mi, že je veľmi skormútený. Hovoril to, čo sa zvyčajne vravieva. Najlepšie roky mala ešte len pred sebou. Nezmyselná tragédia. A tak ďalej.“

„Zdá sa mi, že to bolo na Carriine pomery vysoké nájomné.“

„O tejto téme sa často rozprávalo. Nájomníci sú presvedčení, že musia neprestajne viesť reklamné reči o tom, akým šťastím je bývať v obytnom centre na čísle 1500. Keďže nepociťujú túžbu chodiť sa večer zabávať do mesta alebo tráviť dovolenku niekde inde, bývaním na Seaway Boulevarde naozaj ušetria peniaze. Malé nákupné stredisko je tak blízko, že ta človek môže ísť peši a doviezť si nákup domov na vozíku. Podaktorí, ktorí pracujú v blízkom okolí, predali autá a vozia sa na bicykloch. Istým spôsobom je to fascinujúce. Vidiecka kultúra. Azda je to predzvesť toho, ako bude svet vyzeráť v budúcnosti, Travis.“

„Dúfajme, že nie.“

„Si akýsi zatrpknutý.“

Vystrel som sa a vzdychol si. „Carrie leží v čalúnovej rakve u Ruckera, tvár má zreparovanú pomocou vosku a neviditeľných stehov. Dnes večer ju strčia do elektrickej pece a zostane z nej maličká kôpka suchého sivého prášku. Takže som sklúčený.“

„Nijaké ďalšie zaujímavé veci neviem. Carrie sa tam s nikým bližšie neskamarátila.“

„Zámerné si ju nevšímali?“

„V tom čase nie. Si naozaj taký zatrpknutý, ako sa tváriš?“

„Porozprávam ti o svojich dobrodružstvách,“ vyhlásil som. A začal som rozprávať.

Keď som skončil, Meyer povedal: „Podľa všetkého sa dozvieme, že mladý pán Van Harn je právny zástupca firmy Výberové stavebné zásobovanie, z čoho by vyplývalo, že spisoval Carriin závet, že ho odporučili jej sestre a že bol u pani Omahovej.“

„Súhlasím s tebou.“

„Čo ďalej?“

„Dáme si pohárik s dobrým pocitom, že sme si ho zaslúžili, a potom si nájdeme miesto, kde sa dá najesť.“

„Prosím ťa, len nedávaj ďalšiu šancu Gilovej kuchyni!“

„A ty o sebe tvrdíš, že si spravodlivý?“

„To by si predsa neurobil!“

„Máš pravdu. Neurobil by som to. Ale medzi pohárikom a jedlom sa pôjdeme pozrieť na miesto, kde Carrie zrazilo auto.“

Okolo siedmej sme našli približné miesto, kde sa to stalo. Okresná cesta 858 sa nazývala Avenida de Flores. Bola to stará betónová cesta, jednotlivé panely boli popukané a pokrivené. Pri krajniciach rástla vysoká burina. Krajnice sa zvažovali do zarastených odvodňovacích jarkov. Západne od cesty bolo roztrúsených niekoľko starých drevených domov. Na východnej strane bol lesík, na druhom brehu odvodňovacieho jarku stál protihurikánový plot. Minul som nápis označujúci hranice mesta, na parkovisku veľkého nového nákupného strediska som sa obrátil a pomaly sa vracal.

Zabočil som do trávy pri krajnici a zastal som tak, že auto bolo silne naklonené doprava.

„O čo ti ide?“ spýtal sa Meyer.

Kývol som hlavou k domu asi šesťdesiat metrov pred nami. Po rozľahlom prednom dvore jazdil sem a ta s malou modrou kosačkou na trávu akýsi starec. „Jednoducho vystúpime a začneme si obzerat’

krajinu naľavo i napravo. Ten chlap sem príde a všetko nám povie.“

To je jedna z výhod pri vyšetrovaní smrteľnej nehody. Ľudia o nej veľmi radi rozprávajú.

O niekoľko minút som začul, ako kosačka zaprskala, zakašlala a zmĺkla. Popri nás prefrčalo auto, ovanulo nás horúcim vzduchom a okolitá tráva sa sklonila. Zdvihol som zrak a uvidel starca asi päť metrov od nás. Kráčal svižne a tvár mu žiarila ohromnou radosťou človeka, ktorý pozná množstvo príšerných podrobností.

„Hej, nehľadáte náhodou miesto, kde v stredu v noci zrazilo auto tú Mulliganovú?“

Vztýčil som sa a povedal: „Milliganová. Volala sa Milliganová. Carolyn Dobrovská-Milliganová, bytom Seaway Boulevard 1500, Bayside, identifikačné číslo 24 D – 1313. Nevolała sa Mulliganová ale Milliganová.“

Hovoril a tváril som sa ako byrokrat malého formátu, netrepezlivý, punktičkársky a poučujúci. Pokiaľ išlo o toho starca, nemusel som sa mu predstavovať. Bol som jeden z Nich.

„Milliganová, Mulliganová, Malliganová. Pozrite, hľadáte to na opačnej strane cesty.“

„O tom pochybujem,“ povedal som. „Veľmi silne o tom pochybujem.“

Neveriacky sa na mňa zahľadel. „Páni, doparoma, vy ste ale prípad! Azda ste zistili, ako sa volala, ale o tom ostatnom viete figu drevenú!“

„Myslím, že by nám mohol trochu pomôcť,“ ozval sa Meyer podľa scenára.

„Váš spoločník má aspoň zdravý rozum,“ povedal starec. „Volám sa Sherman Howe a hentam v tom dome bývam už dvadsať rokov. Neverili by ste, koľko hlupákov sa nechá v noci zraziť a zabiť na tomto rovnom úseku cesty. Jeden opitý pankhart asi pred šiestimi mesiacmi – vidíte to miesto, kde je plot pri lesíku opravený? – zišiel z cesty, preletel cez plot a rútil sa ešte aspoň tridsať metrov lesom. Odmeral som si to krokmi. Kľučkoval medzi stromami, až namiesto na jednu stranu uhol na druhú, vrazil rovno do stromu a rozbil si hlavu o predné sklo. Namieste bolo po ňom. Vždy mám šatstvo na stoličke pri posteli a baterku poruke, a keď začujem v noci nejaké

zvuky, rýchlo sa oblečiem a idem sa sem kuknúť, či nemôžem dakomu pomôcť. Je to moja kresťanská povinnosť. Keď je to zlé, zasignalizujem baterkou do domu. Mabel čaká na moje znamenie a zatelefonuje po sanitku. Presne tak to bolo aj v stredu v noci, a bol som tu dolu skôr, než ten úbohý chlapec uvidel jej telo, tak mi, pánko môj, nevravte, na ktorej strane cesty to bolo. Ja viem, na ktorej strane. Poďte so mnou. Dávajte pozor, aby vás niekto nezrazil. Nik tu nespomalí. Každému je úplne fuk, čo sa stane s tými druhými. Počkejte, nech pozriem... Jasné. Tu stálo jej auto. Mierila na sever, von z mesta, keď jej došiel benzín, a tak zabočila sem napravo ku krajnici. Vidíte, kadiaľ sa viezla? Vidíte tie stopy? A na tráve sú ešte vždy odtlačky kolies. Podľa digitálok, ktoré mám na poličke vedľa postele, sa to stalo dvanásť minút po desiatej. Práve som zhasol a chystal sa spať. Mabel v obývačke pozerala telku. Ešte vždy ju to baví, hoci dnes sú podľa mňa všetky tie somariny jedna ako druhá. Myslím, že mŕtva bola... počkejte, poďte za mnou, ukážem vám, kde ležalo telo. Ja som ho našiel. Ten Webbelovie chlapec nemal ani baterku. Presne tu v tráve na svahu jarku som uvidel jej ruku. Zvyšok tela zakrývala tráva. Ležala presne tu, v tejto suchej jame, hlava jej smerovala tamto a nohy sem. Presne tak. Bolo by čertovsky ťažké objaviť ju, keby tam nebola vytrčala tá holá ruka, ktorú som zbadal vo svetle baterky. Je to dvadsať metrov od miesta zrážky. Odmeral som si to krokmi. Božemôj, vyzerala strašne! Celá ľavá strana tváre a hlavy... Zasvietil som na ňu baterkou a ten chlapec hneď omdlel. Akoby sa mu poskladala chrbtica. Siahol som dievčaťu na krk a zdalo sa mi, že čosi cítim, ale nebol som si istý. Bežal som späť a trikrát zablikal baterkou smerom k oknu, kde čakala Mabel, a ona zavolala sanitku. Potom sa ozvalo príšerné zaškrípanie a skoro sa stala ďalšia nehoda, lebo ten Webbelovie chlapec parkoval polovicou auta na ceste. Bol strašne šokovaný z toho, že zrazil tú ženu. Motor mal ustavične zapnutý, tak som mu nákladniak odviezol z cesty ku krajnici a vypol motor. Vtedy už sedel a nariekal. O chvíľu som začul, ako sa blížia sirény. Prví prišli policajti. Majákmi spomalili premávku. Odfotografovali si tie dve autá a mŕtvolu, odmerali brzdnú dráhu, ktorá sa začínala tesne pri mieste alebo kúsok za miestom, kde ju zrazil. Každý mohol vidieť, že to nebola vina toho

chlapca.“

„Nechceli by ste nám vysvetliť vašu... teóriu, pán Howe?“

„Teóriu! Doparoma, to nie je nijaká teória, to je fakt! Len pozrite a uvidíte, že parkovala veľmi blízko, priveľmi blízko jazdného pruhu. Možno sa jej nepodarilo dostať ďalej, keď sa jej minul benzín. Svetlá mala vypnuté. To má človek urobiť, keď v noci stojí na tráve, lebo ak nechá koncové svetlá zažaté, nejaký ožratý blázon si to namieri rovno na ne, pretože sa nazdáva, že tadiaľ vedie cesta. Tak teda ten Webbelovie chlapec sa viezol veľkým dodávkovým autom značky Dodge. Spredu vyzerá ako nákladniak a vodič sedí vysoko hore, rovno nad kolesami. Ako vidíte, táto cesta je dvojsmerná a obidva pruhy sú priúzkke. Hovorí, že ju rozšíria, ale sú to iba reči. Bol som pri tom, keď vypočúvali toho chlapca. Z protismeru prichádzalo auto. Nemohol obísť jej voz veľkým oblúkom. Nemal dosť miesta. Musel prejsť tesne popri ňom. Tá žena sa zrejme posunula na sedadle a vystúpila z auta na pravej strane, aby neotvárala dvere smerom do vozovky. Potom obišla predok auta a vbehla rovno pod nákladniak. Poškodil sa mu pritom pravý predný blatník. Rozbil sa pravý reflektor, pokrivil plech a tak ďalej. Bolo vidieť, že jej hlava narazila na rám predného skla. Neuvedomila si, že auto pôjde tak blízko nej. Vodič vypovedal, že ju zbadal kútikom oka až vo chvíli nárazu. Vyhlásil, že nemohol nič urobiť, a mal úplnú pravdu. Vracal sa domov a ona podľa mojej mienky chcela ísť k benzínovému čerpadlu na druhom konci nákupného strediska, ktoré je otvorené dlho do noci. Keď prišla sanitka, lekár konštatoval, že je mŕtva. Má vraj rozsiahlu zlomeninu lebky. Povedal, že to bola okamžitá smrť a nemocnica vydá príslušné potvrdenie. V tichosti ju odviezli, lebo už nebolo treba zapínať sirény. Jej totožnosť zistili podľa preukazu, ktorý mala v kabelke v aute. Kľúče boli zastrčené v zapalovaní. Auto sa nedalo naštartovať. Keď prišla havarijná služba, vodič pozrel na stav benzínu v aute nebohej, zo zadnej časti odťahovacieho vozidla priniesol kanistru s benzínom a nalial ho do nádrže. Motor ihneď naskočil. Zabudol som už, kto to auto odtiaľto odviezol. Vzali ho na mestskú policajnú stanicu. Medzitým sa tu zjavil voz z televízie, ale nebolo tu nič, čo by mohli nafilmovať. A tak iba pozbierali informácie a vysielackou ich oznámili redakcii.

Nemali dôvod, aby zadržali toho Webbelovie chlapca. Bol priveľmi otrasený, aby mohol viesť auto, ale medzitým už prišli jeho otec a brat, a brat potom odviezol auto domov. Majú farmu v severozápadnej časti okresu. To je tuším všetko. Máte dajakú inú... teóriu, pane?“

„Keď pozbierame všetky fakty, teda všetky fakty vzťahujúce sa na tento prípad, budem môcť vyvodiť závery.“

Starec sa obrátil k Meyerovi. „Ľutujem vás, kamarát, že musíte pracovať s týmto úbohým pankhartom.“ Nato bez obzretia odišiel. Keď som počul, že znovu zapol kosačku, zdvihol som zrak a uvidel ho, ako vážne jazdí sem a ta v slabnúcom dennom svetle.

„Viac by si z neho nevyžmýkal ani v hypnóze,“ povedal Meyer. „Na čo pozeráš?“

Kľakol som si na koleno medzi stopy po zadných kolesách auta. Ukázal som na miesto, kde bola burina a tráva zvädnutá a sčernetá. Začínalo kúsok od konca stôp, približne v strede medzi pravým a ľavým kolesom. Bola to škvrna, ktorá mohla mať v priemere pätnásť centimetrov, od nej sa tiahol dolu svahom pruh asi polovičnej šírky. Ako sa blížil k jarku, zužoval sa a bol čoraz menej viditeľný.

„Takúto stopu mohol zanechať vyliaty benzín,“ povedal som. Palcom a ukazovákom som vyryl kúsok hliny a privoňal k nej. Páchla slabo benzínom. „Myslím, že do Carriinho auta sa benzín nalieva otvorom za ľavým zadným kolesom. Ale či už sa nalieva tadiaľ, alebo otvorom vzadu uprostred, ani ten najväčší ľarbák by nevyliat takéto množstvo benzínu sem, keď mu pod otvor, ktorým nalieval, ani len nekvaplo.“

„Skôr než sa benzín dostal až sem k jarku, vsiakol do zeme,“ povedal Meyer.

„Muselo sa ho vyliat' veľmi veľa, aby vôbec stiekol dolu svahom. V posledných dňoch bolo sucho.“

Meyer prikývol. „To značí, že Carrie tu nezastala preto, lebo sa jej minul benzín. Ale malo to vyzerat' tak, že mala zjavný dôvod zastať. Je na spodku benzínovej nádrže dajaký vypúšťací ventil?“

„To zistíme. Predbežne vychádzajme z toho, že tam je.“

„Postupujem podľa tvojho scenára, Travis? XY sa vezie v aute s Carrie. Povedzme, že XY sedí za volantom. Zájde ku kraju cesty a

zastane. Vyberie si miesto dostatočne vzdialené od najbližšieho obydľia. Nie je tu nijaké pouličné osvetlenie. Udríe ju po hlave tradičným neznámym tupým predmetom. Nakloní sa ponad ňu a otvorí dvere. Vystrčí ju von. Burina je tu dosť vysoká, aby telo v svetle okoloidúcich áut nebolo vidieť. XY vlezie s francúzskym kľúčom a baterkou pod auto a otvorí ventil na benzínovej nádrži. Keď celý benzín vytečie, ventil uzavrie. Odvlečie Carrie k predku auta, počká, kým nastane vhodná situácia, a priblíži sa vyhovujúce vozidlo, potom ju nadvihne a hodí pod kolesá okoloidúceho auta. Vzápätí zmizne. Nie je to trochu pritiahnuté za vlasy, vydedukovať čosi také z niekoľkých rastlín a trošky trávy zničených benzínom? Nebolo by to preňho priveľmi riskantné?“

„Možno áno, ale keby mal na sebe tmavý odev, riziko by sa zmenšilo. Mohol si ľahnúť vedľa nej na zem k prednému blatníku auta. Stadiaľ mohol pozorovať, aké vozidlá sa v jeho smere približujú.“

Zamierili sme ta, kde asi stál predok datsuna, a pozreli na burinu. Je priveľmi jednoduché nechať pri vysvetľovaní istých príznakov pracovať fantáziu.

„Ak to tak bolo,“ povedal Meyer, „nemal veľa času, aby zmizol. Bolo by nadmieru nebezpečné prejsť na druhú stranu cesty. A čo preliezť ponad plot?“

Skúmal som plot. „Skôr ho mohol podliezť. Tam, kde je vymletá pôda. Myslím, že to bol chladnokrvný dravec, ktorý si únikovú cestu premyslel vopred.“

„Vyskytujú sa v tvojom scenári aj dajaké usvedčujúce tmavé nite zachytené na dolnom okraji drôteného pletiva?“

„To je dobrý nápad. Mohli by tam byť.“

Poležiačky som sa na chrbte pretiahol popod plot. Meyer zostal na druhej strane. Medzi zemou a plotom bola niekoľkocentimetrová medzera. Prehľadal som plochu asi sto štvorcových metrov a došiel som k prekvapujúcemu záveru, že ide o veľmi starostlivo udržiavaný jarok. Nič viac som nezistil. Neznámy mohol hodiť Carrie pred Webbelovo auto, obrátiť sa a vrhnúť sa do jarku, skôr než sa autu podarilo zastat'. Potom, ak mal tmavý odev, mohol splynúť s čiernymi tieňmi noci, prejsť kúsok pozdĺž plota, kým sa nedalo

bezpečne prebehnúť na druhú stranu alebo podliezť plot.

Alebo tam mohlo zastať dajaké iné auto, pomyslel som si, keď som podliezal plot smerom späť. Nejakú ženu mohla znepokojiť kanistra s benzínom v batožinovom priestore rodinného auta. Ihneď ho vylej, miláčik. Alebo azda niekomu začala tiecť rezervná kanva, nechal ju tam stáť a neskôr si ju dakto odniesol, lebo si myslel, že sa dá ešte použiť. Ľudia vybudovali už mnoho nesprávnych konštrukcií na základe mylných predpokladov o súčasnom priebehu zdanlivo súvisiacich udalostí.

Keď sme nasadli do auta, Meyer povedal: „Nijako nemôžeme zistiť, či benzín ktosi vylial...“

„Presne v tom čase. Akurát som o tom rozmýšľal.“

„Máme tu isté skutočnosti, ktoré provokujú logické myslenie. Uprostred noci zastaneš na okraji dvojsmernej cesty. Premávka je slabá, ale rýchla. Vystúpiš z auta dverami na pravej strane a prejdeš k predku auta. Čo urobíš potom? Prejdeš na druhú stranu? Začneš stopovať? Otvoríš ľavé dvere? Predpokladajme, že máš dobrý dôvod prejsť na druhú stranu. Vstúpiš rovno do cesty, alebo sa najskôr pozrieš, či dačo nejde?“

„Keby som bol na mol, vstúpil by som do cesty.“

„Keby si bol opitý, otvoril by si hneď ľavé dvere, nemyslíš?“

„Neviem. Ale, dočerta, čo chcela urobiť? Zájst' do niektorého domu a zatelefonovať odtiaľ? Ak áno, nechala by v aute kabelku a kľúče?“

„Správna otázka. A čo teraz?“

Odt'ahovacie auto stálo vedľa veľkého benzínového čerpadla oproti vchodu do nákupného strediska. Bolo to mohutné vozidlo natreté na červeno. Malo výstražné svetlá, pohotovostné svetlá, reflektory a smerové svetlá pripevnené na všetkých možných i nemožných miestach. Velikánske pneumatiky mi siahali až po prsia. Množstvo navijakov, lán a kotúčov na jeho zadnej časti vyvolávalo dojem, že auto by bolo schopné vytiahnuť pozdĺž steny kancelárskej budovy malý tank.

„Želáte si?“ oslovil ma holohlavý opálený muž.

„Nevedel som, že sú také obrovské.“

„Pán môj, ak máte t'ahač s príviesom, ktorý leží naprieč troch prúdov medzištátnej diaľnice, na jeho rýchle odtiahnutie potrebujete nutne dačo veľké.“

„Poslali ste toto auto v stredu v noci na miesto nehody, ku ktorej došlo tu neďaleko a zahynula pri nej istá žena?“

Tvár sa mu skrivila bolesťou. Odpľul si a vzdychol. „Ach, bože môj, áno. Šiel s ním Ray. Dvaja chlapi mi ležia s chrípkou. Ten poondený Ray. Viete, koľko musí človek vrázať do takéhoto obrovského megera?“ Kopol do vysokej pneumatiky.

„Netuším.“

„Štyristo mesačne. Mesačne! A Ray, ten somár, si trúfne sám určiť diagnózu. Vari je už mechanik? Aha, začal mudrovať, že v ňom nie je benzín. A tak ho ta nalial. A viete, aký úžitok som z toho mal ja? Prišiel som o tridsať babiek za odtiahnutie. Dofrasa!“

„Je tu niekde?“

„Počujte, pán môj, prečo vás to zaujíma?“

„Pracujem na sociologickom výskumnom projekte štátneho Poradného výboru pre dopravu.“

„Aha. No, tamto je, na druhom konci, kontroluje olej v zelenom cadillacu. Ale veľmi ho nezdržujte od práce, dobre? Platím ho z vlastného vrečka.“

Ray bol podsaditý devätnásťročný mládenec s modrými úprimnými očami a rapavou tvárou.

„Benzínový zápach? Nuž, áno. Viete, to bolo tak. Nahol som sa dnu do auta, aby som zistil, či má zatiahnutú ručnú brzdu a zaradenú rýchlosť. Potešil som sa, keď som zbadal, že kľúče sú zastrčené v zapalovaní. Chcel som rýchlostnú páku posunúť na neutrál. Keď som však zacítil benzínový zápach, pozrel som na ukazovateľ benzínu. Nádrž bola prázdna. Zapol som svetlá. V noci, pri odťahovaní na krátku vzdialenosť je najlepšie nechať zažaté svetlá. Všetky, ktoré na aute sú. Potom som nalial do nádrže benzín. Uvažoval som totiž, že ak auto funguje, nemá zmysel t'ahať ho. Viete, netušil som, že sa šéf pre to tak rozčúli. A dokonca som nemyslel ani na to, kto zaplatí tých pár litrov benzínu, čo som ta nalial, alebo za privolanie odťahovacej služby. Tým sa to celé ešte zhoršilo. Páni, otravuje ma s tým už od stredy. O chvíľu mu poviem,

že kašlem na ten jeho džob.“

Vrátil som sa k šéfovi, poďakoval mu a povedal: „Musím sa pohovárať so sestrou nebohej. Ak chcete, môžem jej odovzdať váš účet za benzín a privolanie odťahovacej služby.“

Rozveselil sa. Šli sme do kancelárie. Napísal účet. Prezrel som si ho, pokrútil hlavou a vrátil mu ho.

„Takto nie, kamarát. Sedem litrov, nie osemnásť. Cena za privolanie odťahovacej služby je päť dolárov, nie desať.“

„Kto vlastne ste, jej brat? Pozrite, tá mŕtva sa určite nebude starať o to, či je účet správny, alebo nie.“

„Chcete zostať bez peňazí, alebo ten účet opravíte?“

„Zo všetkých sa z ničoho nič stanú čudáci,“ zamrmľal a napísal nový účet.

O desiatej sme boli opäť na palube *Flusha*. Ležali sme na hornej palube pod hviezdami zahalenými oparom, na rozložených ležadlách ako starí turisti na výletnej lodi. Udalosti dlhého dňa boli drsnejšie, než som si v ich priebehu uvedomoval. Bol som unavený na tele i na duchu.

Plasol som komára, ktorý sa mi prisal na krk, zošúlal ho do drobnej vlhkej hrudky a odhodil na palubu. Hinduizmus má v mnohom pravdu. Život vo svojich rozmanitých formách je taký pomínutelný, že vo všetkých jeho konaniach a funkciách je istá nevinnosť. Smrť, ľadová a neodvolateľná, je pravá definícia skutočnosti. Svojím nepodmieneným reflexom som bezpochyby zdokonaľoval rod komárov. Keby ľudia milión rokov zabíjali všetky komáre, ktoré si im sadnú na krk, možno by sa vyvinul druh, ktorý by hrýzol iba zátylky.

„Pán McGee?“ ozval sa z móla zdvorilý hlas. Vstal som a prešiel na predok lode, aby som pozrel nadol. Pod prístavným svetlom stál Jason s tvárou Krista a okuliarmi s drôteným rámom, na sebe mal tričko s odtrhnutými rukávmi, zodraté džínsové šortky a tenisky tak výnimočne a dokonale obnosené, že to vyzeralo, akoby si chodidlá úhladne zabalil do handier.

„Ahoj, Jason.“

„Smiem vyjsť na palubu?“

„Len podťe.“

Vyškriabal sa po bočnom rebríku ako veľká, rýchla mačka. Prijal plechovku piva z chladničky. Chcel niečo povedať, ale akoby nevedel, ako na to. Sedel na päťách hnedých nôh so silnými vystupujúcimi svalmi.

Nakoniec som mu pomohol. „Trápi vás niečo?“

„Také dačo. Možno to nie je moja starosť. Ide mi o to, aby sa nemala ešte horšie, ako sa už má. Jasné?“

„Ide vám o pani Birdsongovú, však?“

„Je to naozaj ohromná žena. Keby som sa bol dostal do kancelárie skôr, azda by sme my dvaja, vy a ja, stihli Cala zadržať a upokojiť. Poznám ho, aký vie byť. Udreli ste ho niečím? Našli ste tam dačo a tresli ho tým po hlave?“

„Raz som ho prudko hodil o stenu. Ralph či Arthur ho zopár ráz poriadne pretiahli po hlave palicou.“

„Hej, máte pravdu. Na to som zabudol. Tak potom to azda zavinili oni. Pozrite, viete zistiť – totiž nie vy, ale lekári – vedia zistiť, ktorý úder do hlavy spôsobil najväčšie poškodenie?“

„Pochybujem,“ povedal Meyer. „Za predpokladu, že nemá preliačenú zlomeninu lebky alebo dačo podobné. Mozog je rôsol obalený množstvom ochranných blán a často sa stáva, že najväčšie poškodenie vznikne priamo oproti miestu nárazu. Môže sa tak stať formou subdurálneho hematómu, krvácania, ktoré postupne vytvára taký silný tlak vo vnútri lebky, že znemožní životné funkcie.“

„Cindy bola uňho, potom šla von, aby si kúpila dačo na jedenie, a keď sa vrátila, zistila, že okolo Cala obskakuje pol tucta ľudí. Bol mŕtvy. Budú ho pitvať. Vrátila sa v strašnom stave. Dali jej nejaké tablety. Teraz spí. Je pri nej Oliverova kamoška. Stavím sa, že to bol infarkt alebo porážka, a to nemá nič spoločné s úderom do hlavy.“

Krk som mal ešte vždy meravý od toho, ako mi vrazil do čela. Stretnutie s Calom Birdsongom mi nespôsobilo nijaké potešenie, ale smrť som mu neželal.

„Ďakujem, že ste mi to prišli povedať,“ ozval som sa.

„Niet začo. Viete, som tu už celé dva roky. Cal bol naozaj ohromný človek, kým nezačal tak strašne piť. A ešte donedávna, hoci keď pil, spil sa vždy do nemoty, vedel sa pijatiky zriecť, keď sa

vyskytlo dačo, čo bolo treba nutne vybaviť v triezvom stave. Ako keď si ho Jack Omaha najal za kapitána.“

„Jack Omaha!“

Obrátil sa ku mne. Pomaly, pozorne stláčal a skladal prázdnu plechovku od piva, ako by dakto stláčal a skladal papierový pohárik, na čoraz menšie a menšie kúsky. „Vy ste poznali Jacka?“ spýtal sa.

„Nie. Ale počul som, že zmizol s kopou peňazí.“

„Povráva sa to.“

„Vy tomu neveríte?“

„Nie. Lebo ktosi mi povedal, že nezmizol.“

„Kto?“

„Niekto, kto ho poznal lepšie ako ja.“

„Carrie?“ spýtal som sa.

Začul som, ako prudko vydýchol. Vstal. „Kto dočerta ste?“

„Priateľ Carrie. Keď sa vydala za Bena Milligana, strávili prvé dni po svadbe na tejto palube.“

„Fakt. Na také niečo si spomínam. Jasně. Máte veľký sprchovací kút a veľkú vaňu? A... ehm...“

„Veľkú posteľ? Všetky tie tri veci mám.“

Chrbtom sa oprel o zábradlie a stál s prekríženými nohami a založenými rukami.

„Ben sa tu zjavil asi pred rokom. Carrie vtedy bývala v domčeku spolu s Betty Jollerovou, Joannou Freelerovou a jednou prepeličkou menom Flossie. Ako si ho mohla vziať, to nechápem.“

„Ani nik iný. To sa stáva.“

„Mister Amerika. Pán svalnatec. Zúčastnil sa na nakrúcaní dajakého filmu v Jaxe, pravdepodobne pornografického. Prišiel sem, aby vymámil z Carrie nejaké peniaze. Robieval to aj predtým. Carrie nijaké nemala. Povedal, že sa tu bude motať tak dlho, kým nejaké nezoženie. Betty prišla po mňa. Bolo to v nedeľu popoludní. Mangrove Lane je dolu pri pobreží, južne od prístavu. Došiel som ta a on sa rozvaloval v obývačke.“

Povedal som mu, že je čas, aby vyskočil na svoju yamahu, nasadil si prilbu a zamieril na sever. A tak sme vyšli na bočný dvor a on začal poskakovať dopredu a dozadu, vykrikovať: „Ha! Ha!“ a sekať do vzduchu. Približoval sa ku mne a ja som stále ustupoval.

Prispôsobil som sa rytmu jeho poskakovania. Keď bol práve nad zemou, alebo sa od nej usiloval odlepiť, vrhol som sa naňho a udrhel ho po ústach tak silno, až som si odrel hánky. Vyskočil, obidve ruky si priložil na ústa a kričal: „Nie po ústach! Preboha, nie po ústach! Bože, moja kariéra!“ A tak ho dievčatá trochu upokojili a ja som tam zostal, až kým nenasadol na motorku a s burácaním neodfrčal. Odvtedy som ho nevidel. Myslím, že ani Carrie ho už nevidela. Prídete sa zajtra s ňou rozlúčiť?“

„O jedenástej? Áno. Jej sestra ma pozvala.“

„Myslím, že Susan je milé dievča. Carrie bola pre mňa pristará. Možno ani nebola, ale myslela si, že je, a to je v podstate to isté. Párkrát sme sa spolu dobre zabavili. Ťahala to s Jackom Omahom. Hovoril som jej, že to nemá zmysel, a ona mi odpovedala: ‚No a čo, nič nemá zmysel.‘ Na to niet čo povedať.“

„Kde kotvil Omaha so svojou loďou?“

„Priamo tu. Aj teraz je priviazaná k mólu pri pobrežnej čiare, tam na tom konci za kanceláriou, za svetlami.“

Vstal som. Loď bolo vidieť veľmi nejasne. „Je to bertram?“

„Správne. Trinásť a pol metra dlhý a má tie najrýchlejšie dieselové motory, aké existujú. Má aj všetky prídavné motory. Je to ohromná loď.“

„To verím. Ale aj riadne drahá.“

„Teraz ju môžete získať za veľmi výhodnú cenu. Banka si ju chce vziať na vyrovnanie dlhov. Dozvedel som sa, že za ňu pýtajú deväťdesiatpäťtisíc v hotovosti.“

„Toľko dostanú bez ťažkostí, ak sa majiteľ o ňu dobre staral.“

„Má dva roky a je vo výbornom stave.“

„Myslíte, že Omaha nevedel kormidlovať?“

„Čoby nie. Vedel. Ale človek nemôže loviť ryby a zároveň kormidlovať. Keď ho pochytila túžba po rybačke, zavolať si Cala. Mal rád okraj Golského prúdu, hore za Veľkými Bahamami. Je to poriadne ďaleko, a tak vždy vyrazili pred svitaním a vrátili sa o polnoci alebo i neskôr. Človek má potom dlhý deň. Niekedy s nimi chodievala i Carrie.“

„Kedy sa plavili naposledy?“ spýtal sa Meyer. „Nespomínate si?“

„Spomínam, ale iba preto, lebo sa nás na to pýtali poliši. Bolo to v utorok štrnásteho... tohto mesiaca? Je ešte máj? Áno. Tridsiateho prvého. Máj je mesiac, o ktorom si vždy myslím, že má tridsať dní. Áno, Jack Omaha s Calom Birdsongom vyštartovali asi o tretej ráno a vrátili sa až o polnoci. Cala sa na to vypytovali. Plavili sa iba oni dvaja? Kde lovili ryby? Ako sa Jack správal? Kedy sa vrátili? Čo mal Jack na sebe? Akým autom šiel? A tak ďalej a tak ďalej.“

Vstal, pokrčil plecami a zamieril k rebríku.

„Koľko je hodín?“ spýtal sa. „Musím ísť pomôcť Oliverovi pozamykať to tu. Ak budete niečo potrebovať, obráťte sa na hociktorého z nás.“

Keď odišiel, vybral som sa obzrieť si Omahovu loď. Volala sa *Christina III*. Vyzerala zachovalá a rýchla. Keď som sa vrátil, Meyer bol v obývačke. Sedel zaklonený na stoličke, ruky mal založené za hlavu, hľadel do vzduchu a mračil sa.

„Čo ďalej?“ spýtal som sa.

„Vieš, ako sa určujú miesta, na ktorých sa nachádzajú neviditeľné planéty?“

„Nie, ako sa to robí, pán profesor?“

„Vychádza sa z toho, že viditeľné planéty sa správajú nevypočítateľným a nevysvetliteľným spôsobom. Ich obežné dráhy sú... pokrivené. A tak človek uplatní gravitačnú teóriu a trochu geometrie pohybujúcich sa sfér a povie si: Aha, keby sa na tomto mieste nachádzalo planetárne teleso takej a takej hmotnosti; s takou a takou dráhou obehu, potom by boli všetky pohyby ostatných planét, ktoré sa nám doteraz zdali náhodné, zrazu logické, dokonca nevyhnutné.“

Sadol som si na žltý gauč. „Takže akú hmotnosť a dráhu obehu musí mať teleso, ktoré hľadáme?“

„Musí to byť dačo veľké, dôležité, nelegálne a výnosné.“

„A treba k tomu rýchlu loď?“

„Pravdepodobne.“

„Dobre. Potopený poklad alebo jamajská marihuana, ktorá sa k nám dostáva cez Bahamy.“

„Nepašuje sa na Floridu veľa hašiša?“

„Po celej trase od Jaxu okolo Fort Walton Beach. Áno. Ak

vychádzame z toho, koľko ho polícia zhabala a koľko im ho podľa ich odhadu uniklo, je to najmenej desať ton týždenne. Pašujú ho sem z Kolumbie, Mexika, Jamajky a azda i z ďalších miest.“

„Ide o veľké peniaze?“

„Nie o také veľké, ako sa dočítaš v novinách. Cena, za ktorú ho predávajú na uliciach, veľa neznamená. Tovar prechádza mnohými rukami. Najväčší podiel človek získa za jeho prepravu sem do krajiny a do rúk sprostredkovateľov. Dovozca dostane za investované peniaze dvojnásobok, možno ešte viac. Kvalitná, dobre ošetrovaná jamajská marihuana v hodnote päťtisíc dolárov vynesie pravdepodobne okolo dvanásťtisíc. Ale ak ju policajti zhabú, povedia, že jej predajná hodnota bola štvrt' milióna. Od sprostredkovateľa sa musí dostať k veľkonákupcovi, od toho k drobnému priekupníkovi, od neho k ďalšiemu a od toho k užívateľovi. Každý si odhryzne kus koláča.“

„Odkiaľ to všetko vieš?“

„Čo neviem, to si domyslím.“

„Hovor vážne, Travis.“

„Boo Brodey vlani chcel, aby som sa s ním pustil do podobnej akcie. Celé mi to vysvetlil, vrátane porovnania s prohibíciou a tak ďalej. Podľakoval som mu, že nemám záujem.“

„Nechytili ho?“

„Už je znovu vonku.“

„Bolo ti to proti mysli?“

„Vari ma nepoznáš?“

Meyer sa zachichotal. „Myslím, že áno. Nemáš rád partnerské riziká a postavenie sprostredkovateľa. Nerád investuješ veľké sumy. Nie si rád, keď si ťa všima zákon. Nechceš, aby ťa mal niekto v hrsti, tak ako by ťa mal Boo. Takto si veľké dobrodružstvo nepredstavuješ. Je to pochybná akcia. Gesto vzdoru pre mladých.“

„Aký má potom zmysel klásť otázky, na ktoré poznáš odpovede?“

„Tuším som tým chcel povedať, či sú ti proti mysli ľudia, ktorí berú drogy.“

„Mne? Pre mňa za mňa nech si každý robí, čo chce, ale mal by si dať tú námahu a najskôr sa informovať o problémoch, ktoré s tým

súvisia. Hneď ako o nich vie, môže si sám vyrátať, aký je pomer medzi rizikom a úžitkom, a rozhodnúť sa. Povedzme, že niekto dokázal, že fajčenie marihuany má trvalé škodlivé následky. Dobré. Takže človek, ktorý ju fajčí, si musí vyrátať, či má preňho zmysel zostať v optimálnej kondícii pre minimálny druh existencie. Tých niekoľko ráz, keď som jej vyfajčil toľko, aby na mňa účinkovala, som sa cítil istým spôsobom uvoľnený. Ale musel som sa chichotať, stratil som zmysel pre čas, predmety sa mi videli priveľmi jasné a mali priostre hrany. Navyše sa akosi zmenili rozmery. Budovy sa nakláňali trochu čudným spôsobom. Izby už nemali tvar dokonalého obdĺžnika. Bol to akýsi druh zmyslového oddychu, ale mal som nepríjemný pocit, že by sa mi niekto mohol dostať za chrbát a zabiť ma. A ja by som zomieral nejasne pobavený, namiesto toho, aby som bol bez seba od strachu.“

„Usilujem sa márne predstaviť si ťa, ako sa chichoceš.“

„Ešte vždy to počujem.“

„Čo keby to bol potopený poklad, Travis?“

„Opäť musím myslieť na tie peniaze. Na to, ako boli zabalené. Stovky naspodku, potom päťdesiatky, dvadsiatky, desiatky. V niektorých balíčkoch boli hore päťdolarovky. Balíčky boli v oboch smeroch previazané bavlnenými motúzmi. Pod nimi boli zastrčené papierové pásky z kalkulačky. V každom bolo desaťtisíc. Balil ich niekto veľmi pedantný. Zaváňa to drobným obchodom. Predstav si, že vyberieš z rozličných zdrojov veľa peňazí v hotovosti, dostaneš svoj podiel a mieniš tie peniaze použiť na rôzne nákupy. Predstav si, že nechceš zameniť malé bankovky za veľké vo svojej banke. Ak dáš dokopy všetky stovky, získaš niekoľko tenkých balíčkov, s ktorými môžeš ísť nakupovať. Ale na druhej strane, ak chceš poskladať také isté sumy z malých bankoviek, budeš mať veľikánske balíky. A tak pomiešaš bankovky všetkých hodnôt a dostaneš balíčky, ktoré sa dajú pomerne dobre použiť.“

„Na potopený poklad to veľmi nevyzerá,“ povedal Meyer.

„To veru nie.“

„Keď začnem cítiť bolesť priamo tu v strede medzi očami, znamená to, že mám pre dnešok dost' vedomého rozmýšľania. Teraz môže začať pracovať podvedomie. Máš i ty pocit, že Jack Omaha je

mŕtvy?“

„Áno.“

„Potom je *Christina III* veľmi nešťastná loď.“

„Jack Omaha, Carrie Milliganová a Cal Birdsong.“

„A neviditeľné teleso,“ dodal Meyer, „ktoré deformuje obežné dráhy ostatných telies. Dobrú noc.“

Ešte chvíľu som sa bezcieľne motal po lodi a napokon som zaliezol do postele. Zistil som, že si v pamäti oživujem spomienku na to, ako sa ma Boo Brodley pokúšal zlanáriť. Boo je veľký, červenovlasý, životom ostrieľaný chlap. Zocelili ho drina a ťažký život, malé žoldnierske vojny a štíhle dravé ženy. A predsa je v ňom čosi detské.

Chodil predtým mnou hore-dolu, tvár mal skrivenú od úzkosti a naliehania, päsťou si udieral do dlane a hovoril: „Preboha, Trav, predsa ma poznáš. Keď mi niekto povie, kedy a čo mám urobiť, tak to urobím. Keď vymyslím niečo ja sám, je to vždy pohroma. Trav, hovorím o strome, ktorý rodí peniaze. Čestné slovo, neveril by si koľko. Decká, bláznivé decká sem pašujú marihuanu zo všetkých strán. Stačí zohnať niečo, čo lieta. Môžeš si povedzme prenajať lietadlo na let do Atlanty a späť. Odletíš s ním na Jamajku, kúpiš tam marihuanu za desaťtisíc, obratom sa vrátiš a máš tridsaťtisíc, skôr než sa skončí deň. Vozia ju sem lietadlami, loďami, hocičím. Trav, no tak! Tí chlapáci z protinarkotického oddelenia na marihuanu kašľú. Je im jasné, že pašovaniu nemôžu zabrániť, a navyše, nevie sa presne, či je škodlivá, alebo nie. Pust' sa do toho so mnou a pomôž mi to rozbehnúť. Vieš, nadviazať spojenia a tak. Trav, pomôž mi, dofrasa!“

Keď som mu povedal, že sa do niečoho podobného nemienim púšťať, chcel, aby som mu to aspoň zorganizoval. Mohol by som zostať pomimo a dávali by mi istý podiel za organizačnú pomoc. Odmietol som. Povedal som, že takouto cestou ísť nechcem. Človek začne s marihuanou, potom zistí, že hašiš a kokaín sa dajú ľahšie uskladniť a je z nich väčší zisk. Sám od seba na ne presedlá, a keď ho nakoniec chytia, na fotografii v novinách vyzerá ako netvor s tesákmi. A jediné, čo môže povedať, je: No čo, robili to aj iní.

Keby som sa do toho naozaj pustil, upravil by som *Muñequitu*

na diaľkové plavby. Nastavil by som motor na najnižšiu spotrebu benzínu a namontoval by som na ňu väčšie nádrže. Už i teraz je vylepšená tak, že môže uháňať po širom mori, kam sa väčšina motorových rýchločlnov neodváža. Potom by som...

Zabrzdi, McGee. V každom srdci driemu myšlienky na nezákonné činy a v tvojom ich je viac než dosť. Tak zabudni, ako ďaleko to je z Key Westu cez Yucatanský prieliv.

Bolo zamračené, takmer bezveterné ráno. Široký záliv bol sklovito chladný, vzdialené predhoria halila hmla a vyzerali ešte vzdialenejšie ako v skutočnosti.

Vedľa domčeka na Mangrove Lane 28, kde kedysi bývala Carrie Milliganová, sa tiahla úzka, maličká pláž pokrytá lastúrami. Do zálivu vybiehalo asi šesťmetrové úzke drevené mólo. Bolo pevné, ale mierne sa nakláňalo. Odhadoval som, že ešte zopár rokov vydrží. Ďaleko od vody ležali na pláži dva staré prevrátané skify, nosmi sa zarývali do chalúh.

Na kraji jedného z nich sedel Jason. Mal na sebe bielu košeľu a biele nohavice. Tvár mu zatieňoval široký slamený klobúk. Hral tiché a jemné akordy na veľkej tmavej gitare s bohatým ozdobným vyrezávaním. Akordy nadväzovali jeden na druhý, ale nevytvárali nijakú známu melódiu. Boli durové i molové a plynuli pomalým tokom.

Meyer a ja sme sa pripojili k ostatným a zostali sme stáť v tieni nízkeho pokrúteného vodného duba, o kúsok ďalej od väčšiny zúčastnených. Uvidel som Harryho Hascomba a mládenca, ktorý rátal v sklade zásoby. Videl som pani Omahovú, Gila z Gilovej kuchyne, Susan Dobrovskú, Fredericka Van Harna, Olivera z prístavu, Joannu z Výberového stavebného zásobovania a muža, ktorého som hneď nevedel zaradiť. Bol to Arthur, mladší z dvoch policajtov, ktorí skrotili Cala Birdsonga.

Ďalej tam bolo sedem mladých žien v dlhých šatách pastelových farieb. Šaty boli v rozličnom štýle s rozličnými strihmi, ale všetky dlhé a pastelových farieb. Susan mala na sebe biele šaty, ktoré jej boli priveľké, takže som si domyslel, že si ich vypožičala. Všetky dievčatá mali plné náručia bujných floridských kvetov neskorej jari.

Od skupinky sa oddelil mladý muž a obrátil sa tvárou k nám. Mal hrdzavé vlasy, ktoré mu viseli po pleciah, a kučeravú hrdzavú bradu. Na sebe mal športové sako a kárované nohavice.

Zvučným, prenikavým hlasom povedal: „Zišli sme sa tu, aby sme sa naposledy rozlúčili s našou sestrou Carrie.“ Hudba trochu stíchla, ale pokračovala. „Istý čas žila medzi nami. Dotkla sa našich životov. Bola úprimná. Nebála sa života ani seba. Bola spokojná s tým, že je Carrie, naša sestra. A my sme ju mali radi, medzi nami bola láska, viera a porozumenie. Jej pamiatke venujme teraz sľub, že každý z nás bude citlivejší k potrebám tých, ktorí s nami zdieľajú náš život, že bude s nimi väčšmi cítiť, že bude na nich hľadiť s pochopením, bez pocitu viny a bez výčitiek. Na znamenie tohto slávnostného sľubu a ako symbol našej straty odovzdávame tieto kvety moru.“

Ustúpil. Gitara sa ozvala hlasnejšie. Dievčatá v šatách pastelových farieb jedno po druhom kráčali na okraj móla a hádzali náručia kvetov na hladinu sivej, sklovitej zátoky. Na tvárach mali stopy slz. Kvety sa vo vode rozptýlili a s prúdom sa vzdľaľovali smerom na juh. Bolo to prosté a pôsobivé. Mal som pocit väčšej straty preto, lebo som Carrie tak podceňoval. Ospravedlňoval som sa sám pred sebou, že som ju dobre nepoznal. Ale práve o tom vravel červenobradáč. Naozaj by sme mali byť citlivejší k potrebám druhých – a citlivejší, dodal som v duchu, k ich totožnostiam. Ak Carrie pre týchto ľudí toľko znamenala, podcenil som ju ako človeka.

Hudba pomaly utíchla. Jason vstal a kývol hlavou na znamenie, že to je všetko. Začala sa ozývať tichá vrava. Susan zišla bližšie k brehu, zastala a pozerala na plávajúce kvety.

Hľadel som na skupinku asi dvadsiatich ľudí, ktorých som nepoznal, a znovu som si uvedomil, že na svete existuje nová subkultúra. Boli to väčšinou mladí predstavitelia pracujúcej triedy. Práca bola pre nich ústupkom nutnosti. Ich mimopracovná činnosť bola zameraná proti vládnuúcemu spoločenskému poriadku. Azda je takýto postoj jedinou účinnou odpoveďou na všetok ten nepokoj a nespokojnosť, na nedôveru v inštitucionalizovaný život. Treba sa prispôbiť, aby si človek zarobil na živobytie, a potom, po odchode z práce, mať takmer toľko osobnej slobody ako ľudia žijúci v komúne.

Uvedomil som si, že Meyer už pri mne nestojí. Poobzeral som sa a nikde som ho nevidel. Jason mi kývol na pozdrav a spýtal sa:

„Bolo to dobré?“

„Bolo to krásne.“

„Povedal som si, že budem improvizovať. Keď človek hrá nejakú pieseň, ľudia si hneď začnú v duchu pospevovať slová a ujde im význam toho, o čom sa hovorí. Myslím, že Robby to povedal pekne. Je architekt. Aj Cindy chcela prísť, ale je ešte priveľmi šokovaná.“

„Nemala na to ani len pomyslieť.“

„Veľa o Carrie premýšľala. Keď bola Cindy vlani chorá, Carrie sem prišla a dala jej do poriadku účtovné knihy. Trvalo jej týždeň, kým poopravovala to, čo Cal zbabral. Tuším by som sa mal pohovárať so Susan. Myslíte, že je to vhodné?“

„Myslím, že áno.“

Odišiel k brehu. Pristúpil ku mne Meyer a povedal: „Naspodku benzínovej nádrže je šesťuholníková matica. Na jednej strane má odlúpnutý základný náter a kov sa na tom mieste leskne.“

Neveriaco som naňho pozeral. „Bol si taký blázon, že si pred všetkými týmito ľuďmi...“

„Vyhadzoval som si strieborný dolár, ktorý nosím na šťastie, a chytal som ho. Takto. Spadol mi, odrazil sa od končeka topánky a zakotúlal sa pod datsun. Neprezeral som to tam dôkladne ani dlho.“

„Nechci byť v týchto veciach primúdry.“

„Myslíš tým, nechci byť ako McGee?“

„Nebud' precitlivený. Ak to chceš ťahať so mnou, nauč sa základné pravidlá. Už som ti to vravel aj predtým. Nikdy neriskuj, ak nemusíš, len preto, aby si ušetril čas alebo aby si si zdvihol sebavedomie.“

„Počkaj chvíľu...“

„Je veľa vecí, ktoré môžeš povedať ty mne. Veci, ktoré by som nikdy nevedel a na ktoré by som neprišiel, keby si mi ich neprezradil. Máš v hlave kopu jedinečných informácií. Rovnako ako ja. Moje informácie ti umožnia žiť dlhšie. A lepšie.“

„Lepšie ako čo?“ spýtalo sa akési dievča. Obrátil som sa. Joanna. Slečna Freelerová, donedávna zamestnankyňa Výberového stavebného zásobovania. Blízka priateľka Harryho Hascomba. Bývalá priateľka. Štíhle dievča s jemnou, krásnou tvárou a dlhým

vodopádom červenkastých vlasov. Mala zelené oči, mierne vypuklé a veľmi vyzývavé. Bola v nich dievčenská výzva stará ako svet.

„Žiť lepšie, ako bude istý časť žiť Harry.“

„To nie je ťažké,“ povedala. „Na to môžete vziať jed. Harry sa bude musieť zriecť mnohých príjemných vecí. Pamätám sa na vás zo včerajška, keď som odchádzala z kancelárie. Zapamätala som si vás, lebo máte zvláštne oči. A môžem dodať, že aj z iných dôvodov. Stavím sa, že vám to hovoria všetky dievčatá. Viete, máte pekné oči. Ako sa voláte?“

„McGee. A toto je Meyer. Joanna Freelerová.“

„Zdravím vás, Meyer,“ povedala. „Aj vás, McGee. Čo vy dvaja frajeri robíte tu na rozlúčke?“

„Sme priatelia zosnulej,“ odvetil som. „Z Lauderdalú.“

„Jasné. Tam sa Carrie vydala za toho svalovca. Prečo sa nevydala za vás? Neboli ste voľný, McGee?“

„Nebol som. Nie som. Nebudem.“

„Teraz spievate moju pesničku.“

Mala na sebe dlhé oranžové šaty. Tá farba jej nepristala. Hodila kvety ďalej ako ostatné dievčatá.

„Tuším máte dobrú náladu,“ povedal som.

Zaťala zuby a zúrivo na mňa pozrela. „Je svinstvo povedať niečo také, kamarát. Carrie mi strašne chýba. A tým či oným spôsobom mi bude chýbať vždy. Jasné?“

„Nič zlé som tým nemyslel.“

„Potom sa ospravedlňte, že ste si pustili ústa na prechádzku a nemysleli ste pri tom.“

„Týmto sa vám ospravedľujem.“

Zavesila sa do mňa, usmiala sa a povedala Meyerovi: „Len choďte, zlatko. Musím sa tohto človeka niečo opýtať.“

„Pôjdem späť na loď,“ oznámil Meyer.

„Máte tu loď? V Západnom prístave? Hmm. Rýchlu loď?“

„Ak ju človek poriadne vybičuje, vytiahne sedem-osem uzlov.“

„Vy ste kapitán? Ako v lietadle?“

„Nie.“

„Podme. Skrátka, isté veci nehovorím rada pred viacerými ľuďmi, chápete?“

Odviedla ma poriadne ďaleko od ostatných, k vzdialenému koncu pláže. Na jednom vodnom dube sa tiahol konár rovnobežne so zemou, na konci mi siahahal takmer po prsia. Joanna sa mierne odrazila, položila dlane na konár, vzoprela sa, vo vzduchu sa obrátila a zľahka naň dosadla. Potľapkala miesto vedľa seba. „Podťte na môj strom, kamarát.“

Sadol som si vedľa nej. Chytila ma za ruku a pozorne si ju obzrela z jednej i druhej strany.

„Hm. Máte za sebou veľmi aktívnu minulosť.“

„To ste mi mohli povedať aj pred Meyerom.“

„To, čo chcem povedať, je ťažké vysloviť i pred jediným človekom. Totiž, ľahko by ste mohli niektoré veci nesprávne pochopiť. Carrie mi bude chýbať. Ale je mŕtva, no nie? A život beží ďalej. A jedno viem, možno to isté, na čo prišla Carrie, že sa v ňom musí dať prežiť aj niečo iné, ako sedieť štyridsať hodín týždenne v kancelárii a raz za čas sa nechať položiť do postele komikom, ktorý podpisuje vaše výplatné šeky. Možno by som mohla prestať pracovať. Ak to správne zahrám. Ale mne ide o to mať zaujímavejšiu robotu. Napríklad tú, ktorú robila Carrie.“

„A čo robila?“

„Nepokúšajte sa byť priveľmi prefikany, McGee. Počúvajte, ja som ju poznala. Teraz bývame v domčeku štyri. Ja a Betty Jollerová, Nat Weissová a Flossie Specková. Skôr ako sa Carrie od nás odst’ahovala, ale i potom, zásobovala náš domček zadarmo marihuanou. Vždy priniesla asi takéto veľké do polovice plné papierové vrecko. Muselo tam byť aspoň kilo. Mám vám to ešte podrobnejšie vysvetľovať? To, čo mi nik nepovedal, som si domyslela. Prestalo vám to fungovať. Carrie odišla za vami do Lauderdaleu. A teraz ste tu, aby ste to znovu dali do pohybu. Pokladajte tieto moje slová za žiadosť o miesto. Som veľmi bystrá a viem držať jazyk za zubami.“

„Nepovedal by som, že viete držať jazyk za zubami.“

„Tentoraz som musela využiť príležitosť. Kde by som ináč bola? Pomimo ako zvyčajne.“

„Koho podľa vás reprezentujem?“

„Sedíte na mojom strome a tvárite sa nechápavo. Vyzeráte

bystrý a ostrý. Keď to sem tí blázni prepašujú, vy to prevezmete a odovzdáte ďalej. Aj ja chcem patriť k senzačným ľuďom. Túžim robiť dačo zvláštne. Mat' peniaze je príjemné. Hovorila som Carrie, aby sa do toho neplietla, a teraz vás prosím, aby som sa do toho mohla zapliesť ja sama. Čo sa stalo Jackovi?“

„Carrie vám to nepovedala?“

„Povedala, že sa naľakal, pravdepodobne zhrabol svoj podiel a zdúchol. Ale to ne...“

„Čo tone...?“

„Na tom nezáleží. Zabudnite na to.“

„Vedel Harry, čo sa robí?“

„Kovboj Harry? Je to somár. Ako mohol vedieť, čo sa robí? Potrebuje obidve ruky, aby si našiel vlastnú riť. Prečo ste vôbec za ním prišli?“

„Pozhovárať sa s ním o Carrie.“

„Prečo ste sa s ním chceli rozprávať o Carrie?“

„Udržíte jazyk za zubami?“

„To predsa viete!“

„Chcel som nájsť dajakú stopu, kto sotil Carrie pod auto.“

Z tváre jej zmizla farba. Utréla si ústa a zachvela sa. „Prosím vás!“

„Zabili ju. Myslím, že by sa to dalo nazvať riziko povolania. Ak ste ochotná prijať tento druh rizika, možno budeme môcť pre vás dačo urobiť.“

„Ale kto... kto...“

„Konkurencia... pravdepodobne.“

Pozrela nadol a odtiahla si oranžové šaty od tela. „Som rozhorúčená a spotená. Radšej sa prezlečiem. Nechod'te preč, dobre? Chcem si to premyslieť, hej?“

Joanna zľahka zoskočila z konára, vzd'alovala sa dlhými krokmi a zmizla v domčeku. Veľa ľudí medzitým odišlo. Ďalší sa zhovárali vo dvojiciach či trojiciach. Videl som, ako Susan kráča k datsunu, a tak som zoskočil na zem a došiel som k autu súčasne s ňou. Oči mala červené, ale podarilo sa jej usmiať.

„Myslím, že Carrie by sa to bolo páčilo,“ povedala.

„Som o tom presvedčený. Včera som odišiel a vzal som so

sebou jej prstene. Zabudol som vám ich dať. Sú na lodi. Môžeme ísť teraz po ne.“

Zamračila sa a pokrútila hlavou. „To má čas. Aj tak tu budem musieť niekoľko dní zostať. Fred... pán Van Harn to povedal.“

„Chcete, aby som u pána Ruckera vyzdvihol urnu?“

„Ach, nie, ďakujem. Už som o tom hovorila s Betty.“

Ide teraz so mnou a pôjdeme ta spolu pred druhou. Všetko je v poriadku, naozaj. Ale ďakujem vám.“

K autu pribehla telnatá dievčina v žltých šatách a povedala: „Prepáč, Sue. S niekým som sa zaozprávala.“

„Betty, toto je Travis McGee. Betty Jollerová.“

Mala peknú buclatú tvár, ktorá pristane k drevákovi a pivným slávnostiam. Oči mala modré, úsmev úprimne priateľský a ani trochu vyzývavý. „Keď som vás videla stáť s Meyerom, hneď som si domyslela, že to budete vy,“ povedala. „Carrie mi raz prezradila, že jediné naozaj šťastné obdobie, na ktoré si spomína, bolo to, keď ste jej a Benovi požičali po svadbe loď. Všetkým nám tu bude veľmi chýbať.“

Nasadli do auta, Susan si vytiahla šaty nad kolená, šikovne vycúvala a odišli. Vedľa mňa sa ozvala Joanna. „Tá Susan je ale kus.“

„A Jason z nej nespustí oči.“

„Všimla som si to. Pre vás je primladá, šéfko.“

„Rovnako ako vy.“

Zasmiala sa, až sa prehýbala. Jej smiech bol pod tieňom stromov jasne zvonivý a nemierny. „Ja? Ja?“ lapala dych. „Som tu široko-d'aleko najstaršia.“ Mala na sebe lososovoružové šortky a mäkké sivé tričko. Červenkasté vlasy si vyčesala navrch hlavy a ledabolo si ich tam zapla. Pramienky vlasov jej padali na krk, ktorý vyzeral veľmi štíhly a zraniteľný.

„Prišli sme sem z prístavu peši.“

„Tak vás odprevadím naspäť, dobre?“

„Dobre, Joanna.“

„Ešte sme sa nedohodli.“

„Nedohodli?“

Niesla malú bielu plátennú plážovú tašku, ktorá sa hore

zaťahovala šnúrkou. Zakrútila ňou vo vzduchu a povedala: „Len robte zo seba aj naďalej hlupáka a tresnem vás po hlave.“

Vyšli sme na chodník a kráčali sme, na slnku i v tieni, okolo malých drevených domčekov a nových malých obchodíkov, k prístavu. Jason už opäť pracoval. Mal na sebe zvyčajné kaki šortky, stál na predku veľkej lode, ostrekoval ju hadicou, zmýval z nej soľ a noví návštevníci, párik nízkych okrúhlych bielo vlasých ľudí v jasných námorníckych odevoch s kyslým výrazom sledoval každý jeho pohyb. „Aj tú rohatinku!“ zakričal muž. „Aj tú rohatinku!“

„Áno, pane,“ povedal Jason Hudobník. „Áno, pane.“

Joanna vyjadrovala nahlas svoje nadšenie z podpalubných priestorov *Flusha*. Zatiaľ čo tam pobežovala, ochkala a jojkala, Meyer mi povedal, že musí ísť niečo vybaviť. Dal som mu kľúče od auta. Nevedel som, či má skutočne dajaké vybavovačky, alebo ho prepadol náhly záchvat taktosti.

Joannu som našiel v prednej časti lode, stála pred veľkým zrkadlom, upravovala si vlasy a pozerala na seba ponad plece. Uvidela ma v zrkadle a povedala: „Toto je skutočná plávajúca hračka. Je to zvláštne. Cítim sa odstrčená. Stále rozmýšľam, aké je nespravodlivé, že toto všetko tu existovalo bezo mňa. Napokon som najlepšia na svete. To ste nevedeli?“

„Zatiaľ ste to nespomenuli.“

„Nehovorte, že ste si to všetko sám navrhlí?“

„Nie. Presne takto to vyzeralo, keď som túto loď vyhral v pokeri.“

„Aha. Odtiaľ to meno.“

„Patrila k tomu aj istá brazílska dáma, ale nedovolil som tomu človeku, aby hral aj o ňu.“

„Sú Brazílčanky také ohromné?“

„Neviem. Navyše som diskretný.“

Usmievala sa. Potom odrazu spustila plecيا a pokrútila hlavou. Tvár mala záдумčivú. „Je to také ohromné robiť si psinu, nie? Myslím, že skutočný dôvod, prečo odchádzam z práce, je ten, že bez Carrie to už nebude ono. Môžem dostať pivo?“

„Prirodzene.“

Sedeli sme v kuchynke a hľadeli na seba ponad umakartový stôl.

Bola zamyslená, tichá, záhadná.

Nakoniec povedala: „Takže to nie je nijaká hra. Nechcem sa do toho zaplietť. Ale ďakujem vám. Prepáčte, že som vás otravovala.“

Tak som jej povedal pravdu o svojom vzťahu ku Carrie. Aj to, prečo sme sem s Meyerom prišli. Očervenela ako paradajka, musela vstať a chodiť dookola, aby ovládla svoje nervózne rozpaky. Trvalo mi asi päť minút, kým som jej to všetko vysvetlil. Peniaze som nespomenul.

„Museli ste si o mne myslieť, že som sa zbláznila!“

„Povedal som si, že o týchto veciach priveľa neviete, dieťaťko.“

„A ešte ste ma v tom podporovali, dofrasa!“

Konečne sa upokojila a sadla si. Chlipkala pivo a potom povedala: „Dobre, je mi jasné, prečo si myslíte, že ju zabili. Kabelka, benzín a tak ďalej. Ale aký mali dôvod? Nebola namočená v ničom až takom strašnom. Na Floridu pašujú marihuanu takmer všetci. Vozia jej sem tony, od rána do večera. Je to asi také riskantné, ako prejsť cez križovatku na červenú.“

„Povedala vám Carrie, ako to fungovalo?“

„Len stručne. Nebolo tajomstvom, že používali Jackovu loď. Toto pobrežie polícia nijako nemôže udržať pod dohľadom. Je tu priveľa malých plavidiel, lietadiel a iných dopravných prostriedkov.“

„Nik z vašich spolubývajúcich sa nevypytoval, skadiaľ Carrie tú marihuanu berie?“

„Betty sa vždy spytovala a Carrie jej vždy povedala niečo iné. Napríklad, že ju náhodou dostala za zníženú cenu. Bola to prvotriedna marihuana, správne ošetrovaná. Jason hovoril, že bola najlepšia, akú kedy videl. Mali sme z toho zábavu, my štyri, Betty a ja, Carrie a Floss. Betty zohnala malý strojček a balila cigarety. A mali sme kuchársku knihu, podľa ktorej sme piekli marihuanové fašírky. Raz večer nás tam sedelo osem alebo desať, Jason tuším hral na gitare a dostali sme sa do výbornej nálady. Uvoľnene sme sa zhovárali a naše reči mali zmysel, nie ako keď sa ľudia nalievajú alkoholom, sú potom hnusní a rozprávajú hlúposti. V poslednom čase sa hovorí, že marihuana môže spôsobiť žene problémy, ak chce mať dieťa, že môže znížiť odolnosť organizmu voči prechladnutiam, chrípke a podobne. No a? Človek sa môže zabiť v aute a ľudia preto

neprestanú jazdiť.“

„V týchto prípadoch nejde o tú istú nevyhnutnosť.“

„O čo nejde?“

„Prepáčte. Nebudeme si vymieňať názory o tom, aké sú drogy skvelé.“

„Ste proti nim?“

„Neviem, Joanna. Istý chlapák, ktorý šikovne kormidloval loď, mi raz povedal, že všetko, po čom sa človek cíti dobre, je morálne. Ale toto tvrdenie nutne vychádza z predpokladu, že čin zostáva vždy ten istý a človek sa nemení. Raz vám však je po niečom dobre, druhý raz mizerne. A je ťažké odhadnúť to vopred. Podľa mňa sa s morálkou nemajú robiť pokusy. Zisťujem, že svet je plný vecí, ktorým sa človek nevyhne a ktoré mu zatemňujú myseľ. Keď mám myseľ zatemnenú, pociťujem menej. Môžem sa síce nazdávať, že keď som omámený, pociťujem viac, ale v skutočnosti je to menej. Myseľ hľadá dnu a nie von. A tak sa usilujem mať istotu, že v kontrolnej miestnosti je vždy niekto prítomný, že niekto je vždy na stráž.“

„To znie akosi hlúpo.“

„To nie je hlúpe.“

Prstami mi obomkla zápästie. „Dobre, mudrlant. Myslíš, že by si sa cítil dobre, keby si sa so mnou vyspal?“

„Ak by nás k tomu viedli správne dôvody, tak určite.“

„Existuje viac ako jeden dôvod, priateľko?“

„Najväčší a najdôležitejší dôvod na svete je byť spolu s niekým takým spôsobom, aby život bol pritom menej pochmúrny, osamelý a pustý. Zameniť Ja za My. Keď hodnotíme svet vo všeobecnosti, je vonku chladno. A milota, náklonnosť a jemnosť založia vnútri príjemný ohníček. Vtedy to je v poriadku. Ale ak chceš dosiahnuť nový svetový rekord v milovaní, alebo mi dokázať, že máš najzamestnanejšie a najrýchlejšie boky v meste, tak na to zabudni.“

Zovretie na mojom zápästí povolilo a odtiahla si ruku. V očiach mala slzy. Potom sa usmiala, potriasla hlavou a povedala: „Nejde to, McGee. Nech je to, čo predávaš, čokoľvek, nemôžem si to dovoliť. Raz som tou cestou šla a popálila som sa. Strašne som sa popálila. Ak je to druh prísady, ktorú chceš mať vo svojom šaláte, najedz sa

niekde inde. Ja som veľmi dobrá rohožka pre Harry Hascombov tohto sveta, a chvalabohu, vždy sa po tom dobre cítim.“

„Vždy?“

„Chod' dočerta!“ zvolala a vstala. „Pre teba som iba bežná odroda nymfomanky. Mne sa to páči. Chod' dočerta!“

„Každému to, čo sa mu páči.“

Usmiala sa a natiahla ku mne ruku. „Budeme priatelia? Neprišla som sem preto, aby som uzavrela s tebou priateľstvo, ale budem to musieť urobiť. Páni! Umieram od hladu. Čo tu máš?“ Otvorila chladničku. „Toto je sekané hovädzie? Syr. Kde je chlieb? Mám v sebe strašný žrací stroj. Jem za troch vodičov nákladniakov, vždy som hladná a nikdy nepriberiem ani deko. Od mojich kostí by si mal modriny, miláčik.“

Sedel som a hľadel na ňu, ako pripravuje obložené chlebíčky. Bola veľmi šikovná a narobila ich celú kopu. Zjedla asi dvakrát toľko ako ja. Jedla s takým nadšením, až sa spotila, hoci bola zapnutá klimatizácia. Jedla s nenásytnou radosťou a rozžiarenými očami, takže som oľutoval, že som nepristúpil na jej hru a nestrčil ju do spacáka päť minút po Meyerovom odchode z lode. Bola plná života. Bola najživšia a najbezprostrednejšia zo všetkých ľudí, ktorých som v poslednom čase stretol.

„Ako často vám Carrie nosila marihuanu?“

„Čože? Aha, vždy, keď sa nám už míňali zásoby. To, že sa presťahovala na Seaway Boulevard, malo niečo spoločné práve s týmito obchodmi. Povedala mi, že tam nemusí platiť nájomné. Ale chýbali sme jej.“

Zazvonil telefón. Obidvoch nás to prekvapilo. Šiel som do obývačky a zdvihol slúchadlo. Bol to Meyer. „Pokiaľ ide o Birdsongovu pitvu, bolo to srdce. Nejaká aneuryzma. Myslel som si, že by si to rád vedel. Dúfam... že som ťa tým telefónom nevyrušil.“

„Môžeš sa vrátiť, kedy sa ti zachce.“

„Fíha.“

„Čo chceš povedať tým fíha?“

„Iba fíha. Nič zložité. Fíha.“

Joanna prišla do obývačky a vystrela sa na žltý gauč. Hrnček mlieka, už druhý, si položila na konferenčný stolík. „Toto je naozaj

ohromná loď.“

„Aká je Chris Omahová?“

„Nikto nikdy nepochopil, ako s ňou mohol Jack tak dlho vydržať. Je hlúpa, hlučná, lakomá. Správa sa hnusne k nemu i k deťom. Odkedy deti vyrástli natoľko, aby ich mohli poslať do škôl, sú preč. Je rada v dome sama, pre prípad, že by ta prišlo dačo v nohaviciach, s nejakou donáškou do domu alebo dačo opraviť. Jack ju už niekoľko ráz prichytil. Ale aby ju opustil? Nie. Carrie si dosť dlho myslela, že Jack azda Chris opustí a ožení sa s ňou. Nerozumiem tomu. Vzali sa ešte ako decká. Mali sedemnášť a osemnášť. Nakoniec sa podľa mňa dohodli. On mohol mať Carrie a ona hocikoho, kto sa vyskytol.“

„Aký je Rýchly Freddy Van Ham?“

„Rýchly Freddy? Haha, správne si ho odhadol. Musím povedať Floss, ako si ho nazval. Nie, Fred je právny zástupca podniku plus osobný právnik Jacka a Harryho a bude spravovať to, čo z podniku zostane, ale nezačínal by si so starkou Chris, keď môže mať to najlepšie.“

Vymenoval som jej svoje protiargumenty. Vyzerala prekvapená. „Také dačo! Človek nikdy nevie. Možno že starká Chris objavila jeho slabú stránku alebo voľačo podobné.“

„Bol Carriiným právnikom?“

„Áno, ale len preto, že bol právnikom podniku. Keď chcela spísať závet, aby Ben nemohol dostať jej úspory, auto, ani nič iné, požiadala o to Freda, keď raz pre čosi prišiel za Harrym. Urobil si poznámky, napísal závet a zavolať ju k sebe do kancelárie, aby ho podpísala. Myslím, že ustanovil za vykonávateľa závetu seba. Carrie proti tomu nič nenamietala. A Betty mi povedala, že varovala Susan pred Fredom. Susan je také milé decko. Fred raz dostal dokonca i Betty. Myslím, že preňho stelesňovala akúsi výzvu. Vieš, Betty je asexuálny typ. Má všetko, čo treba, ale predsa jej niečo chýba. Fred ju mierne opil a potom si ju vzal. Nebolo to priamo znásilnenie, ale veľa k tomu nechýbalo. Betty ho nenávidí. Naozaj jej ublížil, lebo ona má drobnú konštrukciu a Fred má... no, jediné, čo môžem povedať, je, že keď sa človek naňho pozrie, vôbec by to nepredpokladal, vzhľadom na to, aký je štíhly a takmer zženštilý. A

pekný. Je to bujak. Má ho veľkého. Takého veľkého, až to desí. A... rád ubližuje. Neznášam zvrhlosti. Pre mňa je to zábava. Preňho nie. Ach, pozná kopu rôznych trikov. Ale človek má pocit, že sa ich naučil podľa príručky pre technikov. Raz mi to stačilo. Je s tebou a zároveň s tebou nie je. Je... neviem, ako to povedať.“

„Nepritomný?“

„Presne tak. Myslím, že Fred sa usiluje pokefovať všetky dievčatá v Bayside a okolí. Je zbláznený do vydatých. Možno preto zapísal do svojho zoznamu aj Chris. Muži sa mu pokúšali odplatiť za to, že sa im zaplieta s paničkami, on však je rýchly a klzký ako had. Je dobrý právnik, ale zlý človek. Neviem, ako naňho zapôsobí manželstvo. Chystá sa oženiť. Písali o tom v novinách. S Jane Schermerovou. Je veľmi spoločenská a strašne bohatá. Pochádza zo starej zámožnej rodiny, ktorá nadobudla majetok z ovocných sádov. Fred vlastní pozemok neďaleko Janiných sádov. Je veľký, ale ani zďaleka nie taký, ako má ona. Van Harnovská rodina bývala kedysi bohatá. Potom, keď Fred študoval na Stetsonskej právnickej škole, jeho otec sa zastrelil a ukázalo sa, že bol úplne na mizine. Dajako to súviselo s neregistrovanými cennými papiermi. Ani neviem, čo to je. Ale hovorili o tom asi toto: Fredov otec vraj dal na bankové pôžičky ako zálohu neregistrované cenné papiere. A pritom bol právnym zástupcom banky. Fred tvrdo pracuje. Podľa mňa získal späť už kopu peňazí. Všetci vravia, že je šikovný. Ale ja myslím, že znútra je to odporný chlap.“

„Zdá sa, že Bayside je rušné mesto.“

„Myslím, že je fajn. Ešte neviem, či tu zostanem. Raz už som odišla a vrátila sa. Možno prídem do Lauderdaleu a budem chvíľu žiť s tebou na tejto lodi, dobre?“

„Zaradíme vás do poradovníka, slečna Freelerová.“

„Ste ku mne *naozaj* milý.“

Zazvonil poplašný zvonec, lebo Meyer vstúpil na loď a šliapol na dlážkovú krytinu zadnej paluby. Zaklopal, vošiel dnu a usmial sa na peknú Joannu na žltom gauči. „Rád vidím zdravé dievčatá, ktoré pijú mlieko,“ povedal. Odložila preňho niekoľko obložených chlebičkov, ktoré úhladne zabalila do alobalu. Vystrela sa a vstala, zívla a vyhlásila, že ide domov a trochu si zdriemne. Objal som ju

okolo pliec, obrátil a mierne postrčil ku kapitánskej kajute. Pomaly sa ta odšuchtala, odkopla topánky, a keď som na ňu pozrel, už chrápala, pomerne hlučne na takú malú osôbku.

Kým Meyer jedol, sedel som s ním v kuchynke.

„Našiel som ju,“ povedal, „servisnú službu, kam si Carrie odviezla auto, aby jej ho dali do poriadku. Je to veľké benzínové čerpadlo firmy Shell, hneď oproti vchodu do Junction Parku. Vyhovovalo jej to, lebo ho tam mohla nechať, kým bola v práci. Bolo to minulý utorok. Pozreli do záznamov. Vymenili jej olej a filter, nasadili nové ramienka stieračov a naplnili benzínovú nádrž.“

„Ak jej ju naplnili v utorok a nebola nikde na výlete...“

„V utorok a v stredu celý deň pracovala.“

„Veľmi pekná robota, Meyer.“

„Ďakujem.“

„Pokiaľ ide o našu teóriu, že je možné nájsť neviditeľnú planétu, ak človek sleduje dráhy ostatných, na takú planétu mám kandidáta. Je to istý právnik menom Frederick Van Harn. Zasahuje do života priveľkého počtu ľudí, o ktorých sa zaujímate.“

„Vrátane pani Birdsongovej.“

„Čože?“

„Keď som sa vracal, vychádzal z jej bungalova.“

„Ach, to je ohromné. Tak či tak má prednosť pred ostatnými. Musíme o ňom zistiť všetko, čo sa dá. Jasné?“

„Áno, pane.“

A napriek mojim námietkam, že to nie je až také naliehavé, vzal si odo mňa znova kľúče od auta a odišiel.

Joanna sa zobudila o štvrtjej, rozospato sa so mnou rozlúčila a odcupkala. Napísal som odkaz Meyerovi a položil som ho na miesto, kde ho uvidí. Zamkol som *Flush* a peši som šiel na Seaway Boulevard 1500, odhadoval som, že to budú necelé tri kilometre na juh od prístavu. Najskôr bolo veľmi horúco, ale potom sa prihnala rýchla búrka. Prekročil som živý plot a našiel si útočisko pod obrovským starým banyanovým stromom. Zo zasklenej verandy na mňa štekal malý biely pes, jeho štekot sa strácal v burácaní hromu. Na verandu vyšla bledá žena, aby pozrela, prečo pes tak vyčíňa. Cez šumenie dažďa som zakričal:

„Ukryl som sa na vašom pozemku.“

„Ak chcete, môžete sa ukryť tu na verande.“

„Strašne sa bojím zúrivého psa. Ale aj tak vám ďakujem.“

Usmiala sa a vrátila späť do domu. Keď prestalo pršať, z chodníka sa dvíhala para. Vzduch bol čistý a oveľa chladnejší. Kráčal som rýchlejšie ako predtým.

Obytný komplex na Seaway Boulevarde 1500 tvoril zhluk viliek a spojených i oddelene stojacich radových rodinných domčiekov, prepojených arkádami a zastrešenými chodníkmi. Medzi nimi boli malé dvory rôznych rozmerov. Takéto architektonické riešenie poskytovalo človeku najväčšie možné súkromie, bolo to však na úkor bezpečnosti. Vo svete, kde vládne čoraz ťažšie pochopiteľné násilie a človek sa s ním stretáva na každom kroku, žijú ľudia – najmä v strednom a staršom veku – radšej za zamrežovanými bránami, v domoch so zamknutými vestibulmi a strážnymi psami. Usilujú sa umrieť v posteli na dačo mierne a milosrdné.

Prechádzal som sa po obytnom centre a hľadal som Waltera J. Demosa. Býval na okraji pozemku v byte šesťdesiat, na prízemí radového domčeka s výhľadom na kúpalisko. Dvere mi otvorila pekná žena v džínsoch a pracovnej košeli s rozstrapatenými vlasmi. „Žiaľbohu, nemáme nič voľné, vôbec nič,“ povedala a chystala sa

zatvoriť dvere.

„Chcem hovoriť s pánom Demosom.“

„Pán Demos dokonca už ani nezaraduje ďalších záujemcov do poradovníka, všetko je dlhodobou obsadené.“ Na čele a hornej pere sa jej od námahy perlil pot. Za jej chrbtom som videl vedro a mechanický umývač dlážky so žmýkačom handry.

„Nechcem tu bývať.“

„Tak potom ste asi blázon. Ak idete za ním pre niečo iné, počkajte trochu. Mary Ferrisová ho naháňala pre dajakú závalu na drviči odpadkov. Myslím, že by tam teraz mohol byť. Mary býva na dvadsaťjednotke. Prejdite okolo bazénu, potom cez klenutú chodbu na pravej strane a budú to... druhé? Nie, tretie dvere vpravo. Vyjdite hore schodmi a vráťte sa k vchodu do budovy.“

Walter J. Demos mal na sebe sivú kombinézu a čiapku so štítkom. Kombinéza mala okolo pásu široký nepravidelný prepotený pruh. Naozaj vyzeral ako nižší, rozložitejší Kojak, tvár a sánku mal mohutnú, takmer akromegalickú.

Ukázal mi, čo držal v ruke. Vyzeralo to ako kľbko špinavých nití.

„Viete, čo to je? Pokúsite sa to uhádnuť?“ spýtal sa.

Žena sa zachichotala. Bola bucl'atá, hanblivá a málo oblečená.

„To neuhádnem.“

„Tuto slečna Mary mala včera chutnú artičoku a všetky zvyšky z nej hodila do drtiča. Artičokové listy, priateľko, sa skladajú z vlákien. A o malú chvíľu sa vlákna zmotali do takejto hrče a zablokovali motor.“

Mary sa znovu zachichotala; knísala sa dopredu a dozadu, hrýzla si hánku a nohou šúchala po dlážke.

Pod'akovala mu a on jej podal hrču vlákien, aby sa ich zbavila menej škodlivým spôsobom. Vzal si debničku s náradím a pomaly sme sa vybrali do jeho bytu.

„Mohol by som im všetkým povedať, aby si zavolali opravárov. Mohol by som celé dni ležosiť pri bazéne. Ale myslím, že by som sa z toho zbláznil. Ustavične musím niečo robiť. Ja som už raz taký, pán McGee. A moji nájomníci tým ušetria peniaze, čo je v týchto

časoch čoraz dôležitejšie. Keď treba, každý dajako prispeje a pomôže tomu druhému. Sme tu ako jedna veľká rodina, navzájom si pomáhame a staráme sa o seba.“

„Meyer mi povedal, že nadobudol presne taký dojem.“

„Aha, tak vy musíte byť ten priateľ, ktorého spomínal. Zhovárali sme sa iba chvíľu, ale hneď som zistil, že je to očarujúci a veľmi inteligentný človek. Mám rád inteligentných ľudí. Ja som už raz taký.“

„Zistili ste, kto obrátil hore nohami Carriin byt?“

„Čo? Ach, nie, to sme nezistili. A pochybujem, že to niekedy zistíme. Nik z tunajších obyvateľov by niečo také neurobil.“

„I keď ju ostatní... členovia rodiny... nemali radi?“

Zastal a hľadel na mňa. „Ako ste na to prišli?“

Bol som v pokušení pripomenúť mu Meyerovu inteligenciu, ale pomyslel som si, že by som mohol získať viac úžitku, keby som do toho zamiešal mŕtvu, a tak som povedal: „Pani Milliganová si to veľmi dobre uvedomovala.“

Zahundral čosi a kráčali sme ďalej, rovno k jeho dverám. Dáma sa už prestala potiť. Chytil jej ruku do svojich dlaní. „Veľmi pekne ti ďakujem, Lillian. Vieš, ako strašne si to cením.“

Odišla s úsmevom, v ruke si niesla kabelku. Zatvoril dvere a obrátil sa. „Výborná práca,“ povedal sám pre seba, „naozaj výborná.“ Potom sa obrátil ku mne a sarkasticky sa zasmial. „Musím byť veľmi opatrný. Ak jedna z nich u mňa upratuje častejšie, ostatné žiarlia. Sadnite si, prosím. Vraveli ste, že Carrie trpela predstavou, že ju tu nemajú radi.“

„Bola to iba paranoidná predstava. Namýšľala si, že ju ostatní neznášajú, lebo ste ju zapísali na prvé miesto do poradovníka a dali ste jej prvý byt, ktorý sa uvoľnil. Trpela predstavou, že ju ostatní nemajú radi, lebo nemusela platiť nájomné, že sú na ňu nahnevani, lebo nemala záujem stykať sa so susedmi. Radšej by bola zostala so svojimi priateľkami v domčeku na Mangrove Lane. Azda ste mali celej rodine vysvetliť, že Carrie nie je vaša dôverná priateľka, ale iba ohnivko v distribučnej sieti pašovanej marihuany. Jack Omaha, Cal Birdsong, Carrie Milliganová a vy.“

Bol dobrý. Pozeral na mňa. Najprv sa zachichotal, potom sa

rozosmial a nakoniec sa zvíjal od smiechu. Búchal sa po stehnách, knísal sa spredu dozadu a lapal dych. Napokon vystrel ku mne zápästia a so smiechom povedal: „Dobre, pán detektív. Pôjdem pokojne. Dostali ste ma.“

„Prečo ste sa k nej správali inak ako k ostatným? Povedzte mi to, nech sa môžeme zasmiať obaja.“

Veselosť ho prešla. „Začínate ma rozčuľovať. Nič vás do toho nie je, ale i tak vám to poviem. Istý priateľ ma požiadal, aby som uvoľnil jeden byt pre pani Milliganovú. Bol to Jack Omaha. Podľa mojich účtovných kníh platila nájomné každý mesiac. Ak ho niekto platil namiesto nej, ja som to nebol. Pravdepodobne sa Jackovi videlo, že bude príjemnejšie mať... viac súkromia a lepší prístup k dotyčnej dáme.“

Zdvihol som obrvy a zdvorilo som naňho pozrel. „Začínam vás rozčuľovať, pán Demos?“

„Ak mám byť úprimný, áno.“

Človek má v každej situácii na výber viacero možností. A ľahko sa môže stať, že si zvolí tú nesprávnu. Každý sa vydesí, keď mu pohrozíte dajakým preňho nepredstaviteľným trestom. Hudobník sa zrúti pri predstave, že mu dolámu ruky. Človek nemôže vyberať tak, aby mal zo svojho výberu radosť. Musí byť vecný, aby bol presvedčivý. Tento chlap bol neškodný tatko, priateľský, zavalitý patriarcha s veľkou hlavou, plný sebaistej, láskavej múdrosti a prospešnosti, muž, ktorý sa zapáči malému dievčatku driemajúcemu v každej žene, ktorá ešte stále hľadá ocka. Bol to spoločenský človek. Zmyselný človek. Šikovný, úspešný sukničkář, o ktorom by to nik nepredpokladal a ktorý si vybudoval výnosný svet hemžiaci sa korisťou. Bol so sebou spokojný a očividne bol ešte vždy nenásytný.

„Rozmýšľam o iných spôsoboch, ako vás rozčuľiť, pán Demos.“

„Čo máte na mysli?“

„Zamestnávame odborníka, ktorého sem môžeme priviezť. Má prezývku Šestnásť týždňov. Vie veľmi šikovne odhadnúť, koľko ktorý človek vydrží a nezomrie pritom. Môže vám zaručiť šestnásť týždňov v nemocnici, Walter. Vo vašom veku by ste sa po tom už nemuseli cítiť tak ako teraz.“

Bez úspechu sa pokúsil usmiať. „To je smiešne.“

„Alebo ak sa rozhodneme pre iné riešenie, obrátim sa s problémom, ako sa vás zbaviť, na Meyera. Vie to vymyslieť tak, že nikdy nevznikne nijaký rozruch. Ako ste si všimli, je mimoriadne inteligentný. Obrátili sme sa naňho v prípadoch pána Omahu, pána Birdsonga a pani Milliganovej. Nájde dačo vierohodné aj pre vás. Jedného rána vás, povedzme, nájdú na dne bazénu.“

Myslím, že sa znovu pokúsil usmiať. Jeho ústa pri tom vyzerali veľmi čudne. „Zbláznili ste sa? Prečo mi rozprávate také strašné veci? Čo odo mňa chcete?“

Reči samé o sebe sú priveľmi abstraktné. Treba ich zdôrazniť činom. Ukázať a vysvetliť. S úsmevom som vstal. Pohyboval som sa pomaly. Demos ma s napätím pozoroval. Nenáhľivo som mu prešiel za chrbát. Predklonil sa a skrútol krk, aby na mňa pozrel. Vedel som, že uvažuje, či má vstať zo stoličky, alebo nie.

Tento úder vyžaduje slušnú dávku presnosti. V oblasti kľúčnej kosti, tam, kde sa stenčujú vlákna trapézového a deltoidneho svalu, je zostupujúci brachiálny plexus, z ktorého odstupujú veľké lakt'ové a radiálne nervy k ramenu blízko pri kosti. Švihol som rukou nadol. Bol to rýchly, svižný, drvivý úder. Trafil som ho do vyhladeného miesta práve vo chvíli, keď sa pohol, a hánkami som mu pritlačil nervy ku kosti.

Walter J. Demos so sipl'avým vdýchnutím zvrieskol a vyletel zo stoličky. Pravá ruka mu meravo ovísala. Chytil si pravé plece veľkou ľavačkou. Pozeral na mňa vypúlenými očami a reval od bolesti. Dolu tvárou mu stekali slzy.

Ozvalo sa naliehavé klopanie na dvere. „Walter?“ volal ženský hlas. „Si v poriadku? Walter?“

„Povedzte jej, aby zavolala políciu,“ navrhol som mu. „Môžeme si s pánmi od polície sadnúť k stolu a pozhovárať sa o tom, koľko marihuany ste odviezli z tohto domu.“

„Walter?“ vykrikla žena.

„Všetko je v poriadku, Edith,“ odpovedal. „Chod' preč!“ Znovu si sadol a povedal: „Zlomili ste mi plece.“

„Nie je zlomené. O týždeň bude v poriadku.“

„Ale nemôžem pohnúť rukou. Je ochrnutá.“

„Cit sa vám do nej vráti, Wally.“

„Nik ma nevolá Wally.“

„Okrem mňa. Môžem vás volať Wally, nie?“

„Čo odo mňa chcete? Naozaj ste ich zabili? Vážne?“

„Chceme v Bayside vybudovať novú odbytovú sieť. Váš predchádzajúci zdroj vyschol, Wally. Teraz mi porozprávajte, ako ste s tým začali a ako ste postupovali.“

Ľavou rukou si našiel vreckovku, utrel si oči a vysmrkal sa. Pošúchal si meravú ruku. A potom bez prestávky hovoril a hovoril.

Materiál na opravy a renovácie domov nakupoval vždy u firmy Výberové stavebné zásobovanie. Spriatelil sa s Jackom Omahom a chodievali spolu na kávu do neďalekej jedálne, pár krokov od Junction Parku. Jedného dňa sa Omahovi zdôveril, že mnohým jeho nájomníkom prišlo zle od fajčenia marihuany zmiešanej s dajakou neznámou látkou. Jack povedal, že jeho osobného dodávateľa, jeho mliekára, nedávno zašili a že si ju teraz kupuje pri benzínovom čerpadle za prehnane vysokú cenu. Omaha často trávil dovolenku na Jamajke. Napoly zo žartu povedal Demosovi, že je v pokušení zaobstarávať si marihuanu sám, ale nestojí mu to za riziko, len ak by jej doviezol veľké množstvo, ale zasa si nevie predstaviť, ako by ju predával ďalej. Demos mu na to navrhol, že pomerne veľa by sa predalo uňho na Seaway Boulevarde 1500, a niektorí jeho nájomníci by pravdepodobne mohli predať ďalšie množstvo v kanceláriách, kde pracujú.

Onedlho sa rozhodli, že sa do toho spoločne pustia. Omaha sa raz vrátil z Jamajky s tým, že tam uzavrel obchod s miestnymi distributérmi menom Malý Bambus, Námorník Pepek, Hitler, John Wayne a podobne.

Povedali si, že bude lepšie, ak Walter nebude vedieť podrobnosti o pašovaní a Omaha nebude vedieť nič o predaji. Prvé dodávky boli malé. Postupne, ako sa zvyšovali, Demos zasvätil do veci nájomníkov, ktorým najväčšmi dôveroval, a urobili si z toho vlastný domáci priemysel. Preberali náklad, vážili ho, rozdeľovali tovar na menšie dávky, balili ho pre niekoľkých veľkonákupcov a predaj v malom.

„Mysleli sme, že sa nám podarí vyhnúť sa tomu, aby sme sa zaplietli s dajakými – prepáčte za výraz – gangstermi. Nepokladali

sme pašovanie a predaj marihuany za nič nečestné. Predávali sme ju za prijateľnú cenu. Usilovali sme sa čo najmenej riskovať. Tým, že sa Carrie presťahovala sem, sme riziko zmenšili. Vždy ma vopred upozornila, kedy príde dodávka. My sme sa tu na akciu pripravili. V dohodnutú noc neprišla s vlastným autom, ale s malou dodávkou, ktorá patrila firme. Keď sme náklad vyložili, prekontrolovali a odvážili, dal som jej peniaze. Pracovali sme celú noc. Chcel som, aby nasledujúce ráno bolo odtiaľto všetko preč. Prirodzene, okrem osobných zásob.“

„Kedy prišla posledná dodávka?“

Vyzeral sklúčene. Držal si plece. Vzdychol. Mohol som pociťovať isté uspokojenie, že som ho tak presne odhadol. Ale k uspokojeniu patrí i ľútosť. Demos bol plný sebadôvery, plný prehnanej smelosti, bol si istý svojím miestom vo svete. Náhle sa však zjavil svetlooký cudzinec, ktorý mu narozprával strašné veci a spôsobil mu bolesť. Jeho svet sa zrazu začal rúcať. Srdce mu oťaželo. Keď sa to tak vezme, nebol zlý človek. Veselý, ale priveľmi dôverčivý prefíkanec, manipulátor a smilník. Zmenil sa.

„Chcete, aby som vás ešte trochu rozčúľil, Wally?“

„Nie! Nie, usiloval som sa presne si spomenúť. V utorok v noci. To znamená štrnásteho mája. Áno. Nepamätám si presný čas, ale bolo to pred polnocou.“

„Koľko toho bolo?“

„Zvyčajná dávka. Myslím, že desať vriec. V každom asi štyridsať kíľ. Niečo vyše štyristodvadsať kíľ. Dal som Carrie asi deväťdesiatisíc dolárov.“

Na moju žiadosť opísal, ako boli peniaze zabalené. Zhodovalo sa to s tým, ako vyzerali balíčky, keď mi ich Carrie odovzdala. Pásky pochádzali z kalkulačky v jeho kancelárii. On sám sa staral o peniaze a vyplácal provízie priekupníkom.

Musel som ísť naňho ostrejšie, aby som sa dozvedel, koľko na tom zarobil. Odpovedal vyhýbavo. Zo začiatku všetko investoval do zvyšovania dodávok. Nazdával sa, že Jack Omaha robil to isté. Ich obchod bol založený na predaji za hotové, dopravu si platil každý sám. Keď dodávky dosiahli maximum, začal si peniaze odkladať a myslel si, že to tak robil i Omaha. Povedal, že mal ťažkosti s

legalizáciou peňazí získaných predajom marihuany, usiloval sa to narafičiť tak, aby nimi mohol splácať hypotéku za obytný komplex na Seaway Boulevarde. Jack Omaha mal asi podobné ťažkosti, ale nezhovárал sa s ním o tom. Začal sa ma vypytovať na Jacka Omahu, potom si to však rozmyslel. Nechcel o ňom nič vedieť. Ani o Carrie.

Požiadala som ho, aby mi ukázal Carriin byt. Povedal, že slečna Jollerová a Carriina sestra, slečna Dobrovská, všetko prezreli. Niektoré veci zabalili, aby ich odviezli do New Jersey, a zavolali dobročinnú organizáciu, aby si prišla po zvyšok. Byt upratali a zajtra ráno sa ta nasťahuje nový nájomník. Takže tam niet čo vidieť.

Vyhlásil, že ho bolí hlava a chcel by si ísť ľahnúť. Povedal som mu, že najskôr si musíme ešte všeličo objasniť. Spýtal som sa ho, čo robievala Carrie s peniazmi.

Podľa neho ich nosila do kancelárie firmy a ukladala ich do trezoru. Zdalo sa logické, že mala dajaké bezpečné miesto, kam ich mohla uložiť.

„Čo odo mňa chcete?“ spýtal sa znovu.

„Máte to pekne zorganizované, Wally. Je to čistejšie ako rôzne podkrovia, staré skladiská či nákladniaky zaparkované v lesoch. A máte svojich milých, uhladených úradníčkov a bankových zamestnancov, ktorí predávajú marihuanu a sú pritom veľmi opatrní, lebo si nechcú zrúcať svoj skvelý životný štýl, ktorý ste im vytvorili. Nemusím vás odstaviť, lebo vy ste to vzdali už sám. Nemáte zásoby, však? Viete, čo vám navrhнем? Navrhнем vám, aby ste sa stali naším jediným priekupníkom v Bayside. Čo na to povieť?“

V jeho odpovedi som neobjavil ani stopu nadšenia.

„Čo to bude znamenať?“

„Zaručíme vám prvotriednu akosť. Zaručíme vám, že vás nebude obťažovať polícia. Očakávame, že od nás odoberiete asi tonu mesačne. Peniaze nám vyplatíte v hotovosti, jedenapolkrát toľko, ako ste platili Omahovi. Časom rozšírite trh. O kokaín a hašiš.“

„Ach, to by som nevládol, pán McGee. Naozaj nie. To množstvo a cena... Toto bola iba malá akcia. Amatérska. Viete, nemohol by som...“

Vstal som a usmial sa naňho. „Všetko je zariadené.“

„Nemám na výber?“

„Na výber? Prirodzene. Zostaňte tu a nemíňajte svoju hotovosť, lebo keď vám privezieme dodávku, musíte mať peniaze na zaplatenie. Musíte prevziať to, čo vám pošleme. Nepokúšajte sa nájsť si iný zdroj. Iba čakajte. Ak chcete robiť problémy, je to vaša vec. Ale v tom prípade vás zabijeme a budeme obchodovať s tým, kto to prevezme po vás. Kým z vás urobíme svojho priekupníka, môže uplynúť niekoľko mesiacov, Wally. A preto nikam neodchádzajte.“

Nehýbal sa. Vyšiel som von. Bol som trochu sklúčený z vlastnej detinskosti. Takmer na sto percent sa dalo predpokladať, že situácia sa bude vyvíjať tak, ako som Demosovi predviedol. Nadviažu s ním spojenie, pravdepodobne menej melodramaticky, ako som to urobil ja. Podmienky dohody budú zjavne tvrdšie. Skutoční zločinci sú konzervatívni. Keď človek vyhráva, nikdy nemá meniť kocky. Odbyt obmedzia na obchody s cukríkmi, stávkové kancelárie, barmanov, čašníčky, hracie automaty, prostitútky. Demosov systém bol priveľmi osobitý a bolo v ňom priveľa zdravého rozumu.

Urobil som si malú obchádzku, aby som prešiel okolo bazénu. Jeho okolie bolo preplnené nájomníkmi, ktorí sa už vrátili z práce. Bol to mladistvý, príťažlivý dav ľudí s opálenou pokožkou a dovolenkovou farbou. Prostredie pripomínalo reklamy kúpalísk.

Všade sa ozývali radostné, veselé výkriky, bolo počuť čľapkanie kúpajúcich sa. Wallyho raj. Niečo tu nebolo v poriadku a to pravdepodobne vyvolávalo ich mierne horúčkovitú veselosť. Všetci to tu milovali. Všetci tu zostanú. Budú dodržiavať pravidlá, platiť nájomné a bývať tu na večné veky.

Bol to životný štýl mladých. O dvadsať rokov bude oveľa menej elegantný a činorodý. Iba ak by sa zrušili zmluvy všetkým obyvateľom nad tridsaťpäť a rodina by ich vyhodila. Je to veľký problém pre Wallyho a otrasný pre jeho nájomníkov.

Vyhol som sa veselému davu a kráčať som späť do prístavu. Potreboval som sa poriadne prejsť, aby som si v hlave roztriadol všetky informácie, ktoré som získal od Waltera Demosa, a dal ich do súvislosti s faktami a domnienkami, ku ktorým som sa dopracoval, skôr než som sa s ním pohováral.

Kým som sa vrátil do prístavu, začalo sa predčasne stmievať. Keď som prechádzal okolo kancelárie, oblohu preťal jasnobelasy blesk, zjavila sa biela žiara a zaburácal hrom. Prebehol som pomedzi prvé ťažké kvapky dažďa a vstúpil som na loď.

Bola zamknutá, tak ako som ju opustil, bezpečnostný systém bol zapnutý. Meyer sa ešte nevrátil. Môj odkaz ležal na pôvodnom mieste. Meyer do nitky premoknutý dobehol o desať minút.

Keď sa preobliekol, sadli sme si do obývačky a vymenili sme si informácie.

„Frederick Van Harn je mladý muž, ktorý vie na ľudí zapôsobiť,“ povedal Meyer. „Vo veľmi krátkom čase si vybudoval rozsiahlu a výnosnú advokátsku prax. Dáva dokopy roztrúsené zvyšky Demokratickej strany v tomto okrese. Vyzerá to tak, že bude kandidovať do štátnej legislatívy a pravdepodobne ho aj zvolia, ak sa ožení s Jane Schermerovou. Jej strýko Jake podporuje stranu i finančne. Van Harn vie na verejnosti vystupovať veľmi presvedčivo. Veľa ľudí ho nemá v láske, ale závidia mu a uznávajú spôsob, akým sa vrátil a začal si budovať kariéru na vrchole haldy trosiek, ktoré zanechal po sebe jeho otec. Asi pred dvoma rokmi kúpil Van Harn Carpenterov ranč, približne dvadsať kilometrov od mesta. V tých miestach bývajú aj Schermerovci. Jane tam vlastní rozsiahle pozemky.“

„Podľa toho, čo vravela Joanna, by som usudzoval, že povest' sukníčkára mu bude pri voľbách prekážkou.“

„V meste vládne všeobecná mienka, že má ustavične pletky so ženami, ale skrotne, keď sa ožení s Jane. Podľa toho, čo som počul, nerobí mu to nijaké ťažkosti. A strávil som veľa času pri pive v dennom bare oproti budove súdu. Vypočul som si názory učiteľov, ktorí zložili kaucie, vyšetrovateľa z prokuratúry, barmana, úradníčky z daňového úradu. Je tu iba jeden nejasný bod.“

„A to?“

„Klebetý. O peniazoch. Ľuďom sa zdá, že Freddy nakúpil priveľa v prikrátkom čase. Hovoria, že Freddyho otec spáchal samovraždu, lebo mu neodvratne hrozilo zatknutie, ale že azda niekde zanechal veľkú hotovosť. Vravia, že ranč, ktorý si Freddy kúpil, má takmer päťsto hektárov. Musel stáť aspoň milión, nerátajúc do toho dom, umelé jazero, prístávaciu plochu pre súkromné lietadlá a hangár. I keď sa mu ako právnikovi dobre darí, musí platiť vysoké dane. Skadiaľ berie potom peniaze na takýto životný štýl? Má okolo tridsiatky a vrátil sa sem iba pred šiestimi rokmi, začínal však pomaly a s malým kapitálom.“

„Získal si dajaké informácie o tom, na akej spoločenskej úrovni žil jeho otec?“

„Očividne na vysokej. Autá, lode, poľovnicke chaty, ženy.“

„Dozvedel si sa veľa.“

Meyer sa usmial. „Je to útulný bar. Zhovárali sme sa o všeličom a všetci sa zapojili do rozhovoru. Freddy má čaro osobnosti. Patrí medzi ľudí, o ktorých ostatní radi rozprávajú. Takže to bolo jednoduché. Navyše, vďaka ustavičnému tlaku z tvojej strany, sa ustavične zlepšujem v snorení.“

„Tak by som to nenazval.“

„Keď sa raz postavíš tvárou v tvár realite, všetko je jednoduchšie.“

Občas sa nápor víchrice vrátil s takým burácaním, že sme jeden druhého nepočuli. Vietor otriasal *Flushom*, vrhal ho o nárazníky, ktoré som nasadil a pevne primontoval k pilierom. Potom sa dážď zmenil na silný nepretržitý lejak. Otvoril som dve plechovky čili a Meyer dochutil zmes nasekanými pálivými paprikami a paprikovými semiačkami. Neuznáva čili, pokiaľ mu pri jeho konzumácii netečú slzy. Jeho špecialita, Meyerova výberová koktailová majonéza, sa robí so sušenou čínskou horčicou, ktorá sa rozriedi na žiadanú hustotu omáčkou tabasco. Sú známe prípady, že nič netušiaci hostia, ktorí okúsili maličké množstvo na zemiakovom hranolčeku, vyskočili do výšky meter dvadsať. Silní muži sa dali do behu a vrazili rovno do steny, lebo netrafili do otvorených dverí.

Bola to noc ako stvorená na to, nevystričť päty z lode. Bola to noc vhodná na konštruovanie domnienok, na skúmanie rôznych

spôsobov ľudského správania a zisťovanie, ako do seba zapadajú, tak ako keď si deti v záhradnej besiedke skúšajú staré uniformy so starými medailami.

Vytiahol som mapy karibskej oblasti a vypracoval som alternatívne cesty z Baysidu do Kingstonu a do Montego Bay. Spiatočná cesta bola jednoduchšia v predcastrovskom období. (Možno bolo vtedy všetko jednoduchšie.) Keď človek letel priamo, bolo to tisíc kilometrov. Ale ak sa chcel vyhnúť Fidelovmu vzdušnému priestoru a nechať si dajakú rezervu, bolo to tisícšesťsto kilometrov. Nijaký problém pre rýchlejší typ súkromného lietadla, za predpokladu, že sa na Jamajke dajú natankovať pohonné hmoty.

Teraz pridajme k tomu bertrama. Od skorého rána do úplného zotmenia máme povedzme šesťnásť hodín. Keď vezmeme do úvahy rôzne varianty vetra a počasia, môžeme vychádzať z toho, že loď musí prekonať vzdialenosť 190 alebo 200 kilometrov tam a späť. Takže by zvyšoval ešte dajaký čas na stretnutie na vzdialenom konci cesty.

Musel som nejako začať, a tak som si vybral ako základnú rýchlosť lietadla 350 kilometrov za hodinu. Asi hodinu môže trvať tankovanie a naloženie nákladu v cieľovej stanici. Na celú akciu postačí desať hodín. Odletí za svetla, vráti sa za svetla. Nuž dobre, ale prečo potom tak hnať loď? Pravdepodobne z dvoch príčin. Predovšetkým preto, lebo floridské pobrežie je preplnené malými loďkami, takže trvá dlho, kým sa človek spomedzi nich vymotá. Po druhé, ak sa loď dostane na šíre more, je ťažké spozorovať ju z oblohy. Preto musí mieriť k nejakej vzdialenej pevnine, ktorú lietadlo bez ťažkostí nájde. Zakreslil som si do mapy polkruh s priemerom 210 kilometrov so stredom v Bayside. Z miest, ktoré sa nachádzali v takto ohraničenom priestore, sa mi videla najvýhodnejšia severná časť Veľkých Bahám, ďaleko od ľudí a kasín, kde sú nebezpečné vody. Veľké lode sa plavia severnejšou trasou, aby sa čím skôr dostali na šíre more. Malé lode zostávajú v oblasti uprostred ostrovov, južne od Veľkých Bahám. Ak si vybrali maličký ostrov na severe, pilot by sa mohol orientovať podľa rozloženia Veľkých Bahám, zamieriť k nemu a schôdzku si mohli dať povedzme o jeden a pol kilometra severnejšie.

Ak mali zdroj jamajskej marihuany na Bahamách, potom sa mýlim. Ale to nie je pravdepodobné. Bolo by to priveľmi riskantné a neúnosné.

A náš Freddy Van Harn má štartovaciu dráhu a hangár. A je právnikom Jacka Omahu. Právnikom Chris Omahovej. Právnikom Výberového stavebného zásobovania. Právnikom Carrie, Susan a Západného prístavu.

„Neviditeľné teleso,“ povedal Meyer, „ktoré deformuje obežné dráhy.“

„Ktoré deformuje obežné dráhy, alebo vytláča z dráh iné planéty.“

„Ale prečo?“ spýtal sa Meyer.

„Vieš, to je naozaj zákerná otázka.“

„Treba na ňu nájsť odpoveď. Inak nebudeme vedieť nič.“

„Zistíme najskôr, či má lietadlo.“

„Ako?“

„Normálne. Poďme sa ta pozrieť. Zajtra ihneď na úsvite.“

Ktosi sa vynoril z dažďa a vstúpil na palubu *Flusha*. Obidvaja sme začuli poplašný zvonec. Odhrnul som závesy a cez hustý dážď sme uvideli Joannu, ako sa náhli k dverám do úkrytu. Niesla dajaký balíček.

Pustil som ju dnu. Bola celkom premočená.

„Ahojte,“ povedala. „Keď sa to všetko zráta, toto je taký mizerný sobotňajší večer, že som sa rozhodla usporiadať malý večierok. Čo poviete na to?“ Obrátila sa a položila balíček na stôl. Chrbtom bola obrátená ku mne. „A práve som dostala...“ .

Ozvalo sa obrovské zaburácame, zjavilo sa oslepujúce svetlo, zadunel ohlušujúci rachot a ja som odletel a dopadol do tmy, s natiahnutými rukami, aby som zabrzdil nekonečný pád...

Otvoril som oči a hľadel som na bielu povalu. Počul som dráždivé, zavýjavé zvonenie, pre ktoré sa mi ťažko jasne rozmýšľalo. Pozrel som za hlavu, uvidel známe biele rúrkovité záhlavie bežnej nemocničnej postele a pomyslel si: „Preboha, už zas!“ Obracal som hlavu po štvrtinkách milimetra doľava a uvidel som jediné úzke okienko s čiastočne zatiahnutými žalúziami. Biela stojacia lampa pri

okne svietila. Stolička pred oknom bola prázdna. Keď som hlavu zasa obrátil do pôvodnej polohy, vydávala na poduške čudné zvuky. Spod prikrývky som vytiahol svoju obrovskú pomalú hnedú ruku a nadvihol ju, aby som si ohmatal hlavu. Ruka zacítila obväz a posunula sa nehluchne späť, až naostatok mi nehybne ležala popri hrudníku. Tak. Druhá ruka sa hýbala. Obidve nohy sa hýbali. Prial som si, aby dakto vypol ten zvonec. Obrátil som hlavu doprava a uvidel zatvorené dvere. Vzdychol som si a znovu zaspal.

Zobudil som sa. Zvonenie už nebolo také prenikavé. Škárami medzi žalúziami som videl noc a nie slnečné lúče. Myslel som si, že sa mi nič nestalo, kým som nezistil, že nemôžem hýbať pravým ramenom. Znovu som obrátil hlavu a prezrel si ho. Bolo pripútané k posteli.

V laktovej jamke som mal do žily zavedenú ihlu upevnenú náplasťou. Zbadal som gumenú hadičku smerujúcu k fľaške visiacej nado mnou. Bola asi do polovice plná sivobielej, polopriehľadnej tekutiny.

V hlave som si našiel význam skratky IV. Intravenózný. Znamenalo to, že práve večeriam.

Po istej námahe som našiel zvonček pripevnený na miesto, kde bolo najmenej pravdepodobné, že ho ľavou rukou dosiahnem. Ale podarilo sa mi to a stisol som ho.

O niekoľko minút sa rozleteli dvere a do miestnosti vošla elegantná, bielo vlasá, asi päťdesiatročná sestra. „Ach, aha!“ povedala. „Výborne!“ Potom povedala ešte dačo, čo som však pre to zvonenie nepočul.

„Čože? Dakto by mal vypnúť ten prekliaty zvonec.“

Naklonila sa ku mne. Zasmiala sa. „To vám zvoní v ušiach, zlatko. Od bomby.“

„Od bomby?“

Prekontrolovala infúziu a povedala: „Držite sa dobre. Nebudú vám musieť operovať hlavu, zlatko. Buďte trpezlivý. Zavolám doktora Owingsa, aby sa na vás pozrel.“

„Kde som?“

„Spýtajte sa vášho lekára, zlatko.“ A bola preč. Dvere sa za ňou pomaly, so sčyaním zatvorili.

Doktor Owings sa nijako neponáhľal. Neskôr som zistil, že sa nenachádzal v nemocnici. A zistil som, že istý Harry Max Scorf chcel byť pritom, keď sa preberiem, ak sa vôbec niekedy preberiem.

Po hodine vošiel doktor Hubert Owings, na tvári mal známy výraz utáhaného, prepracovaného lekára. Keby ste si v hereckom ústredí objednali herca na úlohu lekára, určite by vám neposlali Huberta. Vyzeral ako kovboj z reklamy na cigarety, mal čelo hrdinu, cez ktoré mu dokonca prevísala kučera vlasov. Muž, ktorý šiel za ním, bol malý, krehký a starý. Mal na sebe škaredý, hrubý, sivý oblek, pokrkvanú, špinavú košeľu s vyblednutými pásikmi pastelových farieb. Mal ju zapnutú až ku krku, ale chýbala mu kravata. Na hlave mu sedel žiarivo biely rančerský klobúk, taký, aký nosil Harry Truman. Ako som zistil dodatočne, na nohách mal vyleštené čierne čižmy. Tvár mal malú, vráskavú a popolavú.

„Pán McGee,“ povedal doktor namrzene, „kapitán Scorf by vás chcel poučiť o vašich právach.“

„Počkaj, Hube,“ ozval sa Scorf smutným hlasom, „nič také. Som Harry Max Scorf, synak, a chcem iba vedieť, či ste ochotný z vlastnej vôle, dobrovoľne odpovedať na otázky, ktoré vám položím ohľadne smrti slečny Freelerovej.“

Pozeral som naňho. „Slečny Freelerovej?“

„Kapitán, čo keby ste si tamto sadli a nechali ma, nech mu ja položím zvyčajné otázky?“

„Jasné, Hube. Prirodzene.“

Hube mi malým ostrým svetielkom zasvietil do očí, najskôr do jedného, potom do druhého. „Vaše meno?“ opýtal sa.

Odpovedal som mu ihneď. Vystrel sa a zmätene na mňa hľadel. Nevedel som, čo nie je v poriadku, a potom som ako ozvenu začul svoj hlas, udávajúci meno, hodnotu a identifikačné číslo.

„Neviem, prečo som to povedal,“ poznamenal som.

„Na čo posledné si spomínate?“

„Kým som na vás čakal, pán doktor, usiloval som sa spomenúť si. Posledné, na čo sa pamätám, je, že som stál v silnom daždi pod banyanovým stromom a malý biely pes na mňa štekal zo zasklenej verandy. Šiel som navštíviť... niekoho na Seaway Boulevarde 1500, ale či som sa ta dostal, to neviem. Neviem, ako som sa dostal sem,

ani prečo. Som v Bayside?“

„Áno. Priviezli vás sem v bezvedomí s ťažkým otrasom mozgu a hlbokou tržnou ranou v tvare trojuholníka na zadnej časti hlavy. Mali ste odtrhnutý kus kože i s vlasmi.“

„Čo je s Meyerom?“

„Keď vás sem priviezli...“

„Čo je s Meyerom?“

„Má sa dobre,“ ozval sa Harry Max Scorf.

„Vďaka, kapitán.“

Hube so znepokojeným výrazom v tvári povedal: „Ak by ste boli zostali ešte dlhšie v bezvedomí, boli by sme museli...“

„Koľkého je?“

„Je štvrtok večer. Štvrtok večer, dvadsaťjeden tridsať, pán McGee. Šiesteho júna.“

„Preboha...“

„Prosím vás, nehýbte sa. Pokúšam sa vás vyšetriť.“

Až teraz som si uvedomil, že mám zavedený cievkovač. Kým ma vymotal z prírodných a odvodných hadičiek, zbytočne poslal Scorf a za dvere. Spýtal sa ma, či by som sa mohol postaviť na nohy, akoby som túžil postaviť sa. Vstal som a v smiešnej krátkej nemocničnej košeli som opatrne a roztrasené prešiel okolo postele a opäť si ľahol. Potil som sa pritom od námahy.

Lekár ma nechal so Scorfom a povedal: „Ak sa budete cítiť priveľmi unavený, len to povedzte, a kapitán odíde.“

Keď sa zatvorili dvere, Scorf sa spýtal: „Prečo ste vy a váš priateľ prišli z Lauderdalú sem, McGee?“

„Na to nemám čo povedať, kapitán. Až kým ma nezatknete. Čo sa stalo? Spomínam si, že Joanna sa volala priezviskom Freelingová.“

„Freelerová. To, čo viem o bombe, som sa dozvedel od dvoch odborníkov, ktorých sme zavolali, aby to preskúmali. V sobotu večer ste boli s Meyerom na lodi. Silno pršalo. To dievča prišlo k vám na palubu s akýmsi balíčkom. Položila ho na stôl a naklonila sa nadeň, aby ho rozviazala. Vybuchol. Vy a váš priateľ ste mali šťastie, lebo ste obidvaja stáli za ňou a pomerne blízko pri sebe, takže hlavný nápor výbuchu zachytil jej telo. Roztrhlo ju to vlastne na dve

polovice. Nevedela vôbec, čo sa stalo. Vás i Meyera to hodilo o zem. Vy ste sa udreli do hlavy, on nie. Nepočuje na jedno ucho, ale lekári sa nazdávajú, že sa mu sluch vráti.“

„Čo spôsobil výbuch na lodi?“

„Vyrzil všetky okná. Urobil malú dieru do paluby a veľkú dieru, asi trikrát tri metre, do prednej časti trupu. Tou veľkou pršalo celú noc dnu. Je tam hrozný neporiadok. Teraz na tom pracujú.“

„Oni?“

„Ľudia z prístavu. Jason, Oliver a ich priatelia. S Meyerovou pomocou.“

„Kde je Meyer?“

„Čaká, kým odtiaľto vypadnem. Hneď sme ho zavolali. Mimochodom, bola to veľmi primitívna bomba.“

„Primitívna?“

„Nemala nijaké časovanie. Vysvetlili mi to, keď našli dost' stôp, aby zistili, na akom princípe pracovala. Balík bol asi takýto veľký, previazaný špagátom. Boli v ňom štyri tyčinky dynamitu zlepené dokopy a pripevnené k škatuli. Bola tam batéria, rozbuška a malý kontaktný spínač. Chlapák, ktorý bombu zostrojil, strčil medzi konce spínača kus hrubého lepenkového papiera. Potom priviazal špagát k lepenke, vyviedol ho otvorom v bočnej časti škatule von a pripevnil ho k špagátu, ktorým bola škatuľa previazaná. Takže keď dakto rozviaže špagát a potiahne ním, vytiahne súčasne lepenkový papier, tým sa zapne kontakt a všetko vybuchne. Vybuchlo to asi štvrt' metra od drieku toho dievčaťa. Bomby sú hnusné a odpudzujúce. Neviem si predstaviť, čo sa robí v hlave človeka, ktorý použije bombu.“

„Kto vlastne ste?“

„Harry Max Scorf,“

„Myslím, aké je vaše oficiálne postavenie?“

„Aha, mal som vám to povedať. Patrím k baysideskej mestskej i okresnej policajnej správe. Predtým som patrila iba k okresu. Som mimoriadny vyšetrovateľ. Robím to i ono. Pracujem, kedy sa mi chce a ako sa mi chce.“

„To musí byť príjemné.“

„Je to horšie, ako keď máte presne stanovený pracovný čas. Človek pracuje dlhšie. Ale na druhej strane, nechcel by som robiť nič

iné. Nemám rodinu. Nemám nijaké záľuby. V utorok som sa odviezol do Fort Lauderdale, poprechádzal som sa po prístave v Bahia Mare a vypytoval som sa na vás a na Meyera. Podľa všetkého nemáte nijaké pravidelné príjmy, McGee.“

„Záchranné práce. Tu a tam. Je to nepravidelné.“

„Prečesal som každý kúsoček toho, čo zostalo z vašej lode.“

„Čo z nej zostalo!“

„Bud’te pokojný. Pláva. Došiel som k istému záveru.“

„K akému?“

„Nemyslím, že ste sem prišli preto, aby ste obnovili distribúciu drog v okrese Bayside.“

„Ďakujem vám, Scorf.“

„Nieкто sa tu čoskoro zjaví. Nijaké miesto na pobreží nemôže zostať v rukách amatérov. Vezmú medzi seba tých, ktorí budú ochotní spolupracovať, zabijú tých, ktorí odmietnu, a z niekoľkokentovej akcie sa stane obchod, v ktorom ide o veľké peniaze, tak ako všade inde. Myslel som, že tu už boli. Azda tu i sú. Ale vy s Meyerom k nim nepatríte.“

„Prečo nie?“

„Lebo takáto robota nutne vyžaduje distribúciu tvrdých drog, patrí k nej prostitúcia, a drogy treba predávať každému, od stareníek po malé decká. Vyžaduje to, aby mal človek podplatených policajtov a právnikov, a vy s Meyerom ste svojím spôsobom dosť rýchli a tvrdí, ale ste ochotní ísť iba po isté hranice. Ak človek narazí na tvrdohlavého barmana, zlomí mu obidve ruky a rozmláti ksicht, jeho nástupca s ním bude ochotne spolupracovať. Bary sú výborným miestom na distribúciu. ..“

„Píšete o tom knihu?“

„Nebud’te bezočivý voči starému človeku. Mohol by som ju napísať.“

„Tak prečo sme tu?“

„Nuž, Harry Hascomb má jedno vysvetlenie, slečna Dobrovská iné a žena Jacka Omahu ďalšie. Vychádzajú z toho, že Carolyn Milliganova bola vaša priateľka. Ale ak ste si mysleli, že ju dakto zabil a prišli ste sem, aby ste zistili, kto a prečo to urobil, nespojili ste sa s nami a neukázali nám svoje poverenie, ktoré prirodzene nemáte,

potom ste v kaši, nie?“

„Viem, že ju zabili a viete to aj vy. Bol som iba zvedavý, či to bola naozaj nehoda. To je všetko.“

„A chceli ste sa zúčastniť na pohrebnom obrade?“

„Presne tak.“

„Teraz si zo mňa strieľate, chlapče.“

„Nezabúdajte, že keď zabili Joannu, udrel som si hlavu.“

„Môžeme tu sedieť donekonečna a robiť si zo seba srandu. A môžete si povymýšľať, čo len chcete. Zo všetkého najviac mám času. Ak niekto úmyselne zabil Carolyn, kto je podľa vás vrah?“

„Navrhujete mi azda akýsi druh obchodnej dohody?“

„Áno. Boli ste s Meyerom usilovní. Klamali ste ľudí. Možno ste kládli prekážky spravodlivosti alebo skrývali dôkazy zločinu. Vy sám ste sa vydávali za policajného úradníka a podobné veci. O to sa nebudem zaujímať, aspoň teraz nie. Na tom sa dohodneme.“

„Zatknite ma, kapitán. Oboznámte ma s mojimi právami.“

Vzdychol a posunul si biely klobúk o kúsok dozadu. „Pozrime na to takto. Čo vám môžem ponúknuť? Čo povieť na toto? Až doteraz sme udržiavali v tajnosti výsledok pitvy Cala Birdsonga. Bolo to srdce, to je pravda. Ale doktorovi Stanyardovi sa nepáčilo, ako vyzerala tá veľká krvná zrazenina v pohrudničnej dutine, a nenašiel nijaké stopy po aneurizme. Prezrel to pomaly a dôkladne a zistil, že čosi vniklo Calovi z ľavej strany medzi rebrami do hrudníka, čosi tenšie ako ihlica na pletenie alebo sekáčik na ľad. Mohol to byť napríklad kus struny z klavíra zaostrený ako ihla. Človek ňou môže pokrútiť medzi palcom a ukazovákom ako tou čínskou ihlou a ona ľahko prenikne do tela. Srdce sa pri svojej činnosti riadne pohybuje. Stačí pichnúť takouto ihlou niekoľko ráz do toho istého miesta, a prepichnete cievu alebo osrdcovník, prípadne dajako poškodíte chlopnú. Doktor našiel stopu po vpichu, otvoril hrudník a urobil fotografie. Videl som ich ráno, všetky už boli vyvolané. Drážku je dobre vidieť.“

„A čo robil Birdsong?“

„Zdá sa, že bol na smrť unavený. Usilovali sa ho udržať v bdelom stave, pretože dostal po hlavu. Nemajú radi, keď im pacienti s poranením hlavy spia. Ale Cal bol vyčerpaný a tvrdo spal. Zaspal

naveky. Malé pichnutie, keď mu ihla prešla pokožkou, ho pravdepodobne ani nezobudilo.“

„Vie o tom jeho žena?“

„Je jednou z tých, ktorí boli pri ňom. Zatiaľ to držíme v tajnosti a sledujeme, ako sa ľudia tvária.“

„Jednou z tých, ktorí boli pri ňom?“

„To je predbežne všetko, čo vám ponúkam na výmenu. Teraz ste na rade vy.“

„Pravdepodobne všetko, čo vám poviem, už viete.“

„Len to skúste.“

„Nuž... keď si zrátame dve a dve, *Christina* priplávala štrnásteho mája, v utorok v noci, s nákladom asi štyristo kilogramov marihuany na palube. V utorok pred svitaním vyplávali na nej iba dvaja ľudia: Jack Omaha a Cal Birdsong. Niekedy sa s nimi plavila i Carrie Milliganová, ale v ten deň s nimi nešla, lebo bola chorá. Povedala, že sa k nim pridá, až keď sa bude cítiť lepšie. Podľa mňa sa Carrie v ten večer doviezla dodávkovým autom patriacim firme Výberové stavebné zásobovanie do Západného prístavu. Loď kotví na pomerne pokojnom mieste. Je mimo dosah prístavných svetiel, ale dá sa k nej autom zísť celkom blízko. Marihuanu preložili do dodávky a Carrie ju odviezla na Seaway Boulevard 1500. Keď ju tam vyložili, prevzal ju pán Walter Demos a zaplatil Carrie za dodaný tovar v hotovosti, dvesto dolárov za kilo. Podľa mňa sa Carrie potom odviezla zasa späť do podniku a dodávku zaparkovala na zvyčajnom mieste. Tam presadla do svojho vlastného auta. Peniaze od Demosa odkladala po každej akcii do trezoru v kancelárii. Číselnú kombináciu poznala ona a Jack Omaha. To je všetko. Dozvedeli ste sa odo mňa dačo nové?“

„Čo-to,“ povedal spokojne. „Čo-to. Prirodzene, zmarili ste nám šancu vytiahnuť čosi z Demosa, keď ste ho tak vystrašili v jeho veľkom hniezde lásky. Nebude tam ani jedna stopa.“

„Chcel... počkajte chvíľu. Miestami mi to bledne pred očami, ako keď máte slabú žiarovku v premietačke. Prepáčte. Pokiaľ ide o Demosa, pamäť mi prestala slúžiť. Teraz ste na rade zasa vy,“ dodal som.

„Moment. Aha, je tu ešte dačo, čo nebudete vedieť. V tom daždi

v sobotu večer nechal dakto na verande domčeka pod strieškou balík pre Joannu Freelerovú. Betty Jollerová mi povedala, že keď sa Joanna vrátila, vedela, čo v ňom je. Malo tam byť víno a syr a nejaké veci na zahryznutie, darček od kohosi, kto v ten večer nemohol prísť na dohovorenú schôdzku. V ten večer mali byť doma iba ony tri. Joanna, Betty Jollerová a Natalie Weissová. Myslím, že vrah chcel, aby balík otvorili spolu. Namiesto toho s ním však Joanna pribehla v daždi k vám. Bola typom dievčaťa, ktoré radšej trávi čas s mužmi ako so ženami. Ste na rade, McGee.“

Chvíľu som rozmýšľal a potom som sa rozhodol. Dočerta, prečo nie? Bod za bodom som prebral celý prípad smrti Carrie Milliganovej. Poukázal som na nelogické body jej predpokladaného správania, na to, že deň pred nehodou mala plnú nádrž benzínu, a spomenul som i skutočnosť, že sme našli stopy nasvedčujúce, že niekto krátko predtým manipuloval s vypúšťacím ventilom.

Harry Max Scorf pozrel nadol na svoju päť posiatu pehami a povedal: „Dokonca i po rokoch človeku niektoré mizerné maličkosti ujdú. Viete, bol som presvedčený, že chcela prejsť cez cestu, dôjsť k niektorému osvetlenému domu a zatelefonovať si odtiaľ. S kabelkou na prednom sedadle a s odomknutým autom? Nezmysel! Mal som to priamo pred očami a vôbec som si to nevšimol.“ Zamyslel sa a napokon dodal: „To by zatiaľ stačilo.“

„Ešte mi dlhujete jednu informáciu.“

„Nemám už nič viac na výmenu.“ Rozptyľovali ho domnienky, ktoré mu vírili hlavou. Už chcel byť preč. Postavil som ho pred nové možné riešenia.

Vstal. „Kedy ma zatknete?“ spýtal som sa.

Uprene a ticho na mňa pozeral. Harry Max Scorf nebol človek, z ktorého by si druhí mohli uťahovať. Bol to tvrdý, rozhodný muž.

„Urobím, čo treba,“ povedal, obrátil sa a odišiel. Keď prechádzal dverami, posunul si klobúk na hlave do správneho uhla. Skôr než sa dvere celkom zatvorili, vrátil sa dnu uškŕňajúci sa Meyer.

„Vítam ťa do života,“ povedal Meyer.

„Ďakujem. Čo je s *Flushom*!“

„Pláva.“

„Vážne, ako to s ním vyzerá?“

„Nestalo sa mu nič, čo by sa za desaťtisíc dolárov nedalo opraviť. Neznepokojuj sa preto.“

„Preboha, čo z neho zostalo?“

„Len sa neznervózňuj. Často si hovoril, ako nás veci zotročujú. Pekné veci sú reťaze a putá.“

Skľúčilo ma to. Predstavil som si ponárajúci sa trup lode s veľkými dierami, s kúdolmi dymu stúpajúcimi z trosiek v podpalubí. A znepokojilo ma, že sa pre to tak znervózňujem. Hrozná strata bola smrť toho milého dievčaťa. Roztrhnutá na dve časti. Na dva dievčenské kusy. To bola veľká a trpká strata.

Uvedomil som si, že ak by bol *Flush* úplne zničený, keby zhorel a potopil sa, zmieril by som sa s tým rýchlejšie ako s neistotou. Staré čačky a hračky by mali zmiznúť a nie zmeniť sa na trosky.

Meyer si sadol vedľa postele. Vyzeral ako bystrá sova. „Rozmýšľal som, čo robiť, ak sa nezobudíš,“ povedal. „Ľudia môžu zostať v kóme i roky. Asi sa o nich potom stará rodina.“

„A predstavoval si si v podobnej úlohe seba?“

„Videl som sa, ako kráčam do lekárne a hovorím: ‚Hej, je stále v bezvedomí. Už devätnásť rokov. Dajte mi zasa trochu tej masti na preležaniny.‘“

„Pozri, mám v hlave okno, pokiaľ ide o moju prechádzku v sobotu popoludní. Povedz mi, ako to bolo s Joannou.“

Porozprával mi to. Nemohol som tomu uveriť. Iba poslednú rozlúčku som si vedel predstaviť. Rozlúčili sa s ňou rovnako ako s Carrie. O jedno dievča v dlhých šatách, ktoré hádzalo kvety do mora, menej. Zbohom, sestrička Joanna. Na rozlúčke sa zúčastnil jej otec – vdovec, odmeraný a rozhorčený nad takým neformálnym pohanským

obradom.

„Strácame priveľa dievčat,“ povedal som Meyerovi.

„Získal si pre nás ďalšie.“

„Hm. Šikovnú sestričku?“

„Nie. Cindy Birdsongovú. Strávila tu veľa času, chcela, aby bol niekto pri tebe, keď sa preberieš. Bola presvedčená, že sa preberieš. Potom sa o niekoľko minút oneskorila. Očividne odišla iba chvíľočku predtým, ako si sa zobudil. Teraz čaká vonku.“

„Prečo taká oddanosť?“

„Neviem. Azda je to akýsi druh pokánia. Alebo patrí k ľuďom, ktorí sa potrebujú o niekoho starať. Cal je mŕtvy. Keď vybuchla bomba, boli sme v prístave.“

„Čo urobil výbuch tebe?“

„Trochu som si narazil chrbát a plece. A nepočujem na jedno ucho.“

„Všetci hovoria, že je dnes štvrtok, vraj šiesteho júna, a ja som prišiel o päť dní života. Čo užitočné si za ten čas urobil? Nepáči sa mi tu, Meyer, chcem ísť domov. Vždy keď prežijem výbuch bomby, mám takýto pocit. Poďme domov.“

„S tou obviazanou hlavou vyzeráš čudne. Akoby si mal na nej turban. Ponášaš sa na Lawrencea z Arábie alebo dajakého podobného žoldniera. Si dosť tmavý, aby ťa mohli pokladať za Araba, ale zásluhou svetlých očí vyzeráš akosi divo.“

„Meyer, čo si zistil?“

„Aha. Kým si bol v bezvedomí? Počkaj. Ach, áno. Na Fredovom ranči je celkom pekný hangár. Konštrukcia typu Quonset. Uskladňujú a opravujú tam aj hospodárske stroje. Majú akumulátor a vysokozdvížný vozík, takže pred štartom lietadla môžu nabiť batérie. Je tam asi sedemstolitrová benzínová nádrž a čerpadlo, ktorým čerpajú pohonné hmoty pre lietadlo i stroje. Fred má na ranči asi šesť zamestnancov, čo znamená pomerne slušnú výplatnú listinu, nemyslíš?“

„Meyer!“

„Smieš takto sedieť? Tak, teraz je to lepšie. Dobre. Má...“ Meyer sa odmlčal a vytiahol z vrečka malý zápisník, listoval v ňom a občas niečo zahundral.

„Meyer!“

„Má lietadlo Beachcraft Baron, typ päť-päťdesiat-päť. Má dva motory continental s výkonom dvestošesťdesiat konských síl, typ desať-štyri-sedem-nula L. Trup lietadla je dlhý asi deväť metrov a rozpätie krídiel jedenásť a pol metra. Pri rýchlosti letu tristo päťdesiat kilometrov za hodinu vo výške tri a pol kilometra, s ideálnou spotrebou pohonných hmôt šesťdesiat litrov môže odviezť dve osoby a vyše štyristo kilogramov nákladu na vzdialenosť dvetisíc päťstoosemdesiat kilometrov. Keď odrátame desaťpercentný rizikový faktor, zostáva nám asi dvetisíc tristo kilometrov. Lietadlo má automatickú navigáciu a veľa ďalších vymožeností, ktoré som si nezapísal. Kúpil ho vlani z druhej ruky za šesťdesiatpäťtisíc dolárov. Zaplatil ho z vlastných prostriedkov. Môžu v ňom letieť štyri osoby. Je to biele lietadlo s modrým pásom.“

Uprel som naňho oči. „A ty si ta šiel a vliezol si do hangára?“

Zahľadel sa na mňa a povedal: „Škoda, že ti nemôžem odpovedať kladne.“

„Čo si urobil?“

„Keď som pozeral pod ten datsun, povedal si, že mám byť opatrný.“

„Tak čo si urobil?“

„To, čo všetci ekonómovia. Šiel som do knižnice. Po dvoch hodinách som v časopise Florida Ranchorama našiel článok o Freddym a o jeho ranči. Bola tam fotografia hangára s lietadlom. Potom som šiel na letisko, do časti vyhradenej súkromným lietadlám, a porozprával som sa s niekoľkými mechanikmi. Položil som im zopár otázok a potom som dlho počúval. Dozvedel som sa o lietadlách viac, ako som potreboval.“

„To si urobil výborne, kamarát.“

„Mám sa červenať a samoľúbo usmievať?“

„Iba ak to nepotrvá prídlho. Neznášam, keď sa dospelý muž neprestajne červená a samoľúbo usmieva.“

„Vidí sa mi, že priveľa zúvaš.“

„Z neznámeho dôvodu som na smrť unavený a umieram od hladu. V živote som nebol taký hladný.“

Zavolali sme moju veselú staršiu sestričku, ktorá povedala, že

kuchyňa je zatvorená, a potom sa odišla spýtať doktora Owingsa, či mi smie Meyer priniesť dajaké jedlo. Súhlasil a povedal, že nemá nijaké námietky, lebo mám súkromnú izbu.

Keď Meyer odišiel zohnať jedlo, bolo jedenásť preč a nepredpokladal som, že pani Birdsongová tu bude tak dlho čakať. Ale čakala. Vošla dnu a žiarivý úsmev zmenil jej tvár z vážnej na nádhernú. Prešla okolo mňa, sadla si na stoličku a znovu vstala. Nezvyčajná chvíľa.

„Sadnite si, prosím.“

„Som zvyknutá sedieť tu bez...“

„Nepotrebuje nijaké pozvanie, naozaj. Meyer mi povedal, aká ste mi bola verná.“

Znovu si sadla na okraj stoličky. Mala na sebe kaki nohavice, obtiahnuté a vyblednuté takmer dobiela. Hnedú blúzku s kovovými gombíkmi. V obidvoch rukách zvierala hnedú koženú kabelku. Nebola namaľovaná, iba na perách mala trochu rúžu. Keď pozrela nadol, tmavé lesklé vlasy jej spadli dopredu a boli by jej zjemnili tvár, keby ich nemala tak nakrátko ostrihané. V jej spôsoboch a vzhľade bolo čosi, čo vyvolávalo dojem, akoby sa pokúšala poprieť svoju ženskosť, alebo azda si jej bola natoľko vedomá, že vedela, že každý pokus poprieť ju v skutočnosti ju iba zdôrazní.

„Verná,“ povedala s trpkým prízvukom. „Jasné. Asi áno. Ja... nechcela som, aby ste sa prebrali a nebol tu nik, kto by vám povedal, čo sa stalo. Ale aj to som... zmeškala.“

„Vážim si to. Hádam bolo dobre, že bol niekto pri mne. Ľudia asi nikdy nie sú stopercentne v bezvedomí. Myslím, že do istej miery si vždy uvedomujú, čo sa okolo nich robí. Tuším som vedel, že ste tu.“

„Ako ste mohli vedieť, že som to ja?“

„Možno som vedel, že je to dakto, kto si robí o mňa starosti.“

„Starosti. To je správne slovo, pán McGee. Starosti, či budete žiť, alebo zomriete. To slovo od vás kúpim.“

„Dám vám ho zadarmo.“

Usmiala sa a jej tvár sa znovu celá zmenila, ale úsmev o chvíľočku zhasol. Viditeľne sa zapýrila a povedala: „Nepredstavovala som si, že bude také ťažké zhovárať sa s vami,

keď sa preberiete.“

„Je to ťažké?“

„Nuž, neviem, čo povedať. V pondelok som pochovala manžela. Prijala som ďalšieho zamestnanca. S Jasonom, Oliverom a tým novým mládencom, Ritchiem, môže všetko pokračovať tak... ako predtým. Keď z poisťovne oznámili Meyerovi, že nie ste poistený, povedal, že by bolo dobre, keby som, vždy keď budú mať čas, poslala chlapcov, aby pracovali na vašej lodi.“

Sadol som si. „Som poistený!“

„Nuž áno, proti rôznym škodám. Napríklad, keby vám vybuchli nádrže. Alebo keby sa loď potopila, prípadne do niečoho narazila alebo nabehla na plytčinu. Ste poistený aj pre prípad požiaru. Ale nie ste poistený proti tomu, že vám ktosi prinesie na palubu bombu. Smiete takto sedieť?“

Znovu som sa uložil. Načiahla sa a rýchlo a placho ma potľapkala po pleci.

„Chlapci to robia vo svojom voľnom čase a ja vám budem účtovať iba materiál.“

„Nebola to vaša vina.“

„Neviem. Niekedy sa prihodia veci, ktorým by človek bol mohol azda zabrániť.“

„A podaktorí si naberú na seba priveľa. Keby som bol urobil to, alebo ono, alebo tamto, azda by sa toto alebo tamto nikdy nestalo. Syndróm ochrankyne sveta.“

Zamyslela sa nad tým. „Myslím, že som presne taká.“

Pozerala bokom do zeme, stratená, blúdiaca v hĺbinách svojej mysle. Mala pevnú, jasnú tvár. Bola to jasná a tmavá tvár bez veku, ako tvár mladého mnícha, ktorú som videl na starej kresbe. Bola vážna a náruživá, ponorená do seba a zároveň intenzívne zaujatá. Krivka pier, línia hrdla, poloha očí, všetko hovorilo o vášni a starostlivo potláčanej túžbe, zadrživanej nemilosrdnou sebadisciplínou.

Vrátil sa Meyer. Vstala, že pôjde, ale priniesol jedlo aj pre ňu. Povedal, že teraz v noci nebolo jednoduché zohnať ho. Veľké syrové hamburgery v plochých škatuľkách boli ešte horúce. Priniesol ich šesť a k tomu škatuľu mlieka a dve škatuľky s kávou. Meyer si sadol

na peľasť mojej postele. Bol som presvedčený, že zjem tri. Umieral som od hladu. A predsa som sotva dojedol prvý. Vypil som mlieko. Potom som si zasa ľahol. Myslel som, že iba na chvíľočku zavriem oči. Počul som, ako sa tí dvaja zhovávajú. Ich hlasy mi zneli zvláštne, akoby som bol opäť dieťa driemajúce na zadnom sedadle auta, kým sa rodičia bavia na predných sedadlách. Keď ma drobná bielovlasá sestrička zobudila, aby sa spýtala, či nechcem tabletu na spanie, Meyer a Cindy boli preč a v izbe bola tma. Začul som vzdialený zvuk sirény. Znovu som zavrel oči a ihneď som sa pohrúžil do spánku.

V piatok o pol dvanástej mi doktor Hubert Owings sňal z hlavy obväz a vymenil ho za oveľa menší, ktorý už nevyzeral ako turban. Prezrel ma a súhlasil s mojím odchodom. Zatelefonoval som do prístavu a spojil sa s Jasonom, ktorý sa zasa spojil s Meyerom. Meyer povedal, že si po mňa príde o pol hodiny. Pripomenul som mu, aby priniesol peniaze. A odev. Šaty, ktoré som mal na sebe, keď ma sem priviezli, boli strašne postriekané Joanninou krvou, takže neprichádzalo do úvahy, že by som si ich ešte niekedy obliekol.

Požičal som si gumenú čiapku a osprchoval sa. Meyer prišiel a povedal, že sa zastavil v kancelárii, kde zaplatil za môj pobyt v nemocnici, a sestre na oddelenie odniesol prepúšťací list. Vstal som prirýchlo, zakrútila sa mi hlava. Kým som sa obliekol, musel som si na chvíľu sadnúť. Meyera to znepokojilo.

„Hube povedal, že som v poriadku. Bol to silný otras mozgu. Nijaká zlomenina. Hovorí, že som sa z toho dobre dostal. Ak by som náhodou začal omdlievať, mám sa vrátiť na pozorovanie. Majú málo miest, inak by si ma tu nechali dlhšie.“

Svet vyzeral čudne. Okolo okrajov stromov a budov sa vznášali svätožiary. Dýchal som zhlboka. Je to čudné, keď prespíte päť dní a päť nocí a svet si zatiaľ beží bez vás. Tak ako bude bežať po vašej smrti. Šíry, uponáhľaný svet, v ktorom bude veselo pokračovať nafukovanie pneumatík, vymieňanie plienok, umývanie okien, tancovanie v stodole, jazdenie na bicykli, dráždenie čuchu a mliaždenie chrobákov. Ak ostatní nikdy nevedeli o vašej existencii, neprekvapí ich vaša neprítomnosť.

Na spiatočnej ceste mi Meyer povedal, že Cindy Birdsongová mi zariadila ubytovanie v moteli, v obytnej jednotke vedľa svojej. Na *Flushi* by som si kvôli prebiehajúcim prácam, píleniu a búchaniu kladív neoddychol. Musím veľa odpočívať. Lieky, ktoré mi predpísali, ma budú uspávať. Vyhlásil som, že sú to nezmysly.

Keď som však vystúpil z auta, vzdal som sa nádeje, že pôjdem pozrieť na svoju loď. Všetky sily som sústredil na to, aby som sa so strašnou námahou dotackal do motela a zvalil sa na posteľ, ku ktorej ma Cindy a Meyer doviedli.

Obed som prespal a zobudil sa o piatej. Obul som si topánky, zapol opasok a vydal sa na dlhú prechádzku k *Flushu*. Slnko stálo ešte vysoko a páliło. Začul som zvuk elektrickej píly, skôr než som si uvedomil, kto s ňou pracuje. Bol to Jason, opálený a spotený, odrezával na rovnakú mieru kusiská lodného dreva. Vypol pílu, položil ju na kopu dosák a podal mi ruku. „Nevyzeráte až tak zle, pán McGee.“

„Ani moja loď.“

„Zvonku to nie je také hrozné, keď si nevšimnete, že výbuch vybil všetky okná v obývačke. Dnu je to horšie.“

„Viete, ako sa to má... viete, čo máte robiť?“

„Znervózňuje vás to? Preboha, viem predsa narezať drevo tak, aby sedelo. Dôležité je, aby sme všetko utesnili, skôr než začne znovu pršať. Zanedlho príde daždivé obdobie. Opravil som dva zlomené krížové trámy. Boli rozštípené. Dolámané časti som vyrezal a vložil ta nové kusy. Už je to v poriadku. Sú pevnejšie ako predtým.“

„Pre prípad ďalšej darčekovej bomby?“

„Nik tu o tom nežartuje.“

„Prepáčte.“

„Joanna bola fajn dievča. Nie ako Carrie, ale fajn. Myslím, že nik nemal dôvod vyhadzovať ju do vzduchu.“

Vyškriabal som sa na palubu a vyšiel nahor bočným rebríkom. Jedna diera tam ešte bola, úhladný štvorec veľkosti meter a pol krát meter a pol. Na ploche asi štyridsaťpäť štvorcových metrov, väčšinou na hornej palube, sa belelo nové drevo. Jason priniesol posledný kus a vsadil ho na miesto. Prilieval tak tesne, že ho ta musel zadupať bosými nohami. Kľakol si naň, z vrečka plátennej zástery

vytiahol klince a šikovne ich zatíkol. Jeden mi hodil. Mal závit ako skrutka a bol silno poganizovaný.

„Tieto budú držať,“ povedal.

„Spravili ste kus dobrej roboty.“

„Ollie a ja si to myslíme tiež. Časť týchto prác urobil on. Prv než položím vinylový kryt, chcel by som všetky spoje vytmeliť živичnou zmesou. Nie je to presne tá istá farba ako vinyl, ale veľmi podobná. Pozrite, však je dosť podobná?“

„Malý rozdiel v odtieni si nik ani nevšimne. A čo okná?“

„To je iná vec. Zajtra ráno sem príde chlapák, ktorý sa na ne pozrie. O desiatej, ak chcete byť pri tom.“

Nechal som ho pracovať a zišiel som do podpalubia. Trvalo mi iba pol minúty, kým som zistil, že nikto neobjavil moju skrýšu medzi dvojitém trupom lode, dokonca ani bystrý Harry Max Scorf. Prezrel som svoje tri zbrane. Ak ich aj objavil, mal toľko rozumu, že ich nechal tam, kde boli legálne uložené.

Obývačka bola v zúfalom stave. Vlhká ako barina, kyslo páchla, plesnivela a po koberci sa šíril sivozelený kal. Žltý gauč ležal obrátený hore nohami ako mŕtvy praveký mamut. Tu a tam sa povalovali trosky konferenčného stolíka a stoličiek. Zo stredu stereoreproduktora trčal veľký úlomok dreva. Ďalší prerazil môj obľúbený obraz v pravom dolnom rohu, presne medzi menami Syd a Solomon v maliarovom podpise. Všade boli zaschnuté hnedé krvavé škvrny. Vo vzduchu sa vznášal zápach chemikálií, čosi ako zmiešanina vône kapslí a čpavku.

Rýchlo sa prihnal Meyer. „Ahoj! Smieš sa tu takto ponevierať?“

„Ponevierať sa tu a plačem.“

„Viem, viem.“

„Je elektrické vedenie poškodené? Bude fungovať klimatizácia?“

„Najskôr vyrazilo poistky a zistil som, že to spôsobila lampa, ktorá stávala tu na konzole. Jej vnútrajšok sa rozbil. Ale všetko už zasa funguje.“

„Dobre. A teraz, skôr než nám to tu všetko zhnije, vezmeme dajakú plastickú fóliu, napneme ju cez okná a zapojme klimatizáciu, aby sa to vysušilo. A tento koberec vyhodíme.“

„V poriadku, ale nehovor v množnom čísle. Chod' do motela a oddychuj.“

„Máme ľad?“

Bol tam. Našiel som flášu plymouthu, vyniesol ju na palubu, sadol si k riadiacemu panelu a pozeral, ako sa slnko kľže dolu oblohou na druhú stranu Floridy. Ten pohárik ma zložil. Keď som sa vracal do motela, musel som venovať každému pohybu mimoriadnu pozornosť. Každý krok predstavoval zložitý úkon. Zasa mi začalo zvonit' v ušiach.

Cindy ma počula, otvorila spojovacie dvere medzi našimi obytnými bunkami a hľadela na mňa. Uvedomil som si, že som očividne pod parou, a uvedomil som si aj to, že si vo svojom manželstve užila opilstva až-až.

Pokrútila hlavou. „Travis, preboha. Sadnite si, skôr než spadnete.“

„Veľmi pekne vám ďakujem.“

„Nebude vám zle?“

„Pochybujem. Veľmi pekne vám ďakujem.“

„Vyložte si nohy nahor. Takto. Ukážte, vyzujem vám topánky.“

„Veľmi pekne vám ďakujem.“

Otvoril som oči. Bola noc. Na stole v rohu stála malá lampa s tmavým tienidlom. Cindy Birdsongová spala v kresle vedľa stolíka, dlhé nohy mala vystreté, členky prekrížené, hlava jej spočívala na pleci, ústa mala pootvorené. Pozoroval som ju v súkromí jej spánku. Prehľadávala skrinky a zásuvky svojej pamäti, kým jej vystreté telo odpočívalo. Bola oblečená v sivom svetri, ružovej blúzke a tmavomodrých nohaviciach.

Pozrel som na hodinky. Stisol som gombičku. Displej sa nerozsvietil. Batéria bola vybitá. V ústach som mal odpornú chuť, podľa toho som vedel, že som spal dlho. Mal som pocit, že by som mohol zjesť bizóna. Ham. S tupou vidličkou.

Po prstoch som sa zakrádal do maličkej kúpeľne a skôr než som zažal svetlo, poriadne som za sebou zatvoril dvere. Hľadel som na vychudnutú, vráskavú a takmer neznámu tvár. S prekypujúcou energiou som si vyčistil zuby a vypil štyri poháre vody. Pokožku som mal žltkastú, akoby som mal žltáčku. Biela jazva na ľavej mihalnici bola viditeľnejšia ako zvyčajne, nos krivší. Oči vyzerali nejasné a neisté. Hrdina. Hrdina, ktorý ustavične stráca dievčatá. Akýsi človek na pokraji života, ktorý nechce, alebo nie je schopný začleniť sa do jeho stredu.

Keď som zhasol a otvoril dvere, Cindy sedela na okraji kresla s kolenami pritiahnutými k sebe. Pošúchala si ľavé plece a povedala: „Tuším som zaspala, mrzí ma to.“

„Prečo by vás to malo mrziť? Koľko je hodín?“

Keď pozrela na hodinky, strhla sa. „Preboha! Tri štvrté na štyri. Ja... vlastne som sa už dávno poriadne nevyspala. Až teraz. Spali ste tak hlboko, že ma to nakazilo. Ako sa cítite?“

„Umieram od hladu. Nemali ste sa ma na to pýtať. Musím vám povedať, že ak niečo nezjem, omdliem od hladu. Padnem ako podľatý.“

Pozvala ma k sebe do vedľajšej, väčšej obytnej bunky, v ktorej

bývala s Calom. Za harmonikovými dverami bola kuchynka žiariaca čistotou. Prezreli sme si zásoby a ja som si vybral párky a veľa vajíčok. Odišla do kúpelne a vrátila sa s voňavým mentolovým dychom a vykefovanými vlasmi.

Pripravila obrovské množstvo jedla a sama si naložila poriadnu dávku. Pri takomto jedle nebolo treba rozprávať. Vajec bolo málo a ona vyskočila a usmažila ďalšie. Podávala dobrú kávu vo veľkých hrnčekoch.

Konečne som sa cítil príjemne. Bolo mi dobre. Oprel som sa dozadu. Zachytila môj pohľad, mierne sa zapýrila a povedala: „Nejedia som takmer nič. Až doteraz. Za posledný týždeň som schudla asi tri kilá. Nechcela by som ich znovu pribrať.“

„Keď som sa prihlasoval do vášho prístavu, vyzerali ste presne tak, ako treba, milá Cindy.“

„Začínajú sa mi zaokrúhľovať boky. Všetko sa mi ukladá iba tam.“

Ticho medzi nami bolo príjemné – a potom nepríjemné. Narastalo medzi nami akési napätie, hmatateľné ako zvonenie v ušiach. Hľadela na dlážku, začervenala sa. Keď vstala, načiahol som sa za ňou, chytil ju za zápästie a okolo rohu stola si ju jemne pritiahol k sebe. Priblížila sa neochotne, odvracala zrak a mrmlala: „Prosím, nie.“ Pritiahol som si ju tak, aby stála pri mne. Opierala sa mi o stehno. Objal som ju okolo drieku, vsunul ruku pod okraj ružovej blúzky, aby som sa dotkol hladkého teplého tela na mieste, kde ho mala najštíhlejšie.

„Nie,“ zašepkala mäkkým, vzdialeným hlasom.

„Stratil som niekoľko dievčat,“ povedal som. „To musí prestať.“

„Nie som dievča. Už nie.“

Vstal som, položil jej ruky na plecia a zacítil jemné zachvenie. Bolo to napätie, nie odpor.

„Cindy, mohol by som ti narozprávať kopu hlúposť. Podstatné by bolo, že žijem, som rád, že žijem a túžim po tebe.“

„Ja... jednoducho nemôžem...“

Odtlačil som ju pomaly a nežne cez dvere do prítmnia svojej izby, rukou som ju stále držal okolo pása. Spolu sme prišli k posteli.

Keď si sadla a začal som rozopínať gombičky jej blúzky,

odstrčila ma a povedala: „Najskôr ti musím niečo povedať. Prv než sa niečo stane. Počúvaj. Počkaj, prosím. Keď som sa dozvedela, že je mŕtvy, pocítila som... akúsi odpornú radosť. Plakala som iba preto, lebo to odo mňa očakávali.“

„To sa niekedy stáva.“

„Nechcem, aby sa to stalo mne.“ Hlas sa jej chvel. „Viem, čo si všetci myslia: že skôr, než začal piť, to bolo medzi nami ohromné. Nuž, vôbec to nebolo také skvelé. Nebolo to ani len obstojné. On chcel, aby to bolo úžasné. Ale ja som ho nemohla skutočne milovať. Usilovala som sa predstierať lásku, Cal však vedel, že ju už necítim. Vedel, že v mojom vnútri je iba veľké prázdno. Preto začal tak piť. Ľudia to vidia celkom ináč. A ja sa cítim... taká skazená. Je mi nanič. Je mi tak strašne z toho... čo som mu urobila...“

To bola celá spoveď, na ktorú sa zmohla. Pocit viny v nej pretrhol priehradu. Objímal som ju a ona sa kývala dopredu a dozadu vo svojej duševnej agónii. Pocit viny je najnemilosrdnejšia ľudská choroba. Zasiahne všetky oblasti života. Zachmúri všetky oblohy.

Objímal som ju, kolísal a upokojoval. Keď sa takmer utíšila a už iba občas zavzlykala, rozmýšľal som, či nie je priveľmi vyčerpaná na milovanie. Jemne a ticho som ju vyzliekol. Keď sme sa nahí objímali, ležiac tvármi k sebe na motelovom lôžku, mal som plnú náruč jej dlhého, pevného, bujného tela, oveľa horúcejšieho, ako bolo moje.

Boli sme poranení, ona zo záchvatu plaču, ja z otrasu mozgu a piatich stratených dní. Takže to, čo nás poháňalo, nebola fyzická, sexuálna túžba.

Bol to akýsi druh poskytnutia istoty, spôsob, ako byť menej osamelý. Dlhý čas to vlastne vyzeralo ako milovanie bez vyvrcholenia, pomalé, nežné, láskyplné.

S prvými zábleskami svitania sa pomaly uvoľnila a z vrcholu sklízla do hlbokého spánku. Vstal som z postele, aby som zatiahol žalúzie a zabránil jasnejúcemu svetlu vniknúť dnu. Keď som sa vracal, videlo sa mi, že som pod oblokom čosi zazrel, akýsi tieň alebo postavu, ktorá sa rýchlo stratila z môjho dohľadu.

Nechal som Meyera a Olivera, aby v sobotu popoludní dokončili

natiahnutie fólií cez vybité okná a dvere a vrátil som sa do motela. Bol som príjemne unavený a zvedavý, ako sa Cindy prispôsobí novej skutočnosti vo svojom živote.

Mala na sebe jasnožlté letné šaty. Pristúpila ku mne a opatrne pozerala ponad moje plece, či nás niekto nepozoruje. Potom ma rýchlo pobožkala na ústa a vtiahla do svojho bytu, aby ma za zatvorenými dverami pobožkala vášnivejšie.

Usmievala sa. „Neviem, čo mám povedať,“ ozvala sa. „Ale chcem ti povedať aspoň jedno. Ďakujem ti za krásny večer, za krásne stretnutie.“

„Ste vždy srdečne vítaná, madam.“

„Máš rád dusené hovädzie?“

„Mohol by som ho jesť večne.“

„Chcem, aby si zosilnel.“

„To je najlepšia ponuka, akú som dnes dostal. Prečo sa červenáš?“

„Dočerta, je to iba konzerva. Musela som vystriedať Ritchieho v kancelárii a nemala som čas pripraviť dajakú lahôdku. Ale pridala som k mäsu zopár prísad, aby bolo chutnejšie.“

Jedlo bolo skvelé. Sedeli sme oproti sebe za stolom pri okne, cez ktoré sme videli takmer celý prístav.

„Cindy, miláčik, chcem sa ťa opýtať na niekoľko vecí. Možno sa budeš čudovať, prečo sa ťa na ne pýtam. Ale je to dlhá história a vysvetlím ti ju dakedy inokedy, dobre?“

„Na čo sa ma chceš spýtať?“

„Na veľa vecí. Po prvé: Keď Cal chodieval ešte pred svitaním na tie plavby s Jackom Omahom, kam sa plavili?“

Naklonila hlavu nabok a zamračila sa. „Za Veľké Bahamy, chytať ryby. Niekedy s nimi chodievala aj malá Carrie Milliganová. Bola to Jackova sekretárka a... no, milenka. Myslím, že mali čas venovať sa jeden druhému, kým Cal kormidloval. Chodievali loviť tuniaky, mečúne a iné ryby.“

„Dostával Cal odniekiaľ väčšie sumy peňazí?“

„Cal? Preboha, nie! Cal bol odborník na utrácanie, nie na zarábanie.“

„Nevideli sa ti tie výlety akési čudné?“

„Počúvaj, drahý. Nestarala som sa, či boli čudné, alebo nie. Nerozmýšľala som o tom, čo Cal robí, alebo nerobí. Náš vzájomný styk bol veľmi obmedzený. Skôr než som sa s ním zoznámila, chodila som s jedným mužom, do ktorého som bola veľmi zaľúbená. Potom sme sa strašne pohádali, odišiel odo mňa a oženil sa. A tak som sa vydala. On ukázal mne, ja jemu. Vzala som si Cala, a ver mi, bol to mizerný dôvod na manželstvo. Nuž, istým spôsobom to nebolo také zlé. Po fyzickej stránke bolo spočiatku všetko v poriadku, ale potom to už za veľa nestálo, najmä keď pil. A pokiaľ ide o jeho výlety, ak som o nich vôbec rozmýšľala, tak iba preto, lebo som si priala, aby boli častejšie a trvali dlhšie. A nijaké mimoriadne peniaze sme nikdy nemali. Tuším by som ti mala povedať, že tie isté otázky mi kládol náš právnik.“

„Fred Van Harn?“

„Áno. Bol veľmi vážny a naliehal na mňa. Hovoril, že si chce byť istý, že nie som zapletená do nijakej protiprávnej akcie, na ktorej sa podieľal Cal. Povedala som mu presne to, čo tebe. Vyhlásil, že ma nemôže zastupovať, ak nebudem voči nemu úprimná a otvorená. Ubezpečil ma, že všetko, čo mu poviem, bude pokladať za dôverné informácie. Nemohla som mu však povedať nič iné, než to, že nič neviem a že s Calom sme sa už dávno o takýchto veciach nerozprávali. Ten rozhovor s Fredom nebol najpriateľskejší.“

„Ako to myslíš?“

„No... vieš, Fred je stále hladný po ženách. Asi pred rokom sa na mňa z ničoho nič vrhol. Boli sme v jeho kancelárii. Zozadu sa ku mne priblížil, pritisol sa ku mne a oboma rukami ma začal ohmatávať. Ja som však silná žena.“

„Všimol som si.“

„Pst. Chytila som mu ruku a zahryzla sa mu do palca. Skríkol. Museli mu dať protitetanovú injekciu. Rýchlo sa so svojím problémom vysporiadal. Takže medzi nami dvoma nie sú veľmi priateľské vzťahy.“

„To verím.“

„Muži ako on majú inštinkt, ktorým vycítia, kedy je žena zraniteľná. Vtedy v jeho kancelárii som si na okamih pomyslela: Dočerta, prečo nie? Ale ihneď som si uvedomila, že ak raz poviem,

prečo nie, určite to nebude s Freddym. Priveľmi si zakladá na tých svojich dlhých čiernych riasniciach. Tak som ho pohryzla až na kosť.“

„To ma teší.“

„Čo robil Cal v skutočnosti na tých výletoch?“

„Pašoval drogy.“

Uprene na mňa hľadela. „Ty žartuješ! Určite žartuješ!“

„Jamajskú marihuanu.“

„Aha, iba marihuanu. Tak teda...“

„O čo ide?“

„Stadiaľ ju mal. Chcel, aby som to skúsila. Ušúľanú cigaretu, na koncoch zakrútenú. Volal ju dúšok. Hlt. Ukázal mi, ako ju treba fajčiť. Keď videl, že som už dostatočne omámená, milovali sme sa. Bolo to zvláštne a snivé. Počula som zvuky, ktoré vydávali jeho ruky pohybujúce sa po mojom tele, tiché škrabkavé zvuky. Trvalo to strašne dlho a ja som si uvedomovala každú chvíľu. Potom som sa rozplakala a nemohla som prestať. Bolo to také sladké a smutné, že som nemohla prestať plakať. To ho rozzúrilo a s krikom odišiel. A to bolo posledný raz, čo sme sa milovali. Bolo to... pred mesiacom. Myslíš, že marihuana pochádzala z nákladu, ktorý s Jackom pašovali?“

„Pravdepodobne.“

„Páčilo sa mi to i nepáčilo. Raz by som to chcela skúsiť s niekým, koho budem naozaj ľúbiť, ale nie skôr, kým s ním neskúsím všetko ostatné.“

Vstala a odniesla riady do výlevky.

Pozeral som na ňu a páčila sa mi. Jej nohy pod krátkymi žltými šatami vyzerali nezvyčajne opálené a dlhé.

A predsa som mal zvláštny pocit, že som sa s ňou skutočne nemiloval. Mohli sme si rozprávať veselé neslušné vtipy. Mohli sme sa bozkávať ako skvelá napodobenina milencov, ktorí práve našli jeden druhého. Mohol som na ňu hľadiť so šťastnou spomienkou na minulé milovanie a s vášnivým očakávaním ďalšieho, ale zároveň som mal pocit, akoby sme boli herci, vycvičení, aby predviedli presvedčivú scénu úbožnej túžby. Boli sme si blízki. Ovládali sme všetky pohyby. A predsa istým spôsobom, ktorý som nevedel

definovať, sme boli jeden druhému vzdialení, akýmsi vnútorným a hlbokým spôsobom sme sa nedotýkali.

Na skúšku som k nej zozadu pristúpil, objal som ju a pritisol sa k nej. Zaklonila hlavu a povedala: „Pane, riskujete protitetanovú injekciu.“

„Stojí mi to zato, madam.“

„Počuj, kam dal tie peniaze? Keď podstupoval také riziko, kde sú tie peniaze?“

„Neviem. Azda si ich ukryl na dajaké bezpečné miesto, alebo ich dal niekomu do úschovy.“

Keď som ju k sebe obrátil, povedala: „Tol'ko sa znepokojoval pre peniaze, ktoré dlhujeme banke za prístav. Stále bol kvôli tomu nervózny. Čo budeš robiť teraz?“

„Je čas siesty. Týmto ťa pripravujem na malý popoludňajší odpočinok.“

„Nemyslíš, že by bolo lepšie, keby si sa presťahoval na svoju loď?“

„Hneď teraz?“

„Nuž... nemusí to byť hneď teraz, dobre?“

V nedeľu popoludní bolo na palube *Flusha* vďaka zapnutej klimatizácii už oveľa menej vlhko. Cez fóliu na oknách presvitalo mliečne biele svetlo. Boli cez ňu vidieť nejasné obrysy lodí kotviacich nablízku. Koberec sme vyhodili a Meyer priniesol vzorky, podľa ktorých sa dal objednať nový.

Bolo deviateho júna. Ešte som sa neprispôbil päťdňovému výpadku pamäti. Prirýchlilo som sa pohybovať v časovom prúde. V ušiach mi zvonilo. A túžil som byť so sladkou, dychtivou ženou.

„Urob dajaké závery,“ požiadal som Meyera.

Prestal si vykladať pasians zo vzoriek kobercov. „Nemôžem sa dopracovať k nijakému prehľadu. Nevidím nijaký vzor riešenia, ktorý by neskoršie udalosti mohli potvrdiť. Z toho, čo máme, neviem skonštruovať nijaký model.“

„Tak ti ďakujem.“

„Ver mi, naozaj som na nič neprišiel.“

„Viem, viem.“

„Čo táto modrá? Hodila by sa von i dnu. Nevybledne.“

„Je to skutočne vkusné, Meyer.“

„No tak. Nezaujíma ťa, ako to tu bude vyzerat’?“

„Strašne.“

„Keď sa to tak vezme, mal by si byť veselší, Travis.“

„Ako kto?“

„Ako človek, o ktorého sa pri jeho zotavovaní nestará taká pekná žena.“

„Som dezorientovaný. V zadnej časti hlavy cítim tupú bolesť a bývam v moteli.“

Ďalší rozhovor o mojej melanchólii prerušil príchod Jasona-Krista so Susan Dobrovskou. Vyzerala bledá a tichá, pod očami mala kruhy a bola nepokojná. Jason bol veľmi rázny a priamy. Jason-ochránca. Nijaké spoločenské rečičky. Nijaké rozhovory o počasí. Skočil do toho rovnými nohami.

„So Susan sme sa rozumne pozhovárali o jej situácii. Došli sme k záveru, že pre ňu bude lepšie odísť, vrátiť sa späť do Nutley, ako tu trčať, kým sa Van Harn postará o posledné právne maličkosti týkajúce sa Carriinej smrti.“

Susan sedela na kraji žltého gauča, ktorý bolo treba dať potiahnuť novým čalúnom. „Chcem odísť,“ povedala tichým hlasom. „Všetko tu bolo také strašné.“

„Pán McGee, vraj ste Susan povedali, že dlhujete Carrie dajaké peniaze. V pohrebnom ústave ste platili v hotovosti. Máte pre Susan ešte dajaké peniaze?“

„Áno.“

„Koľko?“

„Prečo vás to zaujíma, Jason?“

„Niektí si tieto veci musí vziať na starosť. Ľudia sa musia starať jeden o druhého.“

„To je pravda. Nechajte ma, nech sa pozhováram so Susan osamote. Meyer, choďte s Jasonom hore na palubu.“

Keď odišli a fólia nahrádzajúca dvere za nimi opäť zapadla, prešiel som k Susan a sadol som si k nej na gauč. Vystrela sa a strípala. Bola to čudná reakcia. Dotkol som sa jej ruky; prudko vyskočila a sadla si pol metra odo mňa.

„Hej,“ povedal som. „No tak. Upokojte sa.“

„Prepáčte. Prepáčte. Jednoducho nereagujem na isté veci normálne. Napríklad na dotyk. Nemôžem si pomôcť.“

„Čo sa vám stalo?“

Usmiala sa na mňa širokým, jasným, nepekným úsmevom. „Čo sa mi stalo? Včera a predvčerom som bola hosťom na ranči V-H. To je všetko. Pán Van Harn chová kone. Má tam takmer päťsto hektárov pôdy. Starý carpenterovský ranč postavili z borovicového dreva v roku tisíc deväťstodvadsaťjeden a ešte vždy je pevný ako skala. Ja... nič... nemôže...“

Náhle sa predklonila, tvár si zaborila do rúk opretých o kolená. Chcel som sa jej dotknúť, ale včas som odtiahol ruku.

„Znásilnil vás?“

Hlas mala zastretý. „Áno. Nie. Nevie. Nevie, čo na to povedať. Stále do mňa dobiedzal. Jednotaj naliehal. Bola som z toho už taká unavená. Pomyslela som si... neviem, čo som si pomyslela. Že keď mu to dovoľím, budem mať od neho konečne pokoj.“

„Susan, musím niečo vedieť. Vypytoval sa vás na Carrie?“

„Veľa sme sa nezhovárali.“

„Kládol vám otázky o Carrie?“

„Chcel vedieť, kedy som sa s ňou naposledy rozprávala, a ja som mu povedala o tom telefonáte, ktorý som spomenula i vám. Chcel, aby som sa rozpamätala na všetko, čo Carrie povedala. Vravela som mu aj o vás. Viete, ako Carrie povedala, že ak sa so mnou spojí človek menom Travis McGee, mám mu úplne dôverovať.“

„Zaujímal ho to?“

„Nie väčšmi než ostatné. Ustavične sme rozprávali o tom istom, až kým sa nepresvedčil, že som mu už povedala naozaj všetko. O inom sme sa vlastne takmer ani nezhovárali.“

„Kedy sa ten rozhovor uskutočnil?“

„Myslím, že včera. Áno, včera. Tuším skoro ráno. Spomínam si na štebotanie vtákov. Skoré raňajšie štebotanie.“

„Ako ste sa dostali späť?“

„Zaviezol ma do hotela. Mal dajakú schôdzku. Bolo to včera popoludní, asi o tretej. Jason prišiel za mnou dnes ráno. Všetko som

mu povedala. Chcela som sa niekomu zdôveriť, aká som bola hlúpa.“

„Ako na to Jason zareagoval?“

„Chcel Freda zabiť. Ale aký by to malo zmysel? Nemala som s ním ísť. Joanna mi o ňom povedala dosť, aby som si dávala pozor, väčší pozor. Travis, zostali mi ešte dajaké peniaze? A máte Carriine prstene. Spomínam si, že pán Rucker vám ich dal. Chcel ich odovzdať mne, ale ja som si ich vtedy nemohla vziať. Vezmem si ich teraz. Zvýšili ešte dajaké peniaze?“

„Dost.“

„Dost?“

„Deväťdesiatštyritisíc dolárov v hotovosti.“

Uprene na mňa hľadela a tvár jej zbledla. Dlaňami si pošúchala predlaktia, najskôr jedno, potom druhé. „Čože?“

„Deväťdesiatštyritisíc dvesto, mínus šesťstoosemdesiatšesť dolárov a päťdesiat centov, ktoré som zaplatil Ruckerovi. Deväťdesiattritisíc a dajaké drobné.“

Pošúchala si dlane. Šikmé sivozelené oči sa jej zúžili. Pohybom hlavy si odhodila vlasy z tváre. „Kde by Carrie... nabrala toľko peňazí.“

„Pochádzajú z istej akcie, do ktorej bola zapletená.“

„Z pašovania marihuany?“

„Naznačil vám niekto dačo také?“

„Betty Jollerová. Súviselo to vraj s tým, že Carrie odišla z domčeka a ubytovala sa na Seaway Boulevarde 1500. Mohla na tom toľko zarobiť?“

„Je to možné.“

„Vždy chcela mať veľa peňazí.“

„Na druhej strane je možné, že tie peniaze patria Van Harnovi.“

Na bledej okrúhlej tvári sa zjavilo prekvapenie. „Myslíte, že mohla byť zapletená do niečoho spolu s ním? Zaujímalo by ma... či sa niekedy miloval s mojou sestrou. Bože môj! To slovo sa k tomu nehodí. Milovať!“

„Neviem.“

Zamyslela sa. „Carrie bola vždy silnejšia osobnosť ako ja. Myslím, že by si s ním vedela lepšie poradiť. Bola staršia, vydatá a tak. Ja som sa s takým mužom nikdy predtým nestretla. Bola som z

neho zmätená. Chcela by som tie peniaze hneď teraz. Kde sú?“

„Na bezpečnom mieste.“

„Môžete mi ich dať?“

„Chcete cestovať s takou veľkou hotovosťou?“

„Ach, to asi nie.“

„Môžem vám ich dať neskôr. Čo s nimi urobíte, keď ich dostanete?“

„Neviem. Asi si ich odložím v banke do trezoru. Neviem nič o daniach a podobných veciach. Ani o Carriinom majetku. Z toho, čo mi povedala do telefónu, usudzujem, že dala nejaké peniaze aj vám.“

„Áno. Dúfam, že mi to bude stačiť na opravu lode. Bol to honorár za moje služby. Usilujem sa zistiť, kto ju zabil.“

„Kto ju zabil! Som z vašich rečí zmätená.“

„Odídte odtiaľto. Vráťte sa domov. Ja vám tie peniaze priveziem.“

„Kedy?“

„Keď zistím, čo sa tu stalo.“

„A povieť mi to? Naozaj Carrie niekto zabil?“

„Je to možné.“

„Pre to, čo robila? Lebo pašovala drogy?“

„Myslím, že áno. Zatiaľ nehovorte nikomu nič, Susan. Ani Jasonovi.“

„Ale ja som veľmi...“

„Ani Jasonovi. Dočerta, Carrie vám predsa povedala, aby ste mi dôverovali! Tak mi dôverujte. A nemotajte sa tu.“

„Dobre. Nepoviem nič ani Jasonovi.“

Keď som s ňou vyšiel hore na palubu, zbadal som, ako sa k *Flushu* náhli Oliver. Vyzeral vážne. „Pán McGee, chce s vami hovoriť sudca Schermer.“

„Tak ho sem pošlite.“

„Ach nie. Chce, aby ste za ním prišli do jeho auta. Stojí tamto pri kancelárii.“

Bola to celkom nová limuzína značky Cadillac, čierna ako havranie krídlo. Okná mala z dymového skla. Uvidel som čierneho šoféra, ako kráča k lavičke v tieni.

Vedľa auta stála mladá žena. Podala mi ruku. „Som Jane Schermerová, pán McGee. Prepáčte, že vás takto obťažujeme, ale strýko by s vami veľmi rád hovoril.“

Jane Schermerová mala opálenú pokožku s vôňou pastvín, dobytky a koni. Jej tvár, predčasne zostarnutá, vyzerala ako tvár ženy stredného veku s trochu ťažkými lícami. Mala čudnú postavu. Bola vysoká a široká, poprsie však mala drobné a takmer nijaký driek. Jej prízvuk svedčil o skončení drahej súkromnej školy, pravdepodobne v Pennsylvánii.

Jane otvorila zadné dvere limuzíny a povedala: „Pán McGee, strýko Jake.“

„Dobrý deň, sudca Schermer,“ pozdravil som zdvorilo.

„Jane, choď sa na chvíľu poprechádzať. Toto je mužský rozhovor. Bude trvať najviac pätnásť minút. Poďte dnu, McGee, ale nesadajte si vedľa mňa. Dočerta, človek sa nemôže zhovárať s niekým, kto sedí vedľa neho. Sklopte bočné sedadlo a sadnite si oproti mne. Tak je to výborné. Prosím vás, aby ste nefajčili.“

„Nemám to v úmysle.“

Zachichotal sa. „Nemám to v úmysle. Študovali ste práva? Neznášam zápach tabaku v čalúnoch.“

Neuveriteľne sa ponášal na Harryho Maxa Scorfa. Vyzeral, akoby niekto Harryho Maxa nafúkol, až sa jeho pokožka napla a zaligotala, a potom ho naružovo nasprejoval. Okrúhle brucho mu spočívalo na mäsitých stehnách. Na sebe mal kaki oblek a slamený klobúk. Motor bežal takmer nehlučne. Kompresor klimatizácie sa so šťukaním zapínal a vypínal.

„Vy ste ale poriadne chlapisko, čo?“ konštatoval. „Máte obrovské päste. Koľko vážite? Stojeden kíľ?“

„Málo ľudí to odhadne tak presne.“

„Ja odhadujem veľa vecí presne. Po celé roky mi to pomáhalo.“

„Chcete sa dostať k dajakému konkrétnemu bodu?“

„Aby sme obidvaja ušetrili čas, však? Mám chránenca.“

„Menom Freddy Van Harn, ktorý je zasnúbený s vašou neterou Jane Schermerovou. Ľudia sa nazdávajú, že má pred sebou politickú kariéru. Sú však aj takí, ktorí si myslia, že nemá nijakú budúcnosť.“

„V poriadku, idete na to rýchlo. To áno. Frederick a ja občas debatujeme o jeho súčasných problémoch a jeho budúcnosti. Vy ste jeden zo súčasných problémov.“

„Ja?“

„Úžasne vás to prekvapuje, čo? Frederick je mladý muž plný energie. Človeku ako on sa môže ľahko stať, že sa zapletie do dajakého nezmyselne bláznivého a riskantného dobrodružstva. Má iba dvadsaťdeväť rokov. V jeho veku môže slobodný mládenec vyviesť kadejaké hlúposti. A neuvedomí si pritom, že môže zničiť celú svoju budúcnosť aj sny ľudí, ktorí od neho závisia. Túžba po vyriešení istých vecí môže niekedy v človeku prekrútiť zmysel pre hodnoty, McGee. Vo Frederickovom prípade ide o to, že chcel rýchlo získať veľa peňazí, aby vymazal spomienku na svojho otca, človeka, ktorý sa dopustil osudnej chyby a vzal si život. Frederick chcel dosiahnuť priveľa a bláznivo riskoval, aby rýchlo zarobil peniaze. Bol som pre to k nemu veľmi prísny.“

„Ako riskoval?“

„O tom nemusíme hovoriť.“

„Predpokladajme teda, že prevážal lietadlom marihuanu a zhadzoval ju na loď svojmu priateľovi. To by bolo výnosné a zároveň dosť bláznivé, nemyslíte?“

„Z úprimného srdca vám radím, aby ste neboli primúdri a nevyskakovali. To ma rozčuluje, a keď sa rozčúlím, ťažšie sa so mnou dohodnete.“

„Nemienim sa s vami dohodnúť.“

„Možno k tomu dôjde, skôr ako si predstavujete.“

„Nech už tým myslíte čokoľvek.“

„Frederick Van Harn je veľmi šikovný právnik a má zvláštne čaro osobnosti, ktoré mu umožní dostať sa ďaleko vo verejnej

činnosti. Je tomu už dávno, čo sme ja a moji verní mali v Tallahassee niekoho, kto by hovoril za náš okres a obhajoval naše záujmy. Odkedy Frederick ukončil v Stetsone štúdiá a zariadil si tu advokátsku prax, všemožne sme ho podporovali. Keď sa ožení s Jane, nebude už mať finančné problémy, ktoré by ho znervózňovali a ktoré by musel riešiť bláznivými akciami. Viete, čo tým myslím. Jane zdedila vyše štyritisíc hektárov ovocných sádov, najúrodnejších v celom štáte.“

„To je skvelé.“

„McGee, teraz hovoríme o obraze. Budujeme obraz človeka, ktorému budú ľudia veriť. Mali by ste počuť toho chlapca rečniť. Človek sa z toho celý roztrasie. A viete, čo by som za nijakých okolností nechcel? Nechcel by som, aby sa dajaký cudzinec pokúšal vyvolať tu v meste rozruch iba na základe pochabých rečí dajakej mŕtvej zlodejskej fľandry.“

„To by ste nechceli?“

„Najmä keby to bolo v čase nevhodnom z hľadiska budovania Frederickovej kariéry. Muž si nemôže zničiť celú budúcnosť pre jednu nezmyselnú akciu. To by predsa nebolo férové, nie?“

„Voči komu?“

„Voči tým z nás, ktorí sme tvrdo pracovali, aby sa nám splnili sny.“

Pokrútil som hlavou. „Vybrali ste si nesprávneho chránenca, sudca. Vybrali ste si zle.“

„O čom to hovoríte?“

„Váš Rýchly Freddy je úchylný, sudca. Pokiaľ ide o sexuálnu oblasť, nie je to s ním v poriadku.“

„Preboha, čo je na tom zlé, že má rád ženské a usiluje sa ich dostať, tam, kde to ide. Keď som bol ja v jeho rokoch, za mesačných nocí som prebrúsil tri okresy.“

„Rád im ubližuje, sudca. Rád ich znásilňuje. Rád ich desí. Rád ich ponižuje. Zanecháva to v nich zlé spomienky a sú z toho celé roztrasené.“

„Povedal by som, že ste si vypočuli dajakú bláznivú ženskú, ktorá má toľko zábran, že v posteli nemôže stáť za nič. Dám na to krk, že ten chlapec je normálny. A keď bude mať ženu a urobí

kariéru, nebude mať čas chodiť na zálety.“

„A podľa vás ho má táto sexy manželka udržať doma! No dobre.“

„Dávajte si pozor! Máte priveľkú papuľu.“

„Sudca, došli sme na koniec nášho rozhovoru. Hoci sa vám to môže vidieť čudné, myslím si, že váš chránenec je nebezpečný, hrozivý chlapák. Myslím, že zabil niekoľko ľudí. A myslím, že zabil i dve moje priateľky. Povedzte mu to.“

Načiahol som sa za kľučkou dverí za mojím chrbtom.

„Počkajte!“ zvolal ostro. „Čo tým chcete povedať? Takejto hlúposti predsa nemôžete veriť.“

„Ale ja tomu verím!“

Asi desať sekúnd sme na seba uprene pozerali. Potom sa zahľadel nadol a nabok a zovrel pery. „Tak strašne sme sa nemohli myliť,“ povedal ticho, zamyslene. Trochu sa pomrivil a usmial sa. „Chcete vyhnáť cenu hore. Nuž dobre. Môžeme sa dohodnúť. Dvadsať-päťtisíc v hotovosti za to, že zmiznete z tohto okresu a nikdy sa sem nevrátite.“

„Ani keby ste mi ponúkli desať ráz toľko, pane.“

„Pokiaľ ide o Fredericka, veľmi sa mýlite. Verte mi.“

„Musím sa o tom presvedčiť sám.“

„Prestaňte chytať tú kľučku. Počkajte chvíľu. Každý po niečom túži. Po čom túžite vy?“

„Nechcem, aby sa tu niekto ponevieraľ a zabíjal ľudí.“

„Frederick by nikoho nezabil. Máte vari dajakú romantickú predstavu, že sa mu musíte pomstiť za Carrie Milliganovú? Preboha, McGee, ľudia, ktorí sa zapletú do obchodu s drogami, majú asi také vyhliadky na prežitie ako chrúst. To dievča pravdepodobne nevedelo, kde je, alebo čo robí. Vbehlo pod auto.“

„Ako Joanna.“

„Bomba? Chcete tvrdiť, že Frederick vyrába bomby? To je smiešne. Čo vlastne chcete? O čo vám ide?“

„Ničomu z toho by ste nerozumeli, sudca.“

„Rozumiem mnohým veciam. Viem, že svet je preľudnený a pol miliardy ľudí tento rok hladuje. Viem, že pod poľnohospodárskou pôdou v juhovýchodnej časti tohto okresu sú milióny ton fosfátu. A tí

blázniví ekológovia zakázali jeho ťažbu. Je nás tu zopár, čo si myslíme, že keď dostaneme Freda do senátu štátu Florida, veľa by sa mohlo zmeniť a mnohí by na tom mohli dobre zarobiť. A nestrpíme, aby sem niekto prišiel a prekazil nám naše plány. Ľudia hladujú, lebo je nedostatok hnojív. Fosfát je prioritná záležitosť, McGee. Takže kto väčšmi prospeje svetu, Van Harn alebo vy?“

„Je lichotivé vedieť, že sa o mňa tak zaujímate.“

„Viete, čo pre vás urobím? Dohovorím vám stretnutie s Frederickom, nech vám sám povie, ako bol do toho zapletený.“

„Ste si istý, že to chcete urobiť?“

„O čo vám ide? Bojíte sa, že vám zrúca vaše teórie?“

„Raz som už Freda stretol, sudca. Neurobil na mňa dobrý dojem.“

„Počul som. Zastihli ste ho v neprihodnej situácii.“

„Prečo vám to hovoril?“

„Spýtal som sa ho, či sa s vami niekedy stretol.“

„Pozhováram sa s ním, jasné. Pošlite ho sem týmto autom a ja sa tu na mieste s ním pozhováram. Ako s vami, bez svedkov. Ak bude ochotný.“

„Je ochotný urobiť všetko, čo chceme.“

„Tak teda zajtra. Dnes už nie. Rýchlo sa unavím.“

„Zajtra ráno.“

Vystúpil som. Jane Schermerová pomaly kráčala k limuzíne. Keď videla, že jej pridržam otvorené dvere, zrýchlila krok. Sudca zaklopil bočné sedadlo na miesto. Pomohol som Jane nastúpiť a zatvoril za ňou dvere. Vodič si sadol za volant a pribuchol predné dvierka. Auto sa s takmer nečujným pradením pneumatík a motora pohlo a zmizlo v horúčave neskorého dňa.

Cindy bola v kancelárii. Rozprávala sa s akýmsi mužom z Virgínie, ktorý sa chystal v pondelok včas ráno odplávať. Práve podpisoval cestovné šeky. Mal na sebe červeno-bielo-modré šortky a žltú košeľu, smiešne topánky a čudesný klobúk. Mal úzke drobné plecia a velikánsky zadok. Ubezpečoval Cindy, že to tu bolo skvelé, až na ten výbuch bomby. Povedal, že nevie, čo si dnes ľudia myslia. Bude to tu pomaly ako v Írsku.

Cindy mu zaželala príjemnú plavbu do Virgínie a muž odišiel s

účtom. Keď sa za ním zatvorili dvere, Cindy povedala: „Čo sa stalo, drahý? Si celkom popolavý.“

„Sudca ma unavil. Idem si ľahnúť.“

„Skôr než odpadneš.“

„Najskôr si zaplávam v moteli v bazéne.“

„Dovolili ti to?“

„Ak si nezamokrím obvaz.“

„Nieкто by mal byť s tebou.“

Vošiel dnu nový pomocník Ritchie. Bol trochu starší ako Ollie a Jason a trochu menej zarastený. Povedal, že Jason je pri móle a že on, prirodzene, zostane v kancelárii.

Šiel som na *Flush* a vzal som si plavky. Meyer bol preč. V moteli som sa prezliekol, a kým som došiel k bazénu, Cindy tam už bola. Rýchlym kraulom plávala od jedného konca k druhému, robila dlhé tempá a obracala sa bleskovými obrátkami. Súmrak menil svetlo do oranžová a svet vyzeral čudne, akoby mala prísť búrka. Sedel som na okraji bazénu a obdivoval som dokonalý pohyb svalstva na jej chrbte, bokoch a stehnách, keď sa obracala. Potom som vkĺzol do vody a pomaly, so zdvihnutou hlavou som plával. Cindy mala na sebe biele plavky a bielu kúpaciu čiapku.

Keď som sa vyškríabal von, osviežený a oddýchnutý, ešte vždy usilovne plávala, ale boli na nej už vidieť príznaky vyčerpania. Od únavy sa začala nakláňať z boka na bok. Nakoniec doplávala k okraju bazénu, bolo počuť, ako nahlas dychčí. Šiel som k nej, chytil ju za zápästie a vytiahol z vody. Oprela sa o mňa, potom sa odtiahla a obrátila sa.

„Čo to bolo?“

„Čo?“ Podišla k svojmu uteráku a utrela si tvár, sňala si čiapku, potriasla tmavými vlasmi, sadla si na hliníkové ležadlo a zatvorila oči.

Sadol som si na betón vedľa ležadlá a chytil ju za ruku. Bola hnedá, obľá, bezvládna. „Načo bolo dobré to úporné plávanie?“

„Tréning. To je celé.“

„Celé?“

„Nuž, myslím, že som bojovala. Za nás dvoch. Zo strachu.“

„Prečo?“

„Vidí sa mi to priveľmi rýchle. Priveľmi jednoduché. Nič nie je zadarmo. V živote sa za všetko platí. Celý deň túžim byť s tebou v posteli. Viem, že budem. Ale možno i nie.“

„Prečo nie?“

„Nepočúval si ma? Povedala som, že to máme priveľmi jednoduché.“

„A to je podľa teba zlé? To je na veci nepekné?“

„To som nepovedala.“

„Meyer je človek, ktorý má skúsenosti. Meyer vie všetko. Môžem ti z druhej ruky sprostredkovať dačo z jeho múdrosti, možno ti pomôže. Je to myšlienka starého múdrehu Gréka menom Homér. Ak chceš, poviem ti ju.“

„Skús to.“

„Homér povedal: Vždy sú nám vzácne hostina a harfa a tanec a nový odev a teplý kúpeľ a milovanie a spánok.“

Oči mala zatvorené a jej tvár neprehrádzala nič. Napokon povedala: „Vždy sú nám vzácne. Áno.“ Obrátila hlavu ku mne, otvorila oči a preplietla si prsty s mojimi. „Azda ten starý Grék tým myslel, že tá vec sama osebe je v poriadku, bez prehnanej vážnosti, sľubov a podobne. Len tak sama osebe.“

„Sama o sebe medzi dvoma ľuďmi.“

„Nuž áno.“

A tak sme šli do motela, kde sa na vzdialenej stene nejasne odrážal posledný nádych ružovej slnečnej žiary. Keď sme sa vyzliekli z vlhkých plaviek, naše telá sa objali, boli lepkavo chladné, ale pomaly sa rozhrievali. Nebolo v nej nijaké napätie, iba plynúca a meniaca sa energia, svižná a istá, silná a skúmovavá.

Keď som sa zobudil, bola preč. Na pozadí mysle mi hrdzavý starý projektor premietal podexponovaný film na ošúchanom plátne. Projekčná žiarovka blikala a film sa zadrhával, ale keď som pozeral celkom zblízka, väčšinu deja som rozoznal. Pamäť sa mi hojila, viedla ma spod úkrytu pod banyanovým stromom do domu na Seaway Boulevarde 1500 k rozhovoru s holohlavým mužom. Film bol celistvý, ale s nejasnými miestami, o ktorých som dúfal, že sa mi časom objasnia.

Boli štyri hodiny ráno. Pohyboval som sa na pokraji spánku,

začal sa prepadať späť do sna, keď ma zobudilo zaškrípanie spojovacích dvier. Zacítil som voňavku. Jej tápavá ruka sa mi dotkla pleca. Zašepkala moje meno.

Odtiahol som prikrývku a ona chvejúc sa vkĺzla ku mne, zuby jej drkotali. Mala na sebe čosi priehl'adné, siahajúce po zadok.

„Čo je?“

„Snívalo sa mi, že aj ty si mŕtvy, miláčik.“

„Nie som.“

„Prišla som ťa iba držať v objatí. Nič iné nechcem.“

„Všetko je v poriadku. Nič sa nestalo.“

„O chvíľu mi bude dobre.“

Objal som ju a pritisol k sebe. Dlho bola nepokojná, no potom sa jej dych postupne spomalil a prehĺbil. Usiloval som sa predstaviť si jej tvár, ale nedarilo sa mi to, v polospánku som mal strašidelnú predstavu tváre bez čŕt, okrúhlejšej opálenej masy, anonymnej ako zadná časť jej pleca.

Keď som sa na svitaní zobudil, bola ešte pri mne. Zazdalo sa mi, že som na palube *Flusha*, a na chvíľu som nevedel, kto je tá žena. Dva razy mykla nohou a zamrňala, potom opäť upadla do hlbokého spánku.

Keď sa znovu pohla, pokúšal som sa nájsť odpoveď na svoj pocit, že sa k nej nemôžem naozaj priblížiť. Nevedel som o nej takmer nič. Padala z jabloní, jazdila na červenom bicykli, stavala hrady z piesku, otlkala si kolená, zbožňovala svojho ocka, spievala v kostolnom zbore, písala básne, prechádzala sa v daždi? Nepovedala mi o sebe dosť. Chcel som vedieť všetko o súhrne skúseností, ktoré ju nakoniec priviedli na toto miesto v tomto čase k tejto chvíli, keď jej vlasy voňali a tisli sa k okraju mojej brady. Vdova, oddávajúca sa radostiam tela, ktoré s opitým manželom dávno nepociťovala, teraz pre svoju vášnivosť trpela pocitom viny. Používala ma a ja som túžil po hlbšom a reálnejšom vzťahu. Rozmýšľal som, či azda nechcem, ako úplatok môjmu egu, aby ma ľúbila.

Zacítil som zmenu, čosi v dotyku jej pokožky mi napovedalo, že sa zobudila. Predstieral som spánok a ona sa jemne, veľmi jemne vyslobodila z môjho objatia. Sadla si na okraj postele, nahmatala krátku nočnú košeľu, potom vstala a obliekla sa. Prižmúrenými

očami som videl, ako naširoko zívla a zakryla si ústa päšťou. Zívla tak silno, až sa zachvela. Ticho prešla izbou a prekĺzla cez spojovacie dvere. Začul som jemné šťuknutie zástrčky a ďalší kovový zvuk, ktorý znamenal, že dvere za sebou zamkla. Gesto kvôli chyžnej? Odmietnutie zodpovednosti? Alebo koniec epizódy?

Frederick Van Harn sedel v tom istom zadnom kúte limuzíny, kde predtým sedel sudca. Čierny vodič odpočíval na inej lavičke, lebo v pondelok ráno o desiatej boli tieň na iných miestach. Motor bežal ticho ako minule, kompresor sa so šťukaním zapínal a vypínal.

Sedel som na tom istom vyklápacom sedadle, obrátený tvárou k Van Harnovi. Mal som na sebe plátenné nohavice, sandále, vyblednutú starú košeľu z Guatemaly. On mal oblečený béžový spoločenský oblek, bielu košeľu, tmavozelenú hodvábnu kravatu a na nohách žiarivo vyleštené tmavohnedé mokasíny. Ako tak hľadel priamo na mňa, všimol som si, že vlasy má po oboch stranách tváre rovnako zastrihnuté. Mal ich dlhé a začesané dozadu, aby mu zakrývali uši. Predstavoval som si, že má pekné drobné uši. Možno navrchu trochu zahrotené. Olivová pokožka, jemné črty, dlhé tmavé riasnice, hnedé ligotavé oči.

Keď sme sa stretli v dome Jacka Omahu, bolo mu to nepríjemné. Teraz si ma ticho, bezstarostne obzeral, nebolo na ňom vidieť nijaké rozpaky. Ruky mal dlhé a svalnaté, prstami si objímal skrčené koleno.

„Pán McGee, dostali ste sa mi poriadne pod kožu, keď sme sa stretli v Chrisinom dome.“

„Vyviedol som vás z miery.“

Usmial sa. „Usilujete sa o to znovu?“

„Neviem. O čo sa usilujete vy?“

Bol to sľubný úsmev. Veľmi priamy. „Usilujem sa striasť si vás z chrbta. Strýko Jake si myslí, že by ste mi mohli ublížiť.“

„Vy si to nemyslíte?“

Úsmev mu pohasol. Vyzeral vážne. „Naozaj nevidím ako. Ach, keby ste sa zaujímalí o politiku, mohli by ste mi zahatať cestu tým, že by ste vytiahli na svetlo tú hlúposť s pašovaním marihuany. Ale nemáte na to nijaký dôkaz, a myslím, že by som to vedel presvedčivo poprieť. Navyše, podľa mňa ľudia už nie sú proti nej takí zaujatí ako

predtým. Fajčia ju primnohí. Počul som, že kedysi na tomto pobreží pokladali pašerákov rumu za hrdinov. S marihuanou to bude tiež tak. Som si istý, že mi nemôžete ublížiť.“

„Čo keby niekto získal notársky overené výpovede Betty Jollerovej a Susan Dobrovskej? Myslíte, že by vám neuškodilo, keby sa verejnosť dozvedela o vašom zvrhlom sexuálnom živote?“

Začervenal sa, ale rýchlo sa ovládol. „Ľudia sa vám musia pozoruhodne ľahko zverovať, McGee. Nevidím nič zvrhlé na tom, keď má človek rád tvrdý sex. Odmietavé ženy pôsobia na mňa podnecujúco. Možno to spätne vidia inak, ako to naozaj bolo. Ale v oboch prípadoch dievčatá pišťaťali od nadšenia.“

„Joanna si myslela, že ste únavný.“

„Prosím vás, prestaňte do mňa zapárať. Nemohli by sme spolu aspoň trochu lepšie vychádzať? Pokúsme sa jeden druhého pochopiť.“

„Čo chcete, aby som pochopil?“

Pokrčil plecami. „Aký som bol pojašený blázon. Lietal som takmer na všetky ostrovy. Som výborný pilot. Mám dobré lietadlo a udržiavam ho v bezchybnom stave. Ako právnik Výberového stavebného zásobovania som vedel, že Jack a Harry sa nachádzajú v nepriaznivej finančnej situácii a že veci sa ešte zhoršujú. Myslím, že to navrhol Jack, ako vtip. Spomenul som, že som ešte nestačil zaplatiť dlhy za ranč a že sa pokúšam vybaviť si zvýšenie úveru. Jack povedal, že musíme vymyslieť spôsob, ako pašovať marihuanu. Vraj by pre nás mohol nájsť dobré odbytko. Znovu sme sa stretli a naplánovali sme si, ako to urobiť, ale ešte vždy sme to pokladali za žart. Jack napokon odcestoval na juh a spojil sa s dodávateľom na Jamajke. A potom sme sa do toho pustili. Po prvý raz sme si nemohli dovoliť doviesť veľa. Ale všetko vynikajúco fungovalo.“

„Porozprávajte mi o tom.“

Znovu pokrčil plecami. „Dojednávali sme si schôdzky pri ostrovoch severne od Veľkých Bahám. Pobrežie bolo vždy opustené, lebo sú tam nebezpečné vody. Zakrúžil som nad dohodnutým miestom a zhodil náklad. Veľké balíky marihuany sme zabalili do igelitových vriec z Omahových zásob a zaviazali ich tak, aby plávali na vode a tovar sa pritom nenamočil. Vrecia povytáhovali na palubu

hákmi. Bolo to veľmi jednoduché.“

„Ako to bolo naposledy?“

„Čo ako bolo?“

„Kto sa na tom zúčastnil?“

„Iba my štyria. Carrie letela so mnou. Jack a Cal sa plavili loďou. Fúkal protivietor, a tak sme sa dostali na miesto stretnutia trochu neskôr. Asi o štvrt' na šesť začala Carrie vyhadzovať balíky z lietadla. Bola to silná žena. Jack s Calom ich vyťahovali z vody. Tuším ich bolo deväť. Keď som zhodil celý náklad do mora, zamieril som na sever, doletel som na svoj ranč a pristál som. Neskoro v noci sa Carrie zaviezla do prístavu a tam naložili tovar do auta. Potom doručila zásielku odberateľovi, ktorý jej za ňu v hotovosti zaplatil. Carrie vzala peniaze a uložila ich do trezoru v podniku.“

„Čo sa stalo Jackovi Omahovi?“

„Mám svoju teóriu.“

„Akú?“

„Myslím, že nás vyňuchali nejakí profesionáli. Nebolo ťažké objaviť nás. Jacka pravdepodobne chytili a poriadne ho vystrašili. Podľa mňa šli potom Jack a Carrie do podniku, vyprázdnili trezor a rozišli sa každý svojou stranou. Veľká časť tých peňazí mala patriť mne. Keby som ich mal, veľmi by mi to pomohlo. Keď sa to stalo... musel som si požičať.“

„Od strýka Jaka Schermera?“

Ironicky sa usmial. „A spolu s peniazmi mi dal aj kopy rád. Celá záležitosť ho strašne rozladila. Nemohol som ho presvedčiť, že to nebolo také hrozné, ako sa mu to vidí. Bola to bláznivá akcia. Dočerta, bolo to zábavné. Všetci sme spolu dobre vychádzali. Malé riziko a veľké peniaze. Chceli sme urobiť ešte dva-tri výlety, potom si rozdeliť peniaze a vykašať sa na to. Rátal som, že mi to vynesie dvestotisíc čistého zisku. A Jack Omaha bol presvedčený, že presne toľko potrebuje, aby zachránil svoj podnik.“

„Harry Hascomb nebol do akcie zapojený?“

„Harry sa robí dôležitý. Veľa tára po baroch. A v spálňach. Je somár. Ja vám tu všetko vyrozprávam, McGee, ale nič z toho mi nemôžete dokázať. Nik ma nemôže z ničoho obviť.“

„A sudca a jeho klika sa postarajú, aby ste mali čistý trestný

register, pretože z nich urobíte boháčov a šťastlivcov.“

Po krátkom výbuchu hnevu sa pomaly a uvážlivo rozhovoril. „Neviem, koľko dobrého pre nich urobím. To naozaj neviem. Všetko je správne načasované. Môžu ma zvoliť. Volebná kampaň bude dobre financovaná. Terajší funkcionár je senilný. Vybudoval som si tu dobrú základňu. Svoju kandidatúru oznámim ihneď po svadbe. Milujem túto časť Floridy. Pochybujem, že budem podporovať stavbu nového hĺbkového prístavu a otvorenie fosfátových baní. Je to špinavý priemysel. Prístav by sem prilákal podnikateľov z ďalších priemyselných odvetví. Azda rafinérie. Ale to by len málo zvýšilo zamestnanosť. To neudrží mladých ľudí, aby neodchádzali z baysideského okresu. A znečistia vodu a ovzdušie. Nie, nebudem to môcť pripustiť, i keď budú argumentovať, že iba riziko prináša zisk. Chcem zo všetkých síl pracovať v záujme občanov, ktorí ma zvolia do funkcie, a nie pre niekoľkých jednotlivcov, ktorí ma ta chcú dosadiť.“

Pôsobil náramne presvedčivým dojmom. Vyžarovala z neho stopercentná úprimnosť. V tejto chvíli by som mu určite dal svoj hlas. Pochopil som, čo v ňom bolo, čo priviedlo sudcu, aby ho označil za človeka so silným čarom osobnosti. Zhováral sa so mnou tak, akoby som bol najzaujímavejší muž, s ktorým sa tento rok stretol.

„Čo by som podľa vás mal urobiť?“ spýtal sa.

„Urobte to, čo pokladáte za správne.“

„To znie priveľmi jednoducho. Správne a nesprávne. Čierne a biele. Hore a dolu. V skutočnosti nemožno život takto rozdeliť. Svet býva na okrajoch sivý. Ak sa dostanem do Tallahassee, mal by som byť podľa pravidiel hry schopný pohnúť situáciou za päť – šesť rokov. Ak dovtedy vypukne na svete hlad, budem to musieť urobiť.“

Vzdychol a pokrčil plecami.

„Nuž, je to môj problém a budem sa musieť rozhodnúť. Viem, že budem kandidovať. Musím postupovať krok za krokom. Ďakujem vám, McGee, že ste ma vypočuli. Nikoho som nezabil. Neviem, čo sa stalo s peniazmi. Dostal som sa do zložitej situácie, lebo som nevážil všetky dôsledky svojho konania. Som rád, že je po tom. Viem, že naše chemické reakcie sa neznášajú. Neočakávam, že ma

budú mať radi všetci. Pokiaľ ide o vás, bude to záležať na vašom zmysle pre fair play.“

Uvedomil som si, že mu podávam ruku. Rýchlo som vystúpil z auta, a keď odfrčalo, utrel som si ruku o nohavice. Bol som ohúrený. Sústredil na mňa silu svojej osobnosti, tak ako keby ktosi namieril na mňa silný reflektor. Mal naozaj nedefinovateľnú silu osobnosti a mal jej veľa. Pokúšal som sa porovnať si tento nový obraz s podobou človeka, ktorého som stretol v dome Jacka Omahu, keď si bezstarostne zaväzoval kravatu po zábave v posteli domáceho pána. Hnev toho chlapáka bol mrzutý, mierne hysterický. Nevedel som zlúčiť dve tváre Freddyho Van Harna. Rozmýšľal som, či môj predchádzajúci dojem nebol dajako skreslený silným úderom do hlavy, ktorý som utŕžil, keď ma výbuch bomby zrazil na zem.

Tento muž bol perspektívny, dôveryhodný, celkom bezstarostný. Vyvolával vo mne pocit, že by bolo veľmi príjemné byť jeho dôverníkom. Bola tu ešte kopa vecí, na ktoré som sa ho chcel spýtať, ale príležitosť mi ušla. Odviezla sa v žiarivej limuzíne, studená v predpoludňajšej horúčave.

Áno, ak všetko takto predniesol voličom, môžu ho zvoliť. Bez problémov.

A predsa, kde ste boli, pán Van Harm, keď veľký Cal Birdsong umieral v nemocnici a zo srdca mu trčal tenučký drôt? Stáli ste pri posteli, uvoľnený a plný osobného čara? Keď vaši zamestnanci kľučujú pôdu na ranči, nevyhadzujú borovicové kmene do vzduchu dynamitom? Sotili vaše štíhle, svalnaté ruky Carrie pod nákladné auto? Ako sa vám podarilo dosiahnuť, že Susan vyzerala taká zničená, zlomená a smutná?

Pokúšal som sa to všetko zlúčiť do série navzájom prepojených násilných činov. Ale pod vplyvom jeho osobnosti sa mi to rozpadlo na niekoľko vôbec nesúvisiacich epizód.

„Pekne ste sa pozhovárali?“ spýtal sa Harry Max Scorf.

Zvyčajne cítim, keď sa niekto ku mne priblíži. Čosi ma varuje. Tentoraz nie. Vyskočil som.

„Preboha!“

„To nič. To som len ja. Harry Max Scorf.“

„Z mestskej a okresnej polície v Bayside. Viem. Viem.“

„Nemáte v poriadku nervy, synak.“

„Áno. Pekne sme sa pozhovárali. Čo je nové?“

„Sadnime si,“ povedal a zamieril k lavičke v chládku.

Sadol som si vedľa neho, oprel som sa dozadu, z tieňa som prižmúrenými očami hľadel na bielo žiariace lode v prístave. Videl som opálenú ženu v levanduľových bikinách, ako sa nakláňa na prednej palube chrisky, vedľa jej hlavy bolo vidieť rozložitého danforda. Ned'aleko sa nemo ligotal veľký bertram Jacka Omahu. Nevyzeral zrazu trochu ošúchane? Nepoužívaná loď rýchlo nadobudne opustený, osirelý, neudržiavaný vzhľad. Chrómové časti sa prestanú ligotať. Bronzové ozelenejú. Hliníkové sa pokryjú vrubmi a začnú sa odlupovať. Laná sa rozstrapkajú a nárazníky zašpinia. Keď som pozrel doprava, videl som do kancelárie. Cindy Birdsongová stála nad hlavnou účtovnou knihou, lakt'om sa opierala o pult, prsty mala vo vlasoch a kútikom úst vystrkovala jazyk. Keď som pozrel ponad bertrama a dámu v bikinách, uvidel som Meyera a JASONA, ako pracujú na hornej palube *Flusha* a telá sa im lesknú od potu. Za chrbtom mi hučala silná pondelňajšia premávka baysideských ulíc a diaľnic. Život na Floride sa v júni už nespomaľuje. Škoda.

Harry Max Scorf vytiahol modrú vreckovku a zotrel si vrstvičku prachu z končekov ligotavých čižiem. Opatrne si sňal z hlavy biely trumanovský klobúk, otreľ vnútornú stuhu a položil ho medzi nás na ošúchanú drevenú dosku lavičky. Zdalo sa, akoby spolu s klobúkom odložil aj svoju silu a autoritu.

„Nové je to,“ povedal, „že dnes na svitaní vtrhla do obytného centra na Seaway Boulevarde 1500 špeciálna policajná jednotka. To bol pohľad! Deväť áut. Dvadsaťpäť mužov. Z federálnej i štátnej polície. Ja som tam bol ako miestny pozorovateľ. Preverili si ma už dávno a vedia, že viem držať jazyk za zubami. Šiel som so štyrmi mužmi, ktorí vrazili do bytu Waltera J. Demosa. Zabával vo svojej posteli akúsi malú učiteľku. Našli zo pätnásť kíľ marihuany v plastikovom vreci, ktoré viselo na háku v kozube, necelé dva metre nad roštom. Kamarát, môžem vám povedať, že to bola mizerná kvalita. Slabá a zaprášená marihuana, veľa zle ošetrovaných veľkých spodných listov, bolo to celé pomrvené ako listy senny. Tí dvaja si

hodili niečo na seba, potom stáli v obývačke a obaja plakali. Tá malá učiteľka preto, lebo sa hanbila a bála, že príde o miesto. A ten holohlavý Demos plakal, lebo bol na seba taký nasrdený, až sa znenávidel. A ostatní chlapi prezerali jednotlivé byty. Bola tam bláznivá motanica ľudí, ktorí sa usilovali dostať do svojich vlastných postelí. Myslím, že som to zrátal správne. Pätnástich, nerátajúc do toho Demosa a tú učiteľku, zatkli pre prechovávanie drog. Prirodzene, v Demosovom prípade, vzhľadom na množstvo, ktoré uňho našli, pôjde o priekupníctvo, a to je závažnejší trestný čin. Chcete mi to vyhodnotiť?”

„Už ste to urobili sám.“

„Viem. Viem. Ale vy ma dráždite. Máte policajtský ňuch.“

„Zo svojho krátkeho rozhovoru s Demosom si nepamätám ani slovo.“

„Čo myslíte, že ste mu asi mohli povedať?”

„Niečo, čo by ho prinútilo povedať pravdu. Dačo v tom zmysle, že som z Organizácie a prišiel som urobiť poriadok s distribúciou. Amatér ako Demos by zhltol aj niečo neveľmi pravdepodobné. Potom som mu asi povedal, aby nemíňal svoju hotovosť, čakal na ďalšiu dodávku a nebol netrpezlivý.“

„Myslíte, že ste mu toto všetko naozaj povedali?”

„A opustil som ho v stave, ktorý nemohol zniesť. Demos je skvelý, veselý, starý strýko Walter, hlava rodiny. Je presvedčený, že sa vie o všetko postarať a zabezpečiť, aby jeho nájomníci mohli žiť v blaženosti. Takže keď sa niekto zjavil s dajakou zásielkou, Strýko Wally ju kúpil a potom ho nachytali. Povedal by som, že ho z obchodu vyradili skutoční profesionáli. Jednoducho, ticho, bez rozruchu. Kupoval pre Seaway Boulevard toľko, aby si jeho obyvatelia udržali svoj životný štýl. Pán slnečného mestečka. Profesionáli by sa nenamáhali spracovať ho. Profesionáli používajú zákon, aby odstránili amatérov.“

„Odstránili z cesty aj to dievča Carolyn Milliganovú?”

Nemusel som dlho uvažovať. „Zrejme sa vám to nepozdáva o nič väčšmi ako mne, kapitán. Nemá to zmysel. Neverím tomu.“

Vzdychol si a povedal: „Ani ja tomu nemôžem uveriť. Pokúšal som sa predstaviť si, že najskôr zlikvidovali dodávateľov: Omahu,

Birdsonga, Milliganovú. Potom sú na rade distributéri. Problém je však v tom, že by určite neriskovali toľké ťažkosti len preto, aby získali jeden dodávateľský kanál v baysideskom okrese. Sú tu ešte tri alebo štyri ďalšie skupiny. Nie je to až také výnosné. Celý systém je založený na obchodnej báze. Nik nikoho nezabije, pokiaľ to nie je absolútne nevyhnutné. Celá táto koncepcia nedrží pokope, pretože nepoznám niektoré fakty, ktoré by som mal poznať. To je vždy tak. Keď viete dosť, potom už odrazu viete všetko.“

„A čo prípad Carrie? Pozreli ste sa naň?“

„Áno, spolu s doktorom Stanyardom. Prezreli sme si jeho záznamy z pitvy. Ľavú ruku mala na vonkajšej strane predlaktia a na hornej časti ramena silne odretú, do pokožky jej vnikli úlomky farebného náteru auta. Viete, čo to znamená?“

„Nie.“

„Tak pohnite rozumom, McGee.“

Trvalo dvadsať sekúnd, kým sa mi v hlave vyjasnilo. „Ak bola dostatočne triezva, aby odstavila auto na kraji cesty, potom by musela byť i dostatočne pohotová, aby inštinktívne zdvihla rameno a chránila sa pred nárazom auta, ktoré sa na ňu rútilo. Cúvla by, usilovala by sa odvrátiť nebezpečenstvo a uskočiť. Keď ju auto zrazilo, ruka jej zjavne visela pri boku, takže môžeme predpokladať, že bola v bezvedomí.“

„Alebo chcela spáchať samovraždu. Počkala na vhodné vozidlo. Nechala kabelku v aute. Zatvorila oči a vstúpila do vozovky. Bum.“

„Čo si o tom myslíte vy?“

„Kým nezískam ďalšie informácie, nemôžem vedieť, ako to bolo. Prečo ste sa stretli včera so sudcom a dnes ráno s Freddyom?“

„Hovorili sme o Fredovej kandidatúre.“

„Jeho otec bol príjemný človek. Príjemný, nečestný slaboch. Zvláštne. Všetci hovoria, že vďaka tomu, čo sa stalo jeho otcovi, Freddy nikdy nesiahne na cudzie peniaze. Namiesto aby mu to uškodilo, tak mu to prospelo. Ľuďom sa páči, ako rýchlo sa vyšvihol.“

„Nie až prirýchlo, kapitán?“

„Keď som sa dostal k baysideskej mestskej a okresnej polícii, zmenili predpisy o odchode do dôchodku. Zostáva mi ešte trinásť

mesiacov. Ak sa dačo stane skôr, než uplynie tých trinásť mesiacov, a mňa vyhodí, budem jazdiť na starom bicykli a jesť konzervy pre psov. Ak vydržím, budem na tom lepšie, ako keby som bol šiel do penzie podľa starých predpisov. Ak sudca Schermer a jeho kamaráti budú raz večer hrať poker a niekto pri stole povie, že moja tvár ich už unavuje, na druhý deň ma vyhodí.“

„Postrašili vás?“

Obrátil sa a pozrel na mňa. „Moje staré oči už videli všetko. Hľadeli do mnohých ľudí.“ V kútikoch úst sa mu zjavil náznak úsmevu. „Vystrašili ma na smrť,“ zamrmľal.

„Potom vám radšej nebudem hovoriť, že Freddy pašoval lietadlom z Jamajky marihuanu a zhadzoval ju na Omahovu loď neďaleko Veľkých Bahám.“

„Nie, to by ste mi nemali hovoriť, lebo sa to priveľmi zhoduje s tým, čo som si o Freddym domyslel. Oblieka sa čudne, pije čudne, aj auto vedie čudne. Má ranč, lietadlo a štyridsať párov čižiem. Ale potom si človek musí uvedomiť, že slečna Janie vlastní vyše štyritisíc hektárov ovocných sádov a každý hektár jej ročne vynáša okolo stopäťdesiat tisíc dolárov. A s toľkými peniazmi si môže dovoliť mať Freda Van Harna ako hračku. Na Jackovom mieste by som však nechcel, aby sa mi neter vydala za chlapa, ktorý to nemá v hlave v poriadku. Pred dvoma rokmi sa tu niečo povrávalo. Tak dlho to odkladali, že kým bol prípad konečne pripravený na prejednanie pred súdom, to dievča už o niekoľko centimetrov podrástlo. Vraj ani netušil, že má iba štrnásť rokov. Nuž, narástla, dospela, zmúdrela a rozhodla sa pre peniaze. Chystajú mu politickú kariéru, najskôr do senátu, potom azda i za guvernéra. V skutočnosti je im úplne jedno, čo je to za človeka. Zaujíma ich iba fakt, že keď sa zjaví vo vysielaní miestnej televízie, redakciu zaplaví listy divákov. Prosia ho, aby kandidoval. To je všetko, čo ich zaujíma. Keď sa to tak vezme, jeho slabosti sú im vlastne vhod, lebo ho môžu ľahšie ovládať. No čo, oženia ho so slečnou Janie, ona bude výborná hostiteľka, porodí mu niekoľko zdravých detí a všetko bude v poriadku. Freddy môže naplno rozvinúť svoj šarm. Vytáží z päťstodolárového prípadu päťtisíc a chlapák, z ktorého tie peniaze vytiahol, si k nemu nabudúce príde po ďalšie rady. Čo povedal vám?“

„Povedal mi, že nikoho nezabil.“

„Asi nie. Ale určite sa vyspal so všetkými ženami, ktoré sa tu zjavili. Máte ich zoznam?“

„Carrie Milliganová, Joanna Freelerová, Betty Jollerová, Chris Omahová. Skúšal to i s pani Birdsongovou, ale pohryzla ho.“

„Dobre urobila.“

„A Susan Dobrovská.“

S úžasom sa na mňa zahľadel. „Aj to dievčatko? Pankhart jeden!“

„Zaviedol ju na ranč. Dnes ráno sa chystala odísť domov. Jason ju mal odprevadiť.“

„Od svojich štrnástich rokov nadvihol ten chalan každú sukňu, ktorú videl. Povráva sa o ňom všeličo. Za každou sa ženie tak, ako by mala byť posledná v jeho živote. Hovorí, že to s nimi vie. Ženy, od ktorých by ste to nikdy nečakali, roztúžene zatvorí oči, ľahnú si na chrbát a oddávajú sa mu. To nie je protizákonné – pokiaľ ich k tomu nedonúti násilím. Zdá sa, že ho nikdy neunaví vyhľadávať nové dobrodružstvá. A nachádza ich na miestach, kde by ste to v živote nepredpokladali.“

Musel som priznať, že existuje kopa miest, ktoré by mi naozaj nikdy nezišli na um. A že ma to napokon ani nezaujíma.

„Voľte Van Harna,“ povedal som.

„Zvolia ho. Senátor Van Harn. Aby mohli uskutočniť svoje zámery, potrebujú človeka na kľúčovom mieste. Na juhu okresu chcú vybudovať prístav pre veľké lode na prepravu fosfátov. Chcú postaviť rafinériu a všetko, čo k tomu patrí. Zbohatne na tam však iba niekoľko jednotlivcov.“

„Sudca mi ponúkol dvadsaťpäťtisíc, ak zmiznem a na všetko o Freddym zabudnem.“

Harry Max Scorf vyzeral mierne prekvapený. „Čo podľa nich viete?“

„Iba to, čo som vám povedal. Je to blázon. Znásilňuje ženy, zabíja, mŕňa priveľa peňazí a pašuje marihuanu.“

Vstal, starostlivo si nasadil biely klobúk na končistú hlavu a napravil si ho do správneho uhla. Usmial sa na mňa žraločím úsmevom. „Koho, dočerta, chcú za prvého bežca? Dajakého teploša?“

Ešte sa uvidíme, synak.“

Keď som vošiel do kancelárie, Cindy na mňa pozrela s výrazom vyhradeným pre zákazníkov, chladným a zdvorilým. Potom sa jej tvár rozžiarila širokým úsmevom. „Ahoj,“ povedala. Hoci to bolo iba jedno slovo, znamenalo toľko ako pätnásť.

„Ahoj. Účty sú v poriadku?“

„Teraz už áno. Predtým som napísala stošestnásť dolárov namiesto stošesťdesiatjeden. Videla som ťa s kapitánom Scorfom. Žije tu odjakživa a ľudia vravia, že stále vyzerá rovnako. Bol k tebe prísny?“

„Nie, hovorí, že mám policajtský ňuch.“

„Je to dobré?“

„Hlučnú prácu na *Flushi* už skončili. Myslím, že bude najlepšie, ak zaplatím účet za izbu v moteli a prenesiem si zubnú kefku späť na loď.“

Na tvári sa jej zjavil záblesk strachu a rozčarovania, hneď sa však ovládla. „Ako si želáš, drahý.“

„Ak prinesieš večer prenosný varič, prehovorím Meyera, aby uvaril svoje preslávené čili.“

„To by bolo výborné,“ vytisla zo seba.

„Dačo nie je v poriadku?“

„Nie, nič, ďakujem.“

„Si o tom presvedčená?“

„Isteže som o tom presvedčená!“

K tomu niet čo dodať. Všetky cesty boli zabarikádované a všetky mosty vyleteli do povetria. Polia sú zamínované a delostrelectvo zamerané na celé okolie.

Tak som odišiel. Odniesol som si zubnú kefku a ostatné drobnosti z obytnej bunky, vyšiel som z motela predným vchodom a tučnej dáme som zaplatil účet. Spýtala sa ma, či sa už cítim lepšie, a ja som odpovedal, že sa cítim vynikajúco. „Je to skvelé, že pani Birdsongová má v čase núdze pri sebe priateľa,“ povedala. „Poznáte sa už dlho?“

„Veľmi dlho.“

„Viete, strašne pil.“

„Áno. Cal pil.“

„Istým spôsobom je to pre ňu požehnanie.“

„Nuž, na všetko sa dá pozerat' z rôznych strán.“

„Ach, áno, to je pravda.“

Malé nedorozumenie sa skončilo nerozhodne. Obidve strany ustúpili.

Keď som sa dostal na loď, práve ta prišli sklenári. Boli štyria, v bielych kombinézach, špeciálne lodné sklo už mali narezané na mieru. Predák povedal, že budú hotoví najneskôr o štvrtej. Jason s Meyerom oslavovali dokončenie kladenia vinylu na hornej palube. Popíjali pivo pod striedkou pri riadiacom paneli. Všetko som si prezrel a pochválil som ich.

Pokiaľ ide o takzvané jedinečné vymoženosti vedy a techniky, som skeptik. A som podozrievavý voči všetkému, čo chce vyzerat' ako dačo, čím v skutočnosti nie je. Takže človek by predpokladal, že umelý materiál so vzorkou, ktorá má vyzerat' ako bielené teakové drevo, ma poriadne znechutí. Ale je čertovsky praktický. Ak budete mať niekedy poškodenú cievu, ktorá sa nedá zreparovať, môžu vám ju nahradiť dacronom. A keď ho budete mať vo svojom tele, bolo by nevhodné frflať na plastový svet plný plastových ľudí.

A tak stojím na svojej plastovej palube a mrmlem si, čo sa mi zachce. Tvrdil som azda niekedy, že som dôsledný? Alebo že mám dokonca zdravý rozum?

Zišiel som dolu a prezrel si stereosúpravu. Položil som na gramofónový kotúč novú platňu Rubyho Braffa a Georgea Barnesu. Je príjemné mať platňu, ktorá práve vyšla, a vedieť, že jej osudom je stať sa veľkou džezovou klasikou. Vedel som, že jeden reproduktor je zničený. Obával som sa však, že sa zničilo i viac. Jemné mikrookruhy nemohli vydržať tlak, ktorý vznikol pri výbuchu. Keď sa ozval zvuk, akoby ktosi kloktal s ústami plnými cvrčkov, chytrý som radšej gramofón vypol.

Šiel som do obchodu. Nové súčiastky nemajú. Gramofón treba odnieť do opravy. Nevedel som si predstaviť, že by som si mal pokojne vypočúť ešte ďalšieho usmievavého obchodníka, ktorý mi začne vysvetľovať, že si mám kúpiť kvadrofónne zariadenie, aby

hudba ku mne prenikala zo všetkých strán. Nikdy som nepociťoval túžbu stáť uprostred orchestra. Dočerta, oni patria tam a ja patríť sem, a tu počúvam to, čo oni hrajú tam. Hudba, ktorá vás obklopuje, ktorá k vám prichádza z nedefinovateľných zdrojov, je nezvyklá, neskutočná a rýchlo vyprchá z mysle.

Jason sa vrátil k svojej práci v kancelárii. My sme si urobili sardinkové chlebíčky. Meyer bol rád, keď zistil, že som sa nadobro presťahoval na *Flush*. Sedeli sme v kuchynke pri stole a jedli. A porovnávali sme si poznámky a záznamy.

„Nedošli sme vôbec nikam,“ povedal Meyer.

„To je dokonalá rekapitulácia.“

„Vieš určite, že si v poriadku?“

„Nevyzerám tak?“

„Vyzeráš apatický. Pozeráš na mňa... akosi vyjavene.“

„Keď sa to tak vezme, cítim sa apatický a vyjavенý.“

„Iba v tejto chvíli. Alebo...“

„Väčšinou. Svetlo sa mi zdá prijasné.“

„Keď zasklia obloky...“

„Lodné priezory.“

„Keď zasklia priezory, môžeme vyplávať.“

„Domov?“

„A na celý tento zmätok zabudneme, Travis.“

„To je lákavé. Kto vlastne sme, aby sme zisťovali, kto čo urobil, a prečo to urobil?“

„Na to majú políciu.“

„Jasné.“

Usmievali sme sa na seba, ale vedeli sme, že hovoríme nezmysly. Zvyk miešať sa do vecí sa nedá len tak ľahko vykoreniť. Je dokonca ešte silnejší ako zvyk do ničoho sa nemiešať alebo zvyk zmiznúť, keď niečo vypukne.

Povedal som, že nemôžeme odísť, lebo na večeru príde hosť. Oznámil som Meyerovi, že bude variť čili.

Všetci traja sme sedeli za stolom, slzy nám stekali po tvárach a priškrtenými hlasmi sme jeden druhého ubezpečovali, že čili je naozaj prvotriedne. Cindy a Meyer umyli riady, mne povedali, že som ešte vždy v poloinvalidnom stave.

Keď skončili, vonku bola už temná noc, široká ako krajina vôkol nás, vysoká ako hviezdy nad nami a horúca od júnových nočných vetrov.

Zhasli sme svetlá a vyšli sme nahor na zastrešenú časť hornej paluby, kam neprenikne svetlo prístavných lúč. Nebo nad Baysidom bolo ružovo-oranžové, všetok jeho prírodný reklamný jas žiaril na pozadí uhl'ovodíkového oparu, ktorý vytvárali výfuky nákladniakov a ostatných dopravných prostriedkov. Vyniesli sme na čerstvo opravenú palubu stoličky, aby sme mohli pozorovať hviezdy nad Atlantikom. Blížilo sa obdobie dažďov. Noc desiateho júna. Na juhovýchode ležala nafúknutá temnota, neviditeľné delostrelectvo z nej vystreľovalo blesky.

Po ľavej strane mi sedela Cindy, po pravej Meyer, nočný vzduch sa medzi nami trochu pohol a potom opäť utíchol. Jej ruka ma rovnomerne hladkala po stehne, čakala na privítanie, a moja ruka ju objala, akoby sme boli deti v nedeľnej škole. Meyer nás nevidel. Palcom som pošúchal mäkké teplé vankúšiky pri koreňoch jej prstov. Rozmýšľal som, či jej povedali, alebo či sa dovätípila, že jej manžel nezomrel prirodzenou smrťou. Skôr či neskôr jej to budú musieť povedať, bez ohľadu na to, aká pesimistická je polícia, pokiaľ ide o odhalenie páchatel'a. Harry Max Scorf jasne naznačil, že medzi podozrivých patrí aj Cindy. Hoci som ju istým obmedzeným spôsobom poznal veľmi dobre, v podstate som o nej nevedel vôbec nič. Ale nemohol som si predstaviť, že by bola schopná zabíjať takým zákerným spôsobom, pichať drôt do širokého hrudníka, kým kráľ spí.

Harry Max Scorf svojím dôsledným, neúnavným snorením už

iste dávno zistil totožnosť každej osoby, ktorá sa mohla dostať ku Calovi Birdsongovi na dostatočne dlhý čas, aby ho zlikvidovala.

„Vždy sa mi vidí, že je to zbytočná strata, keď prší tamto na obzore,“ povedala Cindy. „Je to akosi zle zariadené, že dážď padá do mora.“

„Blíži sa sem,“ povedal Meyer. „Ale búrka trvá priemerne iba päťdesiatpäť minút.“

Sedela a hľadela cezo mňa na Meyera. „Žartujete.“

„Mýliš sa, Cindy,“ povedal som.

„Za normálnych podmienok sa nové búrkové jadrá vytvárajú v tých istých oblastiach, kde predchádzajúce strácajú svoju energiu. A tak nadobúdame dojem, že jedna a tá istá búrka trvá celé hodiny. Ale nie je to tak.“

Oprela sa dozadu a pobavene ironicky vzdychla. „Odteraz, vždy keď začne búrka,“ vyhlásila, „poviem si, že potrvá iba päťdesiatpäť minút.“

Jej ruka, teplá a suchá, ešte vždy spočívala v mojej. Pomyslel som si na klamstvá, grafomániu a biologické spätné väzby. Existuje druh prístroja s biologickou spätnou väzbou, ktorý sa pripojí človeku k dlani párom elektród. Keď je človek napätý a nervózny, dlaň mu zvlhne, ochladne a zvýši sa vodivosť pokožky. Prístroj má číselník a malé elektronické zvukové zariadenie, vydávajúce tenučký tón podobný písaniu hmyzu. Keď sa človek upokojuje, dlaň má čoraz suchšiu, ukazovateľ na číselníku sa začne pohybovať pomaly smerom nadol a elektronický zápis intenzity tónu taktiež klesá. Tým, že vám prístroj ukazuje zrakové a zvukové hodnoty rozličných duševných a citových stavov, časom sa i bez prístroja naučíte, ako sa celkom upokojiť, alebo, ak chcete, dostať do takzvaného stavu alfa.

Čoskoro jej povedia, že jej manžela zavraždili. Porotné vyšetrovanie sa nedá odkladať do nekonečna. Šúchal som vankúšiky na jej dlani a rozmýšľal, ako sformulovať svoju zákernú otázku a bol som pritom sám sebou znechutený. Bolo by hnusné hrať s touto ženou nečestnú hru.

Zrazu som zacítil, že jej dlaň ochladla a zvlhla. Odtiahla si ruku, vstala a podišla k zábradliu. Obrátila sa, oprela oň, prekrížila si ruky a nahrbila plecيا dopredu.

„Čo sa stalo, Cindy?“

„Akoby ma bola preskočila smrť.“

Jej siluetu osvetľovali občasné vzdialené blesky. „Myslela si na niečo, čo ťa znepokojilo?“

„Myslím, že pôjdem domov,“ povedala.

„Odprevaďím ťa.“

„Nič mi nie je.“

„Veľmi rád pôjdem s tebou.“

Cestou k motelu som sa usiloval udržiavať rozhovor, ale odpovedala mi úsečne. Odomkla dvere, otvorila ich a obrátila sa ku mne. Objal som ju. Ústa mala pevné a chladné. Jej pery ani telo spočiatku nereagovali, a potom vybuchli. Veľmi dychtivo.

Vošli sme do izby a zamkli dvere. „Nezažínaj,“ povedala. „Nechcem na nič myslieť. Nedaj mi čas na premýšľanie. Prosím.“

Posteľ stála vedľa širokých okien. Závesy boli odtiahnuté. Búrka sa priblížila a svetlo bleskov bolo veľmi jasné. Každý záblesk ju čiernobielo odfotografoval. Čierne oči a pery a vlasy a bradavky a lono. Biely, biely, biely zvyšok tela. Blesk zaznamenal jednotlivé pohyby. Zachytil ju v plynulom pohybe s ústami otvorenými v prudkom výdychu a aktivite. S natiiahnutou nohou. S rozťahnutými rukami a nohami, v eliptickom pohybe bokov. Premenil ju na ostrú perokresbu. Dlhو som ju udržiaval vo väzení jej vlastného napätia, hoci občas sa mierne uvoľnila. Každé zablysnutie bolo jasnejšie, hrmenie sa čoraz väčšmi približovalo a silnelo. Nakoniec sa ozval tikavý zvuk, blesk zaplnil izbu zvláštnym prenikavým belasým svetlom a nasledovalo mohutné zahrmenie. Cindy zalapala po dychu a napla sa. Prudký lejak, ktorý sa hneď zatým spustil, akoby bol pre nás signálom.

Ležali sme vlhkí a vyčerpaní v tesnom objatí, spokojní, sťažka dýchajúci, tichí. Búrkový vzduch ochladzoval naše telá. Lejak sa zmiernil, ale ešte stále to bol silný tropický dážď.

„Ruthie užívala tablety,“ ozvala sa Cindy.

„Čože?“

„Nepoznal si ju. Bolo to dávno. Bud – to bol jej manžel – vyletel zo zákruty a vrazil do veľkého stromu. Dali jej tablety, aby sa z toho ľahšie dostala. Brala ich toľko, že sa s ňou potom sotva dalo

rozprávať. Há? vravievala. Há? Čože? A spánok? Spala dvadsať hodín denne. Toby – ani toho si nepoznal – jeho žena šla navštíviť chorú matku a lietadlo sa zrútilo. Toby sa dal na pijatiku. Po roku ho strčili do ústavu na protialkoholické liečenie. Ľudia užívajú rôzne veci. Ja užívam sex. Chcem ho vždy viac a viac, vždy s tebou. Teraz to bolo najúžasnejšie. Keď je to takéto, nemôžem na nič iné myslieť. Problém je v tom, že ja taká nie som. V skutočnosti som iná. Povedala som ti, ako dlho sa ma Cal ani nedotkol. Ale... mne to nechýbalo. Chcem povedať, že mi to neprekážalo. Myslím, že teraz s tebou som takáto preto, lebo sa usilujem vypnúť si myseľ. Toľko sa o to usilujem, že sa oddávam sexu tak, ako som to nevedela urobiť nikdy predtým. Vždy som sa pritom cítila trochu trápne. Takmer som sa hanbila. Som taká veľká, mocná a zdravá... pôsobím dojmom, akoby som to mala rada.“

„Nemusíš sa už nikdy cítiť trápne.“

„Nebudem. Nebudem.“

„A máš zhovorčivú náladu.“

„Viem. A ty musíš počúvať, však? Vlastne sa ani nepoznáme. Je to zvláštne. Keď sa to tak vezme z vášho mužského hľadiska – nechcem, aby to vyzeralo, že si niečo namýšľam –, mal si vlastne šťastie. Zjavil si sa v čase, keď by mi každý slušný a sympatický chlapák poslušil tak ako ty.“

„S lichôtkami sa dostaneš ďaleko.“

„Trav, prosím ťa, nezačni robiť ironické poznámky. Náš vzťah je obrátený. Začal od konca a ja chcem nájsť jeho začiatok. Chcem ťa spoznať ako človeka, nestojím o teba tak strašne iba preto, lebo mi je s tebou úžasne v posteli. Cítim k tebe úprimnú náklonnosť.“

„Dobre. Nijaké poznámky. Nijaká spálňová komédia. Videl som, že si zraniteľná, a využil som príležitosť. Aj mne sa to preto vidí trochu neskutočné. Ale medzi nami je čosi viac ako iba fyzická túžba.“

„Čo?“

„Páčiš sa mi. Záleží mi na tom, čo sa s tebou robí. Chcem, aby si sa mala dobre. A navyše, mám pred tebou pocit viny.“

„Prečo, Trav?“

„Lebo viem, že Cala zavraždili. Povedal mi to Harry Max Scorf.

Neviem, či predpokladá, že ti to poviem.“

Sadla si a ostro vydýchla. „Ako ho zavraždili?“ zašepkala.

Porozprával som jej to. Zavzlykala a celou silou mi prstami obomkla rameno.

„Jason,“ povedala tíško.

„Si o tom presvedčená?“

„Dokázať nemôžem nič. Raz... keď to bolo veľmi zlé – Cal bol opitý a zbil ma –, prišiel Jason za mnou a poznamenal, že existujú spôsoby, ako Cala zabiť tak, aby sa to nikto nikdy nedozvedel. Zakázala som mu ďalej hovoriť. Vedela som, že chce povedať, že to pre mňa urobí. A urobil by to. Je to zvláštny mládenec. Neznesie nijakú krutosť. V detstve ho strašne bili. Takmer od toho zomrel. A myslím... že bol do mňa trochu zaľúbený.“

„Všimol som si to, keď ťa Cal zrazil na zem.“

Znovu si pohodlne ľahla, líce si položila na môj hrudník, jej ruka na mne sťažka spočívala. „Videlo sa mi, že som ho zazrela v nemocnici v ten večer, keď Cal zomrel. Išla som sa najesť. Zdalo sa mi, že som videla Jasona, ako sa vezie na červenom bicykli na vzdialenom konci parkoviska. Až doteraz som o tom nerozmýšľala. Keď som sa vrátila ku Calovi, obskakovala ho kopa ľudí. Pravdepodobne to bol kus kovového vlasu z udice. Cal ležal v exspektačnej izbe, nik ho však nestrážil. Ale to o Jasonovi neviem naisto. Takže by som o tom nemala nikomu nič hovoriť, však?“

„Hneváš sa preto naňho?“

„Neviem. Cal sa aj tak ničil sám. Povedali mu, že má chorú pečeň a že by vôbec nemal piť. Viem pochopiť, prečo to Jason urobil. Ak to urobil. Trav, pomôž mi.“

„Kapitán Scorf ti skôr či neskôr položí zopár otázok. Bolo by lepšie, keby si šla za ním. Spýtaj sa ho, či tvoj manžel zomrel prirodzenou smrťou. Ak ti povie pravdu, predstieraj, že si šokovaná, a spomeň mu svoje podozrenie. Musíš sa však sama rozhodnúť, či povieš Jasonovi, že pôjdeš za Scorfom, a ak bude chcieť ujsť, aký mu dáš náskok.“

„Dobre. Urobím to. Ale bola by som radšej, keby si mi to nebol povedal, drahý.“

„Prečo si bola dnes večer taká rozladená, keď sme hľadeli na

hviezdy a pozorovali búrku?“

„Rozladená? Ach, iba som si spomenula na Calovu nočnú moru. Bolo to asi týždeň pred jeho smrťou. Kričal zo spánku a nemohla som ho zobudiť. Keď som dnes pozerala na temné nebo, zišlo mi to na um. Snívalo sa mu, že naňho čosi padá z oblohy a že ho to zabije. Že to naňho dopadne, pridrávi ho to, a on sa spod toho nedostane von. Bol taký vydesený, že vyľakal i mňa. Tuším to bolo napoly delirium a napoly akási nočná mora. Mal v hlave od alkoholu všetko popletené a domotané. A chcel, aby som nikomu o tom nehovorila! Akoby to niekoho zaujímalo! Dnes večer som si na to spomenula. Bolo mi z toho čudne a naskočili mi zimomriavky.“

Prestalo pršať. S hrmením sa blížila ďalšia búrka. Cindy ospanlivým hlasom čosi zamrmľala, potom zmlkla. Na krku som cítil jej pomalý, hlboký, teplý dych. Pozoroval som odrazy bleskov na okne a na povale. Nová búrka sa už celkom priblížila a nakoniec zahrnelo tak hlasno, že ju to zobudilo. Nadvihla sa, potom si opäť ľahla. „Snívalo sa mi,“ povedala.

„Niečo príjemné?“

„Ani nie. Stála som pred súdom. Sudcovo kreslo bolo tak vysoko, že som naňho vôbec nedovidela. Vedela som, že mi neuverí, pokiaľ ho neuvidím a pokiaľ on neuvidí mňa. Obvinili ma pre niečo s Jasonom. Že som niečo neurobila dobre.“

„Čo také?“

„Neviem. Ale myslím, že som sa naozaj niečím previnila. Trav, keď človek niekoho priťahuje, veľmi dobre si to uvedomuje. Byť obdivovaný je príjemný pocit. A tak... človek na to zareaguje. Chápeš, čo tým myslím? Zrazu na toho druhého inak pozerá, inak kráča, keď od neho odchádza, inak sa smeje. A tak si myslím, že... ak sa tieto maličkosti zrátajú, azda je to príčina, pre ktorú to urobil. Ak to urobil.“

„Nehľadaj v sebe vinu.“

„Cal mi chýba. Každý deň mi chýba. Naše manželstvo nestálo za veľa, ale strašne mi chýba.“

„Vzťahy nemusia byť dobré alebo zlé. Jednoducho tu sú. Existujú. A keď sa skončia, zostáva prázdnota.“

„Niečo sa prihodí a ja rozmýšľam, že to musím povedať Calovi.“

A potom si uvedomím, že mu to nemôžem povedať. Ach, dočerta.“

Ticho sa rozplakala. Jemné slzy pre daždivú noc. Keď ich potlačila, začala predstierať túžbu. Ale jej ústa neboli presvedčivé. Búrka nás oboch vyčerpala. Bol som rád, že nenaliehala, lebo mužská hrdosť by ma prinútila prijať jej výzvu. Nad nami zúrila ďalšia búrka, povieval svieži vietor. Prikryl som naše telá. Blesk znovu odfotografoval miestnosť. Cindinu hlavu na poduške vedľa mňa. Keď sa hlučný lejak zmenil na slabnúci dážď, zaspala. Len čo prestalo pršať, vyklzol som z postele, zatiahol závesy, obliekol sa a vyšiel von. Nechal som ju spať. Pred odchodom som sa presvedčil, či som za sebou dobre zatvoril dvere.

Búrka prešla. Na polovici neba svietili hviezdy. Moje oči si privykli na tmú. Bez ťažkostí som našiel cestu a kráčať pomedzi čierne obrysy kríkov dolu kopcom okolo kancelárie k mólu.

Meyer zamkol *Flush* a šiel spať. Poslepačky som našiel správny kľúč. V tmavej obývačke som sa poriadne udrel do ľavej holennej kosti o nový konferenčný stolík. Odkrival som v tme do prednej časti lode a dlho sa sprchoval horúcou vodou. Veľká posteľ ma pohltila, ako keď ropucha prehltnie muchu, ktorá jej skĺzne do veľkého čierneho brucha.

Keď som si začal pripravovať raňajky, Meyer pil už druhú šálku kávy.

„Ponáhľ sa do úradu?“ spýtal sa.

„Veď vidíš, že mám bielu košeľu a kravatu!“

„Tuším som si to nevšimol.“

„Chcem vyzeráť spoľahlivo a dôveryhodne.“

„Pred kým?“

Nalial som si pomarančový džús a prichystal niekoľko vajíčok.

„Päť vajec?“ spýtal sa Meyer.

„Toto sú prvotriedne, mimoriadne veľké vajíčka, čo znamená, že sú len o málo väčšie než vajíčka červienky. Prestaň s tým neužitočným kritizovaním a pozri mi, prosím ťa, na zátylok. Sňal som si obväz.“

Čupol som si. Meyer vstal spoza stola, postavil sa za mňa a obrátil mi hlavu k svetlu. „Hm. Vyzerá to ako zošívanie na baseballovej lopte. Rana je úhladná a čistá, nemyslím, že by sa zapalovala.“

Vrátil sa ku káve. Hodil som vajcia na malú panvicu, nakrájal na ne ostrý čedar, pridal trochu nasekanej cibule, zamiešal všetko vidličkou a o niekoľko minút bolo jedlo hotové.

Keď som si sadol k raňajkám, Meyer povedal: „Hovoril si dačo?“

„Poviem ti novinku. Hrali sme s neúplnou sadou karát. Keď ti jedna karta chýba, trik ti nemôže vyjsť. Možno ide o obmenu tvojej teórie neviditeľných planét. Opíšem ti chýbajúcu kartu. Van Harnovo lietadlo letí po belasej oblohe a neskoro popoludní zazrie bertrama, tak ako zvyčajne, severne od pobrežia Veľkých Bahám.

Na palube lietadla je osem alebo deväť vodotesne zabalených balíkov marihuany v plastických vreciach. Každé vreco má zo päťdesiat kíľ. Van Harn krúži vo výške niekoľko stoviek metrov. Oblietava miesto stretnutia v takom širokom okruhu, aby Carrie

zatiaľ stihla pritiahnuť vrece k dvierkam lietadla a na Freddyho povel ho vyhodiť von. Predpokladám, že to tak robili, nie? Deväť ráz. Usilujú sa zhadzovať vrecia do blízkosti lode, aby sa dali rýchlo vytiahnuť na palubu lodným hákom a nebolo treba loďou priveľa manévrovať. Cal Birdsong a Jack Omaha rýchlo a bez problémov vyťahujú vrecia z vody. Birdsong pravdepodobne riadi loď a Omaha nakladá tovar. Van Harn a Carrie nie sú na tom najhoršie. Trochu dobrodružstva, pekná kôпка peňazí a vlastne takmer nijaké riziko. Zisk je veľký. Vieš si to predstaviť?“

„Znie to presvedčivo. Kam mieriš, Trav?“

„Cindy mi povedala, že Cal mal týždeň pred smrťou akýsi čudný, desivý sen. Zdalo sa mu, že čosi spadlo z neba a zabilo ho.“

Videl som, ako sa mení výraz Meyerovej tváre. Pochopil, prikývol a stisol pery.

„Jeden hod bol priveľmi presný,“ povedal.

„A Jack Omaha bol neopatrný. Nepozeral sa. Možno sa práve nakláňal z lode, aby hákom zachytil plávajúce vrece. Musel to byť strašný náraz. Predpokladám, že ho vrece uduro do zátylku a zlomilo mu väz. A odrazu bolo po spolku. Už to nebola zábava.“

Meyer prikývol. Potom zadumaným hlasom prehovoril. „Birdsong zaťažil telo a po zotmení ho hodil do mora. Van Harn s Carrie odleteli na ranč. Keď sa Birdsong vrátil, čakala ho Carrie v prístave s malým dodávkovým autom. Birdsong naložil vrecia do auta. Carrie sa s ním dohodla na spoločnej verzii udalostí, odviezla tovar na Seaway Boulevard Walterovi J. Demosovi a prevzala od neho peniaze. Jej ďalšia cesta, tak ako zvyčajne, viedla do podniku, kde zaparkovala firemné auto. Na parkovisku Výberového stavebného zásobovania ju pravdepodobne čakalo vlastné auto. Peniaze uložila do trezoru. Svoj podiel si vzala, lebo jej bolo jasné, že hra sa skončila. A potom ti ho priniesla do úschovy. Travis, čo myslíš, aká bola Van Harnova reakcia?“

„Muselo ho to úplne ohromiť. Myslím, že na peniazoch mu už vôbec nezáležalo. Keď sa ožení s Jane Schermerovou, bude mať navždy po finančných problémoch. Uvedomoval si, že hlúpo riskoval, azda to bol z jeho strany akýsi protest proti plánovanej kariére, pri ktorej bude musieť vychádzať v ústrety strýkovi Jakovi a

jeho starým dobrým kamarátom. Bolo mu jasné, že keby vec vyšla najavo, bol by odpísaný. Toto už nebol žart. Zaplietol sa do prípadu smrti známeho miestneho občana. Stal sa spolupáchatelom závažného trestného činu. Zavinil smrť starého dobrého Jacka Omahu, člena klubu rotariánov, Kiwaniov a mladšieho člena obchodnej komory. Prišiel by dokonca o oprávnenie vykonávať advokátsku prax. A tak si myslím, že odrazu zatúžil urobiť radosť strýkovi Jakovi.“

„Očítí svedkovia boli Carrie Milliganová a Cal Birdong.“

„Presne tak, Meyer. Pašeráčka drog a opilec. Práve mi zišlo čosi na um: Freddyho popoludnie s Chris Omahovou. Hádám neexistuje lepší spôsob, ako zistiť, koľko dotyčná dáma o všetkom vie. Chcel vedieť, čo všetko jej Jack povedal o pašovaní, alebo či jej vôbec niečo povedal. Očividne jej nepovedal nič.“

„A Carriin vylúpený byt?“

„Ten istý dôvod. Nájsť a odstrániť všetky písomné dôkazy.“

„A čo Joanna a bomba?“

„Kým nebudeme vedieť viac, nedáva to nijaký zmysel.“

„Ak výbuch bomby môže vôbec dávať nejaký zmysel. Íri sa o to usilujú. Odhliadnuc od toho, že pri tom zomierajú ľudia, stala sa z toho fraška na pobavenie sveta. Íri už zabudli, prečo zapalujú bomby, ak to vôbec niekedy vedeli. Pravdepodobne preto, lebo v tej pochemúrnej krajine niet inej zábavy.“

„V Írsku by si nebol obľúbený.“

„Ďakujem, nikdy som nepocítil túžbu vrátiť sa ta.“

„Joanna priniesla na palubu *Flusha* lahôdky. Zopár maškrt, ktoré jej niekto nechal v domčeku. Meyer, keď začala otvárať tú škatuľu, práve sme sa k nej približovali. Keby bola chcela odložiť špagát na ďalšie použitie, keby starostlivo rozväzovala uzly, boli by sme obidvaja mŕtvi. Joanna bola rázne dievča, špagát jednoducho roztrhla. Bože môj, ešte vždy tu cítim zápach výbušniny.“

„Aj ja. Ale zo dňa na deň slabne.“

Keď som dojedol, odpovedal som na Meyerovu prvú otázku. „Idem navštíviť vynikajúceho mladého advokáta do jeho kancelárie. Možno navštívim i sudcu Schermera. A azda sa zastavím aj u sudcovej netere.“

„Ako to odôvodníš?“

„Uplatnením nátlaku.“

„Čo chceš, aby som urobil ja?“

„Zostaň tu, aby som ťa mohol nájsť, keby som ťa potreboval.“

Keď som vošiel do kancelárie prístavu, Cindy Birdsongová bola sama. Vstala spoza stola, rýchlo podišla k okraju pultu, potom previnilo vyzrela z každého okna a po prstoch pricupkala ku mne, aby som ju pobozkal. Bol to krátky bozk, ale veľmi vrúcny a dôrazný. „Vytratil si sa,“ povedala.

„Potme ako zlodej.“

„A ja som spala ako zabitá. Zobudila som sa a nevedela som, kde som a kto som, drahý.“

„Pousilujem sa udržať si úroveň.“

Odstúpila odo mňa a bola zrazu úsečnejšia a vecná. „Stalo sa čosi čudné, Travis. Jason mal prísť ráno do kancelárie. Ollie vraví, že ho nikde niet. A na Ritchieho lezie akási choroba.“

„Kde býva Jason?“

„Bývali s Olliem na palube *Pútnika*. Na tamtom konci prístavu. Je to naša... vlastne moja loď. Ale potrebuje nové motory a kopu ďalších vecí.“

Pútnik mal biely trup, palubu nepekného zeleného odtieňa a bol dlhý necelých dvanásť metrov.

Do kancelárie vošiel Ollie, okrúhly, opálený, lesklý od potu, poprial mi dobré ráno, podal Cindy prihlasovací lístok a povedal: „Hatterasa z Jacksonvillu som dal na tridsaťtrojku namiesto na dvadsaťšestku. Je to nová loď a ten chlap s ňou nevie vôbec zaobchádzať. Na tridsaťtrojke sa dá ľahšie vmanévrovať dnu i vyplávať. Súhlasíte?“

„Prirodzene.“

„Hostia sa prídu osobne zapísať, len čo pripútajú loď. Sú to veľmi tuční ľudia. Obidvaja. Nie sú takí starí, ako sa zdá. Sú iba tuční.“

„Oliver,“ spýtal som sa, „myslíte, že Jason ušiel?“

Prekvapene na mňa pozrel. „Prečo by to robil?“

„Neviem. Je nezvestný. Je to jedna z možností, nie?“

„Ja ho nepokladám za nezvestného, pán McGee.“

„Nevšimli ste si, či zmizli jeho osobné veci?“

„Ani mi nenapadlo pozrieť sa.“

„Mohli by sme to ísť zistiť hneď teraz?“

Pozrel na Cindy a keď prikývla, povedal: „Prečo nie?“

Vstúpili sme na palubu *Pútnika* súčasne, loď sa pritisla na nárazníky a zaškrípala. Keď sme zostupovali do podpalubia, Oliver povedal: „Spávali sme tu v hlavnej kabíne, Jason na tomto lôžku a ja tamto. Ak tu jeden z nás mal návštevu, druhý spal v prednej časti lode. Tam sú tiež dve lôžka. Vidieť, že tu dnes aspoň chvíľu spal, ale viete čo? Nevidím nikde jeho gitaru.“ Prezreli sme skriňu a komoru. Všetky Jasonove osobné veci boli preč.

„Aké má auto?“

„Nemá auto. Má bicykel s desiatimi prevodmi značky Schwinn Sports Tourer. Modrý. Stával pripevnený reťazou k stĺpu za kanceláriou. Má chlebníky, ktoré sa dajú pripevniť na zadný rám bicykla. Volajú ich sedlové vaky. Na gitare má dlhý remeň, takže si ju môže prevesiť cez plece a visí mu na chrbte. Strašne si na tom bicykli zakladá. Má na ňom všetko. Košíky na pedáloch. Pretekárske sedadlo. Prejde na ňom za deň aj stošesťdesiat kilometrov. Z toho má tie fantastické svaly na nohách.“

Sadol som si na Jasonovo lôžko a povedal: „Ani neviem, ako sa volá priezviskom.“

„Breen. Jason Breen,“ odpovedal Ollie sediaci tvárou ku mne.

„Dobre sa s ním pracovalo?“

„Jasné. Prečo?“ Zatváril sa vzdorovito.

„Čo všetko vlastne o ňom viete?“

„Čo vás je do toho?“

„Šéfka má už aj tak dosť starostí, nemyslíte?“

Vyzeral neisto. „Viem. Ale čo to má...“

„Jason mohol urobiť dačo veľmi zlé a veľmi hlúpe, lebo si mohol myslieť, že tým pomáha pani Birdsongovej. Chcem sa od vás dozvedieť, čoho by bol schopný. Podľa mňa ste veľmi bystrý a máte pozorovací talent, Ollie.“

Zapýril sa. „No, nie som taký bystrý ako Jason. Číta veľmi ťažké knihy a má náramne zložité myšlienky.“

„O čom?“

„O slobodnej vôli, osude, prevteľovaní a podobných veciach.“

„Aký je to človek?“

Oliver sa zamyslel, čelo sa mu pokrylo vráskami. „Zvláštny. Rád sa pohybuje medzi ľuďmi. Všetci ho majú radi. Keď sa zide skupinka ľudí, nakoniec robia všetci to, čo chce Jason, a ani ich k tomu nemusí nútiť. Ak má on dobrú náladu, majú ju všetci, ak ju nemá, nemajú ju ani ostatní. Zároveň je však i samotár. Človek vlastne nikdy nevie, čo si myslí. Pomáha ľuďom, ale nevystatuje sa tým. Medzi ženami je veľmi obľúbený. Videli ste, ako sa postaral o Cariinu sestru Susan. Posadil ju do lietadla a tak. Pokiaľ ide o to, že by mohol urobiť niečo zlé, myslím, že by neurobil nič, čo by pokladal za nesprávne. Ale nič na svete by mu neprekazilo urobiť niečo, o čom by bol presvedčený, že je to správne.“

„Robil si chůťky na pani Birdsongovú?“

Oliver sa ešte väčšmi zapýril. „Nuž, tak ako... ako ostatní. Chcem tým povedať, že pani Birdsongová je veľmi slušná žena. A vyzerá... skvelo. Cal bol k nej odporný. Bol to naozajstný sviniar. Nikomu nechýba.“

„Okrem nej. Jej chýba.“

„To je jej vec, v poriadku. Je to žena, ktorá vie odpustiť aj takému prašivému pankhartovi. Pozrite, viem, čo medzi vami dvoma je. Ak jej ublížite, zastrelím vás.“

„Myslím, že by ste to naozaj urobili.“

„Nepochybujte o tom.“

„Mimochodom, čo myslíte, že medzi nami je?“

„Jason mi to povedal. V takých veciach sa nikdy nemýli. Spáva iba niekoľko hodín denne. Často sa potíka po okolí. Vždy vie, čo sa robí v bungalovoch, na lodiach, v moteli a inde.“

„Ako sa správal, keď vám to hovoril? Ako vám to vôbec povedal? Spomínate si na jeho slová?“

„Približne. Raz v noci som prišiel domov a Jason ležal na svojom lôžku a čítal. Pozrel na mňa a povedal: ‚McGee kefuje Cindy.‘ Bolo to konštatovanie skutočnosti. Viete, zarazilo ma to. Vyhrkol som, že ste sviniar, keď ste ju dotiahli do postele tak krátko po Calovej smrti, a on mi povedal, že to je sentimentálne a hlúpe

stanovisko. Nevedel som, čo si o tom myslí.“

„Má dajakú stálu priateľku?“

„Neviem o tom, že by mal toho času nejakú trvalú známosť. Občas sa stretáva s Betty Jollerovou. Viete, býva teraz v domčeku sama. Keď nezoženie niekoľko dievčat, ktoré by sa ta nast'ahovali, nebude môcť zaplatiť nájomné a...“

„Nebývalo tam ešte jedno dievča?“

„Dve. Nat Weissová a Flossie Specková. Ale po výbuchu bomby sa Nat vrátila do Miami a Floss sa rozhodla, že to skúsi v Kalifornii. Tunajšia práca ju aj tak nudila. Pracovala v mestskej telefónnej ústrední.“

„Nemal Jason niečo s Carrie a s Joannou?“

„Pravdepodobne. Určite. V obidvoch prípadoch by ho to nestálo nijakú námahu. Stačilo by príhodné miesto a čas a ostatné by už prišlo samo.“

„Myslíte, že by sa mu Carrie s niečím zdôverila?“

„S čím?“

„S hocičím, čo ju trápilo.“

„Asi áno. Ľudia rozprávajú Jasonovi o všetkom možnom. On ich naozaj počúva. Viete, jemu sa dá povedať všetko. Zvláštne, keď tak o tom rozmýšľam, Jason o sebe iným nikdy nič nerozprával. Myslím, že mal ťažký život. Bol v rôznych detských domovoch. Zobrali ho vlastným rodičom, lebo ho takmer dobili na smrť. Nemal ešte ani dva roky. To je jediné, čo mi o sebe povedal. Mal asi šesť zlomených kostí. Možno i viac. Už si to presne nepamätám.“

„Nezobudila vás včera v noci búrka?“

„Dočerta, áno.“

„Bol Jason na svojom lôžku?“

„Počkajte, nech si to rozmyslím. Nie, nebol. V svetle blesku som ta dovidel. Ale nebolo to nič nezvyčajné. Často sa sám niekde túla. Alebo chodí navštevovať známych. Nevydrží na jednom mieste.“

„Ale pracuje tu, odkedy prístav otvorili.“

„Nemyslím to tak. Často sme hovorili o tom, že odídeme, nikdy to však neurobíme. Človek tu k tomu prilipne. K lodiam, vode a práci na čerstvom vzduchu.“

„Ale teraz si zbalil veci a odišiel.“

„Neverím, že by odišiel bez slova. Ale možno aj áno. Hádam by to urobil. Mal dostať výplatu. Neviem, prečo by odchádzal bez výplaty. Možno si povedal, že si ju dá poslať poštou. Alebo ani neodišiel. Azda sa presťahoval do domčeka.“

„Mohli by ste mi to zistiť?“

„Jasné. Aj mňa to zaujíma.“

Keď som sám pomaly kráčal späť ku kancelárii, predstavoval som si, čo by asi Jasona presvedčilo, že nastal čas zbaliť si veci a odísť. Ak striehol prikrčený pod otvorenými oknami, iba niekoľko centimetrov od postele, mohol vypočuť náš rozhovor o Calovej vražde. Malá odmena pre neúnavného prístavného sliediča. Malý náskok na modrom bicykli. Rozmýšľal som, či si zabalil gitaru do nepremokavého vreca.

Informoval som Cindy a čakali sme na Olivera. Pribehol zadychčaný, rozhorúčený. „Nie je tam,“ vyhrkol. „Betty ešte neodišla do práce. Povedala... že... Jasona nevidela.“

Keď Oliver odišiel, Cindy sa spýtala: „Nemyslíš, že Jason... mohol načúvať?“

„Je to možné. Vedel, že sa pôjdeš pohovárať so Scorfom.“

„Ale dal by sa niekto na útek na bicykli?“

„Ak človek musí rýchlo ujsť, dá sa na útek na tom, čo má.“

„Cítim sa... mizerne, keď si predstavím, že niekto mohol načúvať.“

„Ollie vraví, že Jason tu často snoril.“

„Ale vyzeral taký milý.“

„Máme radi ľudí, ktorí majú radi nás.“

„Asi áno. Sú to krysy. Chceš si zatelefonovať? Pravdaže. Tu máš zoznam.“

Zatelefonoval som do kancelárie Fredericka Van Harna, advokáta so sídlom v Kaufmanovej budove. Dievča so sladkým hlasom sa mi ohlásilo číslom, ktoré som práve vykrútil.

„Mohol by som, prosím, hovoriť s pánom Van Harnom?“

„Kto volá?“

„McGee, zlatko.“

„Voláte v úradnej alebo súkromnej veci?“

„Povedzme v úradnej.“

„Pán Van Harn dnes nebude prítomný.“

„Je mimo mesta?“

„Nie, pane. Dnes tu nebude.“

„Ako sa s ním môžem spojiť?“

„Môžete sem zatelefonovať zajtra, pán McGee.“

„Čo keby som povedal, že ide o súkromnú a nie úradnú záležitosť?“

„Už ste si vybrali, pane.“

„Je vonku na ranči? Aké tam má číslo, prosím?“

„Prepáčte, pane, ale to je tajné číslo. Môžete ho zastihnúť zajtra ráno tu v kancelárii.“

Podakoval som a zavesil. Uvažoval som, či by bol Freddy natoľko hlúpy, aby ešte raz letel na Jamajku, a povedal som si, že nie. Spýtal som sa Cindy, či by mi mohla vysvetliť, ako sa dostanem na Van Harnov ranč. Nevedela, kde to je, ale poznala cestu ku grapefruitovým sadom Jane Schermerovej a Meyer vravel, že susedia s Van Harnovým pozemkom.

Sako a kravatu som hodil na zadné sedadlo auta, otvoril som všetky okná, zamieril na juh a na Central Avenue zabočil na západ. Spočiatku som sa viezol po šesťprúdovej diaľnici vrúbenej motelmi, kuracími grilmi, bufetmi, obchodmi s upomienkovými predmetmi, predajňami odevov, úschovňami, požičovňami a malými kancelárskymi budovami. Po chvíli som sa ocitol v krajine ojazdených áut, ktorú spestrovali staré, ošarpané nákupné strediská a obchody s bežným tovarom. Asi po jeden a pol kilometri sa cesta rozdelila a viezol som sa rozsiahlou štvrťou chátrajúcich obydľí. Pseudomaurské budovy a staré drevené domy kedysi vyzerali pôsobivo a luxusne. Teraz ich rozdelili na viac bytov alebo z nich urobili penzióny. Dvory boh zarastené a špinavé a palmy uprostred deliacich pásov diaľnice vädli. Potom sa cesta zúžila na dva prúdy a dostal som sa do štvrte veľkých nových nákupných stredísk a malých, smutne vyzerajúcich stavieb. Na rovných priestranstvách stavitelia vyťali všetky stromy a drevo spálili. Voľné plochy zaplnili malými škatuľkovitými domčekmi. Len čo mi zmizli z dohľadu, začali sa zjavovať na neobrobených pozemkoch nápisy Na predaj a

asi po pätnástich kilometroch, keď som prišiel k odbočke, uvidel som prvé ranče.

Ned'aleko vodných nádrží klepotali veterné mlyny. V malých otvorených kôlnach boli vyložené kusy kamennej soli. Tam, kde boli nejaké stromy, dobytok poobhrýzal spodné konáre celkom narovno, takže z diaľky to tu vyzeralo ako v Afrike.

Po pravej strane cesty bola krajina členitejšia, čo využili pri zakladaní geometricky súmerných hájov vysadených s nezmyselnou presnosťou. Videl som niekoľko polievacích áut, ktoré sa pohybovali medzi stromami, dlhé biele prúdy vody so syčaním striekali do korún a osviežovali listy a mladé plody.

Po úzkej ceste sa rútili veľké nákladniaky, vzdušný vír, ktorý za sebou zanechávali, sa opieral o predok môjho malého auta. Farba krajiny sa zásluhou hojných dažďov zmenila na žiarivú sýtu zeleň. Vysoko na drôtoch sedeli rybáriky a optimisticky pozerali do zavlažovacích kanálov. Na prednom skle sa mi rozplieš'al hmyz.

Vchod bol taký nenápadný, že som ho takmer prehliadol. Úzku príjazdovú cestu vyznačovali dva sivé stĺpy. K jednému z nich bola pripevnená lakovaná tabuľka, nie väčšia ako tabuľka s poznávacou značkou auta. Bol na nej nápis Ranč V-H. Príjazdová cesta bola hrboľatá a blatistá, po jej obidvoch stranách sa tiahol plot z ostnatého drôtu. Ďaleko vpredu som zazrel borovicový lesík. Po bokoch cesty sa rozprestierali široké voľné priestranstvá, ploché ako rysovacia doska. V diaľke bolo vidieť hlúčky dobytky potulujúceho sa sem a ta v chvejivej horúčave. Tesne pred lesíkom sa plot od cesty na široko odkláňal. Lesík, pomerne rozsiahly priestor porastený kadidlovými borovicami, bol domovom jastrabov, vrán, drozdov a veľkých veveríc, ktoré na mňa hrozivo cerili zuby, robili posunky a neúctivo pišťali. Keď som prešiel pomedzi borovice, uvidel som vo vzdialenosti niekoľko sto metrov pred sebou dom obkolesený obrovskými, machom porastenými dubmi. Mal takmer pravidelný štvorcový pôdorys, bol dvojposchodový a na každom poschodí sa okolo celého domu tiahli široké balkóny. Plechová strecha s veľkým previsom sa strmo dvíhala nahor. Priestory krytej verandy boli zariadené ako obývacie miestnosti. Dom vyzeral prostý a pohodlný. Spoza domu sa ku mne vyrútili dva psy. Ponášali sa na nemeckých

ovčiakov, ale mali širší hrudník a hlavu. Jeden si oprel laby o bok môjho žltého gremlina a ceril na mňa zuby, jazyk mu visel z papule. Nadvihol pysk, ukázal mi ďalšie zuby a vydal zo seba zvuk, ako keď kdesi hlboko v podzemí zaduní generátor. Vytiahol som okienko auta, skôr než sa stihol nadýchnuť.

Na verandu vyšiel akýsi starec, zaclonil si oči, potom si vložil prsty do úst a zahvízdal tak prenikavo, že zmĺkli vtáky, psy a pravdepodobne sa zastavila i premávka na vzdialenej diaľnici. Psy zaspätkovali a odplazili sa. Pohybovali sa bokom, s ohnutými kolenami a stiahnutými chvostami. Mlčky sklonili hlavy a zatvárali sa previnilo.

„Berte sa dozadu!“ zareval muž a psy rýchlo ušli. Potom s rozkročenými nohami a prekríženými rukami zostal stáť na verande a čakal, kým sa priblížim a oslovím ho. Bol to vysoký, chudý, holohlavý chlap s chumáčikmi bielych chlupov nad ušami. Okrem melónovitého brucha bol samý sval, na sebe mal vyžehlenú kaki kombinézu a nové modré tenisky.

„Človek má dobrý pocit, keď vidí, ako vás zvieratá poslúchajú,“ povedal som.

„Vedia, že keby ma neposlúchli, tak ich kopnem, že vyletia tri metre do výšky. Čo tu chcete?“

„Rád by som sa stretol s pánom Van Harnom.“

„To nepôjde.“

„Nie je tu?“

„To som nepovedal.“

„Tak potom je tu.“

„Môže byť.“

„Volám sa Travis McGee. S kým mám tú česť?“

„Som Smith.“

„Pán Smith, vaša oddanosť je chvályhodná. Bol by som rád, keby ste odovzdali pánu Van Harnovi krátku správu. Myslím, že bude chcieť so mnou hovoriť.“

„Veľmi sa mi za ním nechce. Dnes ráno má mizernú náladu. Musel zastreliť Sultána. Zlomil si prednú nohu. Kôň za pätnásťtisíc dolárov. Nechce, aby mu niekto pri tom pomáhal. Má tam rýpadlo a džíp so zhŕňadlom a zahrabáva toho hlúpeho koňa sám. Poslal

Rowdyho a ostatných chlapcov natiahnuť plot. Chce byť sám s tým mŕtvym koňom. Nebudem sa do toho miešať, pán McGee.“

„Tá správa je preňho veľmi dôležitá.“

Smith si ma niekoľko dlhých sekúnd prezeral. Odhadoval ma. „Poviete, že ste sa sem potajomky vkradli, hoci som vám prikázal, aby ste zmizli?“

„Zaparkoval som auto v lese a vkradol som sa sem. Kadiaľ mám ísť, pán Smith, keď sa sem chcem vkradnúť?“

„Dáte sa cestou okolo domu. Asi po dvesto metroch prídete k drevenému mostíku. Prejdete cezeň, zabočíte okolo dubov doľava a uvidíte stajne a stodoly, potom prejdete okolo hangára a pristávacej plochy. Dostanete sa na vršok rovno oproti stajniam. Uvidíte rýpadlo a džíp skôr než pána Van Harna.“

„Pán Smith?“

„Prosím.“

„A čo tie psy?“

Viedol ma okolo domu. Psy sa ku mne prihnali. Natiahol som ruku a obidvaja ju oňuchali. „Dajte mu pokoj, jasné?“ zareval Smith. Psy prikývli. „Dajú vám obidvaja pokoj,“ povedal.

Smith mal pravdu. Najskôr som uvidel vozidlá. Žltý džíp so zhŕňadlom sa pomaly sunul po širokom priestranstve neďaleko hospodárskych budov, ťahal za sebou ligotavé červenohnedé konské telo. Mieril k pahorku s palmami na vzdialenom konci pozemku, kde vedľa veľkej kopy zeminy stálo rýpadlo.

Van Harn ma zbadal a vypol motor.

„Čo tu robíte, McGee? Ako ste sa sem dostali?“

„Smith mi povedal, aby som zmizol. Zaparkoval som auto v borovicovom lesíku a potajomky som sa sem vkradol. Je mi ľúto vášho koňa.“

Reťazami mu omotal zadné nohy a pripevnil ich k vlečnému háku na zadnej časti džípu. Veľká konská hlava ležala nehybne na zemi. Videl som, ako predtým nadsakovala po strnisku. Oko odporne vyliezalo z jamky. Výstrel bol dokonale presne umiestnený doprostred čela powyše očí, z hnedej ligotavej srsti vznikla lepkavá masa. Keď džíp zastal, na zdochlinu zosadol roj mäsiarov. Bola to groteskná paródia koňa v cvale, predné nohy vystreté dopredu, zadné

natiahnuté, hlava vysoko zdvihnutá.

„Čo chcete?“

„Hľadal som vás v kancelárii.“

„Čo chcete?“

„Prečo najskôr nezahrabete toho koňa a potom...“

„Čo chcete?“

Chcel si to so mnou vybaviť hneď teraz, na pražiacom predpoludňajšom slnku, na voľnom priestranstve svojho pozemku. Oči mu zakrývali veľké oválne slnečné okuliare, ponášajúce sa na letecké, a hlavu biela plátenná čiapka. Hornú časť tela mal nahý. Prekvapilo ma, aký je štíhly a opálený a ako športovo vyzerá. Pri najmenšom pohybe sa mu pod hnedou pokožkou vlnili pevné svaly. Uprostred hrude mal ovál čiernych chĺpkov, stenčujúci sa do úzkeho prúžku, ktorý sa strácal za mosadznou sponou opasku.

Musí to vyznieť vierohodne. „Keď sme sa spolu zhovárali vtedy v limuzíne,“ ozval som sa, „nedotkli sme sa istej záležitosti.“

„A to?“

„Strýko Jake mi ponúkol dvadsaťpäťtisíc, aby som sa zbalil a zmizol. Chcel som sa vás spýtať, či to je všetko, čo mi táto akcia môže vyniesť.“

„Už i to sa mi vidí priveľa. Ako by ste mi mohli uškodiť?“

„Viem si zrútať dve a dve. Carrie mi toho povedala dosť. Treba iba doplniť niektoré prázdne miesta.“

„Prázdne miesta?“

„Ako napríklad kto sa rozhodol zaťažiť a hodiť do mora telo Jacka Omahu, keď ho zasiahlo vrece s marihuanou, ktoré ste zhadzovali Calovi a Jackovi z lietadla na palubu *Christiny III.*“

Otvoril ústa, zavrel ich, znovu ich otvoril a povedal: „Prepásli ste svoju príležitosť, McGee.“

„Myslím, že vy ste čakali prídlho.“

„Azda áno. Musím pochovať Sultána.“ Naštartoval džíp a veľká konská hlava opäť poskočila po zemi, jazyk vytŕčal pomedzi veľké ploché zuby. Kráčal som popri aute. Zabočil doľava k veľkej jame, priblížil sa čo najtesnejšie k jej okraju a potom prudko zabočil doprava. Keď zastal, kôň ležal chrptom pri okraji jamy. Zacúval, aby sa uvoľnila reťaz, vystúpil, odpojil reťaz od auta a uvoľnil ju z

konských nôh. Potom ju hodil do džípu. Zohol sa, chytil koňa za zadné nohy, potiahol ho a obrátil pritom na chrbát. Kôň sa sklúzol cez okraj jamy, spadol do hĺbky jeden a pol metra, čiastočne sa pri páde skrútol, a keď dopadol, z tela sa mu uvoľnili plyny. Keď sa Fred vrátil k džípu, nastavil zhŕňadlo do nízkej polohy a začal zhŕňať zeminu do jamy, ustúpil som dozadu. Bola to svetlá zemina, zmes piesku, ornice a povrchového vápenca, ktorý obsahuje bilióny drobných skamenelých mušiel.

Nad hlavou nám lenivo krúžil sup. Prižmúrenými očami som sa zahľadel na belasé nebo a uvažoval som, ako tak rýchlo zistil, že je tu zdochlina. Náhle zarevanie motora džípu ma vydesilo a prebralo z hlúpeho tranzu. Blížiac sa zhŕňadlo bolo už iba necelý meter od mojich nôh, keď som sa zúfalo vrhol nabok ako pri druhej fáze kotúľa letmo. Hodil som sa na zem, odkotúľal sa a vyskočil. Džíp som mal rovno za chrbtom. Predstieral som, že chcem skočiť na jednu stranu a vrhol sa na druhú, postavil sa a prebehol na opačnú stranu konského hrobu.

Freddy spomalil a zastal. Spod skoseného štítu bielej čiapky na mňa hľadeli oválne sklá okuliarov.

„Na svoje rozmery sa pohybujete dobre,“ povedal.

„Ďakujem. O jednu mŕtvolu viac či menej, to je predsa jedno, však?“

„V tejto chvíli na tom veľmi nezáleží.“

„Ale to sa vám nepodarí, Freddy, nie tak, ako ste to chceli urobiť. Hodili ste kameň do vody a teraz sa nemôžete pohybovať dosť rýchlo, aby ste zahladili všetky kruhy na vode.“

„Budem sa o to všemožne usilovať. Nevedel som, či nemáte pištoľ. Ale povedal by som, že nie.“

„Mal som si ju zobrať. Omylom som si ju nevzal.“

„To je osudná chyba.“

„Čo bola Carriina osudná chyba?“

Zatváril sa prekvapene. „Chyba? Keď vbehla pod nákladniak?“

„Nezavreli ste jej ústa naveky vy?“

„Nebolo treba. Carrie bola bystrá. Viete, aj ona bola zapletená do Jackovej smrti. Mňa nemohla ohroziť.“

To znelo presvedčivo. Bol som zmätený. Nevedel som si ho

predstaviť, ako vraždí Cala Birdsonga, ani ako zostrojuje bombu, ktorá zabila Joannu. Tak prečo sa ma tak zjavne usiluje zlikvidovať?

„Myslím, že by sme sa mali pohovárať,“ povedal som.

„Urobte prvý krok.“

„Aký krok? Mám sa dať do behu? Ako ďaleko by som sa dostal?“

Nasmeroval džíp doprava. Vrhol som sa doľava a hodil sa na zem, aby som si z kopy zeminy nabral do dlane prastaré ustricové lastúry. Boli hrubé, zväpnené a ťažké, pochádzali z čias, keď ranč V-H spočíval na dne plytkého mora. Rýchlo som sa zvrtol, vyskočil a rozohnal sa s takým mohutným švihom, až sa mi ruka bezmála dotkla zeme. Hodil som lastúry celou silou, ale mieril som nízko a nabok, takže tesne minuli jeho pravé plece. Rýchlo cúvol a nanajvýš rozzúrený vstal, zdvihol na džípe predné sklo a upevnil bočné skrutky. Potom si opäť sadol.

„To bolo veľmi bystré,“ povedal.

„Freddy, hovoril som o vás s mnohými ľuďmi.“

„To ma mrzí. Ale nič to na veci nemení.“

„Nemáte už takmer nijaké možnosti.“

„Neviete si predstaviť, aké sú mizerné, McGee. Ale sú to jediné možnosti, ktoré mám, a toto je jediná možná hra.“

Odhodil som zvyšné lastúry. Tie mi nepomôžu. Odhadol som, čo asi urobí. Začne čo najrýchlejšie krúžiť okolo veľkého hrobu. Budem mať pred ním náskok, ale v takejto horúčave to dlho nevydržím. Len čo spomalím, alebo sa rozbehnem k strojom či k stajniam, doženie ma. Nezvyšovalo mi veľa času.

Keď sa človek dostane do takejto situácie, nechce sa mu uveriť, že mu ide o krk. Žltý džíp je veselé vozidlo. Pastviny nevyzerajú hrozivo. Hodina pred poludním nie je pravdepodobný čas na umieranie. Je to ako dajaká čudná hra, po skončení ktorej porazený zablahožela víťazovi. Nabudúce si to opäť rozdáme, kamarát.

Bola to však skutočnosť. Džíp so zhŕňadlom či bez neho je smrteľná zbraň. Podľa stôp som zistil, že má motor s náhonom na všetky štyri kolesá. Freddy je dobrý vodič a džíp je rýchly voz.

Rozmýšľal som o rôznych alternatívach a postupne som ich všetky zavrhol. Mohol by som sa rozbehnúť cez pole a pokúsiť sa ho

vylákať na otvorené priestranstvo. Mohol by som sa pohybovať v menšom kruhu ako on a azda by sa mi podarilo zboku k nemu priblížiť a skočiť naňho. Nie, to by nešlo. Na to by ihneď prišiel, pridala by rýchlosť, vybočil z kruhu, obrátil by sa a pustil sa za mnou. Alebo keby sa mi hádam podarilo docieľiť, aby spomalil, mohol by som preliezť cez zhrňadlo, kapotu a skočiť naňho stadiť. Ale ako dosiahnuť, aby natoľko spomalil?

Odrazu mi zišla na um nepatrná možnosť. Ak sa mi to nepodarí, nebudem na tom horšie ako teraz. Budem mŕtvy. A keď sa o to nepokúsim, budem tiež mŕtvy. Nad hlavou mi preletel drozd, spieval tak bolestne sladko, až ma pichlo pri srdci. Nechcem odísť zo sveta drozdov, lodí, pláží, žien, lásky a arašidového masla. Najmä nechcem odísť z neho rukami blázna, rukami tohto Van Harna, ktorý si myslí, že môže vymazať istú udalosť, keď zabije každého, kto o nej dačo vie. Skúšali to už mnohí. Nikdy to nevyjde. To by mal vedieť každý právnik.

Musím sa k nemu dostať okolo hrobu, proti smeru hodinových ručičiek. Pohl som sa doľava a on naštartoval motor a chytil sa na návnadu. Priblížil sa tak rýchlo, že moja situácia na chvíľu vyzerala hrozivo. Veľká jama mala tvar obdĺžnika rozmerov asi trikrát dva a pol metra a jej steny sa nadol šikmo zvažovali. Skôr než som stihol prebehnúť okolo pravého rohu, takmer ma zachytil. Na telo mŕtveho koňa nahrnul predtým tri kopy zeminy, takže jama bola z jednej strany zasypaná asi do výšky šesťdesiatich centimetrov, celá predná polovica konského tela bola ešte odkrytá.

Bol tesne za mnou. Musel som trieľť poriadne rýchlo a stále som sa obával, aby som sa nepošmykol a nespadol do jamy. Udržiaval auto v takmer ustavične kontrolovanom šmyku, zadné kolesá zostávali ďalej od jamy ako predné. Vedel som, ako uvažuje. Predpokladá, že v takejto horúčave budem schopný obehnúť iba niekoľko kôl. Musím to vydržať, aby som ho oklamal. Pot mi stekal do očí. Vždy keď som sa dostal na vhodné miesto, v duchu som si predstavoval, ako postupovať ďalej. Budem to musieť urobiť už čoskoro, prv než sa vy čerpám.

Konečne som sa cítil pripravený. Zabočil som za roh jamy, skĺzol sa asi pol metra na nasypanú zeminu, vyskočil, pobehol k

džípu a vrhol sa na hornú časť volantu. Freddy sa usiloval zrýchliť, ale tých niekoľko nevyhnutných centimetrov sa mi napriek tomu podarilo dotiahnuť. Pravou rukou som chytil hornú časť volantu a silno som ním trhol smerom k sebe. Džíp prudko zabočil ku konskému hrobu a zrútil sa do úzkej, hlbšej časti jamy.

Ľavý zadný nárazník ma zboku udrel do stehna a odhodil na druhú stranu. Poriadne ma to zbolelo. Zviechal som sa, postavil sa na nohy a videl som, ako sa Van Harn pomaly súka von z džípu. Všetky štyri kolesá sa ešte krútili, zarývali sa hlbšie do hliny a potom náhle zastali.

Fred sa napoly vysunul, nohy mu stále trčali v džípe. Jedno oko mal pootvorené, druhé zavreté. Dokrival som k nemu a sklonil sa nad neho. Udrel ma do úst tak, že som odletel späť do toho istého kúta jamy, kde som bol predtým. Skôr než som sa stihol pozbierať, vyskočil z jamy a rozbehol sa k rýpadlu. Bežal som za ním, ale nemal som nádej, že ho dobehnem.

Dostal sa k jeho zadnej časti a z dajakej úchytky uvoľnil rýľ. Mrzelo ma, že som si ho predtým nevšimol.

Obrátil sa ku mne a rozohnal sa rýľom, ostrou hranou mi mieril na driek.

Rýchlo som zastal a podarilo sa mi vtiahnuť žalúdok, takže ma tesne minul. Rozohnal sa iným smerom, zľava doprava, a tentoraz mi mieril na hlavu. Neodskočil som včas. Spadol som na všetky štyri a cítil som, ako sa mi ostrie rýľa dotklo vlasov na temene. Zrazu to všetko vyzeralo skutočne a smrteľne vážne. Keby bol Freddy býval o desatinu sekundy rýchlejší, bol by mi rozštiepil lebku.

Vrhol som sa dopredu, jednou nohou sa odrazil a zaútočil som naňho zdola. Plecom som mu vrazil do brucha, a keď sa pokúšal ustúpiť, rukami som mu objal nohy. Sťažka dopadol na zem a pustil rýľ. Hodil som sa naňho a rozkročmo si naňho sadol. Jojkal, mykal sa, zvíjal sa. Nechcel som si zlomiť ruky o jeho hlavu či tvár. Predlaktie som mu pritisol na krk, druhou rukou ho pritláčal, aby som zvýšil tlak. Zaboril som si tvár do záhybu ramena, a tak si ju chránil pred jeho údermi. Po zúrivom zášklbe sa mierne zachvel a zostal ticho ležať. Pre istotu som ho ďalej pritískal k zemi. Potom som sa odkotúľal, zdvihol sa na kolená, čupol si a zhlboka dýchal.

Jeho biela čiapka ležala nablízku. Zdvihol som ju a utrel si pot z tváre a očí.

Tvár mal napuchnutú a podliatu krvou. Hrudník sa mu dvíhal. Pastviny vyzerali veľmi pokojne. Načúval som zvukom hmyzu a vábivému volaniu vzdialeného škovránka. Nastal čas zviazať ho a dopraviť na bezpečné miesto.

Keď som sa konečne ako-tak zviechal a nelapal dych pri každom nadýchnutí, postavil som sa na nohy. Sval pravého stehna, do ktorého ma udrel džíp, mi zvieral kĺč. Podarilo sa mi urobiť drep bez stenania a druhý drep už ma tak nebolel.

Džíp mi ponúkal najlepšiu možnosť nájsť dačo, čím by som mohol Freddyho zviazať. Dovliekol som sa ku konskému hrobu. Keby sa mu bolo podarilo dobehnúť ma na tráve, bol by ma dostal. Takto musel preskočiť cez hĺbu vykopanej zeminy. Krehký vápenec mu zaškrípal pod nohami. Odskočil som nabok, hodil sa na zem a jediným rýchlym pohybom sa odkotúľal. Začul som, ako mi rýľ presvišťal okolo hlavy. Sila, ktorú Freddy vynaložil na vrh rýľa, ho odhodila smerom k jame. Pokúšal sa obrátiť, potkol sa, spadol, zgúľal sa dolu svahom a zastavil sa vedľa džípu.

Bleskovo som sa za ním vrhol a dostal sa k nemu práve vo chvíli, keď znovu dvíhal rýľ nad hlavu. Načiahol som sa a zdrazil rúčku. Len čo som ju chytil, Freddy ju pustil a trikrát ma veľmi rýchlo a veľmi presne udrel päťou. Nohami sa zaryl do zeme. Veľmi dobre udržiaval rovnováhu a podľa jeho úderov bolo vidieť, že nie je nijaký začiatovník. Boli to presné údery na telo. Pred očami sa mi zatmelo a rýľ mi vyklzol z ruky. Opätovne som sa naňho vrhol a objal som ho ako veľkého zúrivého medveďa. Tisol som ho k zemi a odrazu, namiesto aby bol predo mnou, mal som ho na chrbte. Kľáčal som štvornožky v mäkkej hline a on mi oceľovým ramenom zvieral hrdlo.

Nemohol som dýchať. Tlačil ma k zemi, takže sa mi nijako nedarilo získať rovnováhu, aby som sa dajako dostal z tejto polohy, alebo aby som ho zo seba striasol. Pokúšal som sa doplaziť k džípu, ale zadržal ma. Chcel som sa dostať dopredu a obidvoma rukami som hrabal ako pes, keď chce vyryť diery. Svet sa so mnou krútil. Pľúca bojovali s nedostatkom vzduchu. Začínal som cítiť príjemný, nadnášajúci pocit. Nedostatok kyslíka. Posledná extáza. Zohol som

sa a so zahmlievajúcim sa zrakom pozeral do diery, ktorú som vyryl rukami. Zbadal som kúsok modrej rúrky, veľmi peknej modrej rúrky. A hneď pod ňou ako na dajakom grotesknom zátiší som celkom zreteľne uvidel kúsok opáleného zápästia, na slnkom vybielených kučeravých chlpkoch sa zachytila sypká zem.

Zahmlený mozog rozmýšľa veľmi pomaly a s ťažkosťami. Jasnomodrá rúrka. Azúrovomodrá. Rúrky takéhoto priemeru majú bicykle. A prečo pod ňou leží ten chlapák? Prečo leží pod suchou zemou, čerstvo vykopanou z väčšej hĺbky, do ktorej neprenikol nedávny dážď? V zatemnenom mozgu sa mi vynoril hlúpy rým: Ležia tu modrý bicykel a Jason, jeho majiteľ.

Temnotou, ktorá ma obklopovala, prenikla myšlienka. To, čo sa mi odohrávalo v hlave, nebol ani strach, ani hnev. Bol to ochromujúci údes. Rýchlo narastajúci údes, ktorý vybičoval moje umdlievajúce telo k niekoľkým okamihom strašného, posledného vypätia. Nepochopím, ako sa mi podarilo vstať s Van Harnom prilepeným na chrbte. Urobil som tackavý krok a potom som sa zrútil k džípu. Pri páde som sa obrátil, takže som Freddyho šmaril o auto. Pozviechal som sa na všetky štyri, tlak, ktorý mi zvieral hrdlo, povolil. Vystrel som sa a zhlboka dýchal, až sa tiene rozplynuli a znovu vysvitlo slnko. V náhlej hrôze som vyskočil a obzrel sa. Freddy ležal na boku.

Zamarilo sa mi, že sa postaví a celé sa to začne od začiatku, akoby sme boli dajaké mytologické postavy, ktoré nie je možné zabiť.

Najskôr som vzal z džípu reťaz. Obrátil som Freddyho dolu tvárou a ovinul mu zápästia reťazou, urobil na nej veľký uzol a jej zvyškom mu zviazal členky.

Potom som si kľakol na dno jamy a opatrne odhrňal hlinu, až som uvidel dlaň, väčšiu časť predlaktia a ďalší kus rúrky modrého bicykla.

Podľa uhla, v akom vytŕčala ruka, nachádzal sa zvyšok tela pod džípom a asi tridsiatimi centimetrami hliny. Niekde tam dolu leží nehybná tvár Jasona-Krista, drôtené okuliare, rozbitá gitara, opálené nohy svalnaté od bicyklovania. A kdesi v jeho hlave, navždy stratené v odumretých mozgových bunkách, boli rôsolovité spomienky na to,

prečo sem prišiel a čo mu Van Harn urobil. Bol to skvelý nápad. Vykopať veľkú jamu a pochovať telo pod mŕtveho koňa. Kto by kedy kopal hlbšie, ako je zahrabaný kôň?

Vytiahol som Van Harna hore svahom k zadnej časti džípu a nechal ho ležať v tieni zadného nárazníka. Siahol som mu na krk. Tep mal silný a pravidelný. Okrem hrče na čele nemal nijaké poranenie. Ľavý kútik dolnej pery som mal horúci a opuchnutý, dosahoval veľkosť polovice slivky. Keď som otvoril ústa, aby som pokusne naširoko zívól, sánky mi zaprašťali. Za očami som cítil tupú bolesť. Freddy udieral veľmi dobre. Jeho slnečné okuliare sa kdesi stratili. Poobzeral som sa okolo a uvidel ich, boli celkom rozbité.

Keď som sa vyškriabal z jamy, začul som blížiaci sa dupot konských kopýt. Bol to veľký tmavohnedý kôň a žena s kovbojským klobúkom na hlave, v žltej blúzke a keprových jazdeckých nohaviciach, ktorá na ňom sedela, vyzerala dobre. Ale keď sa priblížila a zoskočila z koňa, zmenila sa na Jane Schermerovú s pudingovou tvárou, takmer nijakým krkom a neutrálnym telom.

„Smith povedal, že Frederick musel zastreliť...“ Uvidela Freddyho v tieni džípu. „Čo to s ním robíte?“

„Momentálne nič. Ale dal mi poriadne zabráť.“

„Ihneď mu snímte tie reťaze!“

„Najskôr sa pod'te pozrieť na toto.“

Zaváhala, potom zoskočila do jamy. Uzdu nechala volne visieť. Veľký kôň šklbal nízku trávku a hlasno prežúval. Ukázal som na okrúhlu jamu s ľudským predlaktím, dlaňou a kúskom modrého bicykla na dne.

Pozrela ta, odskočila, rýchlo sa obrátila a ticho, kašlavo vydýchla. „Kto? Čo...?“

„Nepochybne to je Jason Breen. Pracoval v Západnom prístave.“

„Ale vy ste...“

„Či som to urobil ja? Preboha! To iste! Prišiel som sem a vypožičal si tamto rýpadlo, s ktorým ani neviem nárábať. Potom som vykopal túto obrovskú poondenu jamu. Uložil som Jasona s bicyklom na dno už spomínanej jamy a navždy ho prikryl zemou. Potom som zastrelil tohto koňa a... pozrite. Radšej to nechajme.“

„Ale Frederick to nemohol urobiť.“

„Slečna Jane, myslím, že na tomto svete neexistuje nič, o čom vy alebo ja môžeme byť presvedčení, že by to Freddy neurobil, ak sa mu videlo, že to musí urobiť.“

Rýchlo odstúpila nabok a kľakla si k Freddymu. Chrbtom ruky sa mu dotkla čela. Položila mu ucho na nahú hrud', aby počula srdce. Vstala a pozrela na časť koňa, ktorú bolo vidieť. „Chudáčik,“ povedala nežne. „Úbohý Sultán. Úbohé zviera. Bol to syn mojej Graciel. Vyrástol u mňa. Darovala som ho Frederickovi.“

„To je ohromné.“

Podišla k predným nohám koňa, zdvihla ich a skúmala pevnými rukami. „Musí to byť zadná noha,“ povedala. „Ihneď dajte z Fredericka dolu tú prekliatu reťaz.“

„Nebude to ani zadná noha.“

Zahľadela sa na mňa. „Čo tým chcete povedať?“

„Myslím, že Freddy potreboval mŕtveho koňa.“

„Má tu iné kone. Sultán bol cenný.“

„Potreboval mŕtveho koňa, ktorý bol cenný a ktorého mal obzvlášť rád, aby vyzeralo presvedčivo, že poslal zamestnancov za inou prácou a sám si ho pochoval.“

„Prečo myslíte, že nemá zlomenú nohu?“

„Videl som ho, keď spadol do jamy. Vtedy už bolo Freddymu jedno, čo uvidím, lebo sa medzitým rozhodol uložiť ma do hrobu vedľa Jasona. Pod koňa.“

„Hovoríte o ňom, akoby bol... Mohli by ste odkryť tie zadné nohy? Prosím vás!“

Vzal som rýľ a dal sa do práce. Keď som sa do toho poriadne pustil, netrvalo mi to dlho. Skôr než som skončil, jej kôň konečne pochopil, že tu kdesi nablízku sa nachádza jeho mŕtvy druh. Podišiel bližšie k jame, pozrel do nej, potom zaerdžal, odskočil, potriasal hlavou, gúľal očami a cvakal zubami. Jane k nemu pribehla, chytila ho, odviedla k stromom, priviazala o konár a nechala tam stáť, erdžať a kopáť do zeme.

Čupla si a po jednej si prezrela obidve zadné nohy mŕtveho koňa, potom vstala, oprášila si ruky a vyliezla z jamy. Šiel som za ňou. Zamyslene hľadela na Freddyho a o reťazi už nehovorila nič.

„Sultána som sama vychovala,“ povedala napokon.

„Najlepšie bude, keď pôjdem do domu zatelefonovať.“

„Zatelefonovať?“

„Musím ohlásiť nález mŕtvolý.“

„Ach, prirodzene. V sedláni je telefónna prípojka. Necháte tu Fredericka... takto?“

„Viem. Reťaz vyvoláva dojem, že to prehánam. Ale cítim sa oveľa lepšie, keď je ňou spútaný.“

Pozerala na mňa a zároveň cezo mňa. Oči mala malé a neurčité farby. Azda boli orieškové. „Ľudia o ňom kadečo hovorili. Pokladala som tie reči za klamstvá. Žiarili.“ Zaostrila pohľad na mňa. „Nie je to daký strašný podvod? Nezastrelili ste Sultána vy?“

„Kone obzvlášť neobľubujem, ale nikdy som nijakého nezastrelil.“

„Niekomu musím veriť.“

„Môžete veriť mne. Freddy ma chcel zabiť. Niekoľko rás sa o to pokúsil. Skúsil to s džípom. Potom s rýľom. Chcel ma zahrdúsiť. Je silný. Je asi dva razy taký silný, ako vyzera.“

„Jane?“ ozval sa slabým hlasom Fred. „Jane, miláčik?“

„Áno?“

„Pomôž mi, prosím ťa.“

„Zastrelil si Sultána, lebo si zlomil nohu?“

„Nemal som inú možnosť, miláčik. Prosím ťa, pomôž mi. Uvoľni tú reťaz, prosím ťa.“

Priblížila sa k nemu a hľadela naňho. „Myslím, že ti nemôžem pomôcť, drahý. Myslím, že ti nemôže pomôcť nik. Len buď trpezlivý. Ideme zatelefonovať. Nebudeš tu takto musieť zostať dlho.“

Až keď som bol na polceste k stajniam a sedláni, prestal ku mne doliehať Fredov hlas volajúci Janino meno. Preklusala popri mne, keď som bol takmer pri budove. Našiel som telefón a ona zatiaľ zaviedla koňa do prázdneho boxu.

Kapitán Scorf tam nebol, a tak som požiadala, aby ma spojili s niekým, komu môžem ohlásiť nález mŕtvolý. Potom som niekoľkými slovami vysvetlil, o čo ide, a presne som opísal cestu.

Jane Schermerová sedela opretá chrbtom o dvierka boxu, kolená

mala pritiahnuté k brade. Nad cestičkou, ktorá viedla popri boxoch, bola široká tienistá strecha. Prisadol som si k nej.

Po chvíli sa ozvala: „Ľudia hovorili pravdu a on klamal.“

„Prosím?“

„Nič. Rozmýšľala som o veciach, ktoré ma trápili, o veciach, na ktoré som sa ho pýtala. Bola som strašný blázon.“

„Freddy vie byť veľmi presvedčivý, keď si chce človeka kúpiť.“

„Mňa si kúpil ľahko. Chcela som sa vydať.“

„Tak sa vydáte. Ale nie za Freddyho.“

Obrátila sa a pozrela na mňa. „Muži si ma nikdy veľmi nevšímali. Poznám to, keď im ide o peniaze. To človek vycíti. O ňom som rozmýšľala. Nikdy som si tým nebola istá.“

„Možno mu nešlo o peniaze.“

„Veľmi sa usilujete byť milý, však? Prečo by si všetko takto pokazil?“

„Ľudia často robia také veci, vo veľkom i v malom. Keď sa nám darí, nemôžeme obsedieť. Musíme začať pokúšať osud.“

Zahľadela sa ponad cestu, do ďaleká, na naklonenú hornú časť žltého džípu. Zrazu sa mi dotkla ramena. „Pozrite!“

Pozrel som ta a zistil, že Freddy mu sa podaril zázrak, čosi, čo by som bol pokladal za nemožné. S rukami zviazanými za chrbtom, s členkami obkrútenými reťazou vyliezol spod zadnej časti džípu, vydriapal sa z jamy a postavil sa na nohy. Poskakoval so strašnou diabolskou silou a dajako sa mu darilo udržiavať si rovnováhu, i keď sa zdalo, že sa nehýbe z miesta. Vyskakoval vysoko do vzduchu. Náhle som začul akési vzdialené výkriky. Potom sme videli, ako spadol, odkotúľal sa a opäť zmizol v jame.

Vstali sme. „Niečo sa mu stalo,“ povedala Jane.

„Dnes sa mu stalo už kadečo.“

Ale Jane sa k nemu rozbehla, priveľmi znepokojená, aby si spomenula, že by mohla ísť na koni. Bežal som za ňou, pri každom kroku som v ľavom stehne cítil tupú bolesť. Keď sme ta pribehli, skočila do jamy, v ktorej sa Freddy metal, krútil a reval: „Ohnivé mravce! Ohnivé mravce! Pomôžte mi!“

Zdalo sa mi, že má na tvári, rukách a tele aspoň päťtisíc mravcov, hmýrili sa po ňom a hrýzli ho s jemnou útočnosťou, ktorá

prekvapuje u takých nevinne vyzerajúcich malých červenohnedých tvorov.

I ja som skočil do jamy, chytil Freda, vytiahol ho von, a napoly odniesol, napoly odvliekol asi o dvanásť metrov ďalej. Tam som ho položil na trávnu. Po celý čas vzdychal, kričal a stenal. Jane zabíjala a odhadzovala z neho mravce. Asi stovka ich obrátila svoju pažravú pozornosť na mňa, takže keď som Freddyho položil, začal som vyskakovať, zabíjať ich a striasať zo svojho tela, kým sa ich útoky neobmedzili na občasné pohryznutie. Tento druh mravcov nazývajú ohnivými, lebo ich uhryznutie páli, akoby vám priložili na pokožku rozžeravený malý uhlík.

Kým Jane striasala z Fredyho mravce, rýchlo som mu odviazal reťaze zo zápästí a členkov. Prestal byť nebezpečný. Hoci jeho pohyby boli slabé a neisté, aj on pomáhal odstraňovať mravce. Tie, ktoré sme z neho striasli, sa naňho opäť vydriapali, a tak som ho postavil a odvliekol ešte o pätnásť metrov ďalej. Tam sa zatackal a spadol.

Keď ležal, vyzul som mu topánky a ponožky, rozopol mosadznú sponu na opasku a vyzliekol nohavice. Nohy mal husto obsypané mravcami, putovali mu hore stehnami k slabinám. Vyzliekol som mu spodky, zhúžval ich a odháňal nimi mravce. Všimol som si, že pokiaľ šlo o jeho rozmery, prinajmenšom zodpovedali mieram, ktoré uviedla Joanna. Po chvíli som ho vždy odkotúlal o kus ďalej, aby mravce, ktoré som z jeho tela odohnal, nemohli naňho znovu vyliezť.

Tieto červené mravce sú nebezpečné, ale rozhodne nie sú také strašné, ako sa nás usilujú presvedčiť farmári a petrochemický priemysel. Ak sa postavíte blízko mraveniska, vylezú vám na topánky a pohryzú vás do členkov. Len čo to zistíte, odídete a zbavíte sa ich. Po uhryznutí vám zostanú malé biele pľuzgieriky, ktoré, ak si ich neošetríte, väčšinou začnú hnisieť. Najjednoduchšia pomoc je potrieť si miesto uhryznutia čo najrýchlejšie alkoholom. Stačí vodka alebo gin.

Deväťdesiatdeväť zo sto strašných príbehov o ohnivých mravcoch sú klamstvá. Freddy bol ten stý. Nikdy som nepočul o nikom, koho by tak strašne dohrýzli. Konečne sme ho tej hávede zbavili. Obracal hlavu zboka nabok a vzdychal. Bol popolavý a potil

sa. Navliekol som mu nohavice a zapol veľkú mosadznú sponu.

Teraz som už vedel, prečo sa ma tak naliehavo chcel zbaviť. Ale videlo sa mi nezmyselné, že zabil Jasona Breena.

Naklonil som sa tesne k nemu a spýtal som sa: „Hej! Prečo sem prišiel Jason?“

„Po peniaze,“ odpovedal tupým hlasom. „Zavolať mi ráno o štvrtej na súkromné číslo. Psy som uviazal na reťaz. Čakal som naňho v lesíku. Chcel dvadsaťtisíc dolárov.“

„Za čo?“

„Všetko vyňuchal. Na všetko prišiel. Videl, ako sa *Christina* vrátila bez Jacka. Prezradil mi, že zabil Cala drôtom a že musí ujsť, a ak mu nedám peniaze, vyhlási, že som mu zaplatil, aby ho zavraždil. Povedal som, že súhlasím. Bol strašne nervózny. Potom povedal, že ma aj tak zmláti za to, čo sa stalo s tou malou Dobrovskou. Udreľ ma a ja som udrel jeho. Stisol som mu krk. Niečo som mu zlomil. Chytil sa za hrdlo. Pokúšal sa dýchať. Zošuchol sa na kolená a chrčal. Sotva o dve minúty bol mŕtvy. Vo svetle svitania som videl, že mu očernela tvár a oči vyliezli z jamôk. Odtiahol som ho do stajne. Odviezol som ta aj jeho bicykel. Ach, preboha, všetko... sa mi tak vzdáľuje.“

Freddy vyzeral čoraz horšie, tvár mu spuchla, jazyk navrel. Pery mal oduté. Zdalo sa, že omdlie.

„Raz mi povedal, že mu z včelieho uštipnutia bolo strašne zle,“ ozvala sa Jane. „Kde sú tak dlho!“

O chvíľočku sme začuli vzdialené trúbenie auta, ktoré si predieralo cestu premávkou na diaľnici. Keď sa onedlho zjavilo neďaleko stromov, vstal som a zakýval. S hrkotaním prešlo po ceste a priestranstve pred stajňami, potom zastalo blízko nás. Vystúpili z neho dvaja policajti, veľmi elegantní v svetlomodrých košeliach a tmavomodrých nohaviciach. Na hlavách mali klobúky so širokou strieškou. Boli vysokí, mladí, zdravo opálení a ovešaní zbraňami.

„Haló, slečna Jane!“ pozdravil jeden.

„Dobrý deň, Harvey.“

„Kto je toto tu, slečna Jane?“

„Veď ho poznáte! To je Frederick Van Harn.“

Harvey sa na ňu neveriaco zahladel. „Žartujete,“ povedal zdesene. „Čo sa mu stalo?“

„Dostal sa medzi ohnivé mravce,“ vysvetľoval som mu, „a je alergický na ich uhryznutie. Je v šoku. Môžete sa vysielaczkou spojiť s pohotovostnou službou miestnej nemocnice?“

„Áno, ale...“

„Radšej to ihneď urobte a povedzte im, že ho ta rýchlo doveziete. A povedzte im aj to, že je v šoku po uhryznutí hmyzom. Budú vedieť, čo majú pripraviť. Myslím, že sa to volá anafylaktický šok.“

„Ale...“

Jane k nemu pristúpila bližšie a spýtala sa: „Chcete azda neskôr vysvetľovať môjmu strýkovi Jakovi, prečo ste nechali Fredericka zomrieť?“

Toto je jedna zo zvláštností moci. Každý, kto ju má, vie presne, ako ju použiť. Tí, ktorí moc iba predstierajú, robia chybné kroky.

Kým sa jeden z policajtov vysielaczkou dorozumieval s nemocnicou, druhý mi pomohol Freddyho zdvihnúť, odniesť do auta a položiť na chrbát na zadné sedadlo. „Má tu vraj byť nejaká mŕtvola,“ povedal.

„Je tu.“

„Harv, zostanem tu a zistím, prečo nás vlastne zavolali. Vráť sa sem, alebo mi sem niekoho pošli, dobre?“

Jane nastúpila dozadu do auta, kľakla si na dlážku a chytila Freddyho za ruku. Harvey sa s vozidlom obrátil takmer na mieste a odfrčal. Počuli sme jeho sirénu zavýjať po diaľnici smerom do mesta.

Policajt, ktorý tu zostal, povedal: „Tie ohnivé mravce sú strašné.“ Prezrel som si uhryznutia na chrbte rúk a medzi prstami. „Sú veľmi účinné.“

Vytiahol z vrecka zápisník. „Kto nám telefonoval?“

„Ja. Travis McGee.“

„Volám sa Simmons. Frank Simmons.“ Chcel mi podať ruku, ale potom si zjavne uvedomil, že by to nebolo profesionálne.

„Pracujete už dlho u polície?“

„Niečo vyše troch týždňov. Akú máte adresu, pán McGee?“

Zapísal si moje údaje pomaly a pozorne. „A teraz, kde je tá mŕtvola?“

„Tam v tej jame.“

„Je to naozaj stará mŕtvola? Myslím, či je mŕtva dlho.“

„Iba od včerajšej noci.“

Podišli sme k jame. Zvýšeným hlasom povedal: „To je predsa mŕtvy kôň! Robíte si zo mňa žarty? Čo tam dolu hľadá ten džíp?“

„Počúvajte, Frank, v tej veľkej jame je menšia jama a do tej chcem aby ste pozreli. Tam pri prednej časti džípu.“

Šiel ta a pozrel do menšej jamy. Na mŕtvej hnedej ruke sedelo niekoľko múch. Trochu sa zatackal, potom sa obrátil, prešiel dva kroky a začal vracat'. Keď sa vyvracal, pomaly sa vystrel a povedal: „Vôbec nič ma nevarovalo. Prišlo to na mňa celkom náhle.“

„To sa stáva.“

„Toto je moja prvá mŕtvola. Kristepane! Nepovedzte Harvovi, že som grcal, dobre?“

„Nemám dôvod mu to hovoriť.“

„Sedí na mne. Myslí si, že to nezvládnem. A teraz, kto objavil telo? Vy, slečna Schermerová, alebo pán Van Harn?“

„Ja som ho objavil.“

„A kto ho ta dal?“

„Pan Van Harn.“

„To nemyslíte vážne!“ Zohol sa a pľasol po členku. „Sú tu samé mravce. Podme stadiaľto preč. Myslíte, že je tu niekde nablízku vodovod?“

„Tam v stajni.“

„Podme ta. Neviete náhodou, kto je ten mŕtvy?“

„Myslím, že je to istý Jason Breen.“

„Zo Západného prístavu? Ten bradatý?“

„Presne tak.“

„To sú veci,“ povedal ticho a zastal, aby si zapísal meno mŕtveho do zápisníka.

Kapitán Harry Max Scorf ma vypočúval na mieste činu. Kým skončil, vykopali zo zeme Jasona aj s jeho bicyklom, rozbitou gitarou a chlebníkmi. Šiel som sa so Scorfom pozrieť na telo. Oči hľadeli nahor do neba. Bradu mal zaprášenú od vápencového prachu. Asi tak nejako by vyzeral ako starec, keby mu svet bol dal príležitosť dožiť sa toho.

Pánu Smithovi trvalo dosť dlho, než zistil, že dačo nie je v poriadku. Pribehol cez pole, práve keď nakladali Jasona na nosidlá. „Prečo sa tu prevážajú tie čertovské autá? Ten chlapák je mŕtvý? Vyzerá tak. Kde je pán Fred? Kto je za to všetko zodpovedný?“

Scorf uzemnil Smitha obdivuhodne úspornými slovami a gestami. Potom mi navrhol, aby som ho odviezol do nemocnice svojím prenajatým autom, aby mal príležitosť prebrať so mnou ešte raz celú moju historku.

Otvorili sme vetracie okienka, takže horúci vzduch prúdil dnu. Šli sme pomaly. Znovu som mu podrobne opísal náš súboj. Zachichotal sa a ja som mu povedal, že vtedy na tom nič zábavné nebolo a s odstupom času sa mi to nezdá byť o nič zábavnejšie. Poznamenal som, že by mal azda považovať o peknom humornom spôsobe, ako oznámiť strýkovi Jakovi, že bude musieť zatknúť Fredericka Van Harna.

„Kým sme obidvaja takí veselí, McGee, mohli by ste mi prezradiť, odkiaľ ste vedeli, že pod tým mŕtvym koňom je pochovaný Breen.“

„Ako som vám už povedal, kapitán, hrabal som sa v zemi. Usiloval som sa niečoho zachytiť, pokúšal som sa doplaziť k džípu, aby som sa oň mohol oprieť a postaviť sa. A to sa mi nakoniec i podarilo. Ale najskôr som odkryl časť Breenovho tela a bicykla.“

„Nič z toho nemôžete dokázať a zaujíma ma, ako sa Van Harnova historka bude zhodovať s vašou. Verím, že zabil Jasona, lebo časť jeho spovede počula i Jane Schermerová. A azda to potvrdí

i výsledok pitvy. Vieme, že pitva odhalila príčinu Birdsongovej smrti. Ale bol by som šťastnejší, keby som mohol dajakým presvedčivejším spôsobom dokázať, že tú vraždu spáchal Breen. Mal som ho dávno na svojom zozname a zo dňa na deň sa mi videl podozrivejší. Ale nemám vierohodný dôkaz.“

„Môžem vás potešiť. Myslím, že Cindy Birdsongová bude bez veľkého naliehania ochotná prezradiť, že raz, keď ju Cal zmlátil, prišiel za ňou Breen s návrhom, že keby chcela, mohol by veľmi ticho Cala zabiť tak, že by nik nemal ani najmenšie podozrenie. Bola zdesená a povedala mu, aby na také veci nemyslel. V ten deň, keď som sem prišiel, keď ma Birdsong napadol, vylepil svojej žene také zaucho, až upadla do bezvedomia. Jason Breen sa jej ujal a zdvihol ju zo zeme.“

Obrátil sa na sedadle a cítil som, že si ma prezerá. „To znamená, že nemôžem dopustiť, aby ste sa vrátili bezo mňa do prístavu. Mohli by ste jej povedať, čo má hovoriť. Chcem si to s ňou pokojne rozobrať.“

„Čo na tom záleží, kapitán? Nemusíte podávať obžalobu na JASONA BREENA. Nijaký súdny proces nebude. Tým máte Birdsonga z krku.“

„Som dôkladný človek, McGEE. Potrpím si na to, aby ľudia, či už živých, alebo mŕtvych, obvinili z toho, čo urobili, a nie z toho, čo urobil niekto iný.“

Keď sme prišli do nemocnice, povedali nám, že Frederick Van Harn je na jednotke intenzívnej starostlivosti. Šiel som za Scorfom na štvrté poschodie. Mladý lekár sedel v malej čakárni pred zatvorenými dvojíťmi dverami a ticho sa prihováral Jane Schermerovej. Po predčasne zostarnutej tvári jej stekali slzy. O chvíľu lekár vyšiel von a na chodbe sa s nami pohovárал. Povedal, že napriek všemožnému úsiliu nijakými dostupnými prostriedkami nemohli odvrátiť následky prudkého šoku. Pacient mierne zareagoval na silnú injekčnú dávku digitalisu, ale potom znovu upadol do bezvedomia. O chvíľu sa mu zastavilo srdce a už sa im nepodarilo obnoviť jeho činnosť. Vyhlásil, že to bola mimoriadne silná alergická reakcia, ktorá vyvolala rozvrat elektrolytického hospodárstva v organizme. Je to škoda, dodal nakoniec. Taký mladý

človek.

Harry Max Scorf vyzeral rozhorčene. Mŕtvemu nemožno klásť otázky. Ľudia mu unikali. Správal sa, akoby to pokladal za krivdu, za akýsi podvod.

Vražda a poetická spravodlivosť desivej smrti urobili z tejto udalosti senzáciu na dvadsaťštyri hodín. Bola to vynikajúca téma pre rozhlas a televíziu. Presne to pravé. Významný právnik na prahu politickej kariéry podozrivý z pašovania drog. Pravdepodobne ho vydierali. Zavraždený bol údajne dôverným priateľom bývalej modelky, ktorá sa nedávno stala obeťou výbuchu bomby na palube obytnej jachty.

Ale novinárska historka je krehká vec. Je ako balón naplnený horúcim vzduchom. Potrebuje ustavičný prívod horúceho vzduchu vo forme nových odhalení, nových akcií, nových podozrení. Bez toho vzduch ochladne, veľký balón splasne, zmenší sa, zosadne na zem a vyfučí.

Sudca Jacob Schermer zastavil prívod akýchkoľvek ďalších informácií. On a jeho päťolizači roztiahli svoje siete. Zjavne umlčali miestne rozhlasové stanice, baysideskú televíziu spoločnosť i monopolné noviny. Navyše majú v rukách mestskú i okresnú políciu, banky, obchodnú komoru, združenia občanov a všetky stupne miestnych riadiacich orgánov.

Nikto o ničom nevedel. Prázdny pohľad bol lepší ako veta. Nemám k tomu čo dodať. Ako keby si ľudia nemohli zrazu spomenúť, ako Van Harn vyzeral alebo čo urobil. Reportéri, ktorí sem prišli z Jacksonvillu, Miami a Orlanda, sa rýchlo vytratili z mesta za ďalšou senzáciou. Výbuch každodenných zvrátených, smutných násilných činov sa neprestajne šíril medzi ľuďmi po svete ako nekonečná, večne vybuchujúca šnúra malých čínskych kapslí nazvaných dámske prstíky.

V sobotu ráno, keď nás Harry Max Scorf prišiel navštíviť na palubu *Flusha*, bola táto historka celkom mŕtva, akoby sa bola odohrala vlani.

Sadol si do chladnej obývačky. Sňal si snehobiely klobúk, otreľ hodvábnou vreckovkou jeho vnútornú pásku a opäť si ho starostlivo založil na hlavu v dokonalom uhle.

„Mám pocit,“ povedal, „že by som vás mal chytiť a triasť tak dlho, kým by z vás nevypadlo dačo, z čoho by som pochopil, ako do toho celého zapadáte. Ale to je jeden z pocitov, ktoré nemám rád.“

„Dostali ste dajaké príkazy?“ spýtal som sa.

„Podľa oficiálnej verzie niet čo riešiť. Všetko je vyriešené a založené ad acta. Smrť Carrie Milliganovej bola nehoda. Jack Omaha je nezvestný. Jason zabil bombou Freelerovú a drôtom Birdsonga. Freddy zabil Jasona a mravce zabili Freddyho. To je celé, chlapi. A vy dvaja viete takisto ako ja, že keď sa to všetko zrúta, vyjde z toho kopa hnoja.“

„Naozaj vám nijako nemôžeme pomôcť,“ ozval sa Meyer.

Scorf vzdychol. „Jedine jedna vec vyzerá sľubne. Zjavila sa tu veľmi kvalitná marihuana za slušnú cenu. Niektorí odstránili z cesty všetkých amatérskych veľkoobchodníkov. Z jedného dňa na druhý sem vtrhla nejaká skupina profesionálov a zaplavila celý okres. Ak by som sa mal vysloviť iba ako policajt, je to pre nás úľava. Amatéri všetko pobabrujú. Pri týchto profíkoch som si načistom, akým spôsobom budú pracovať, čo ich rozzúri a čo nie. Ak budú postupovať rozumne, dáme im pokoj. Keď colníci naraz zachytia na mexických hraniciach štyridsaťdva ton, znamená to, že ide o priveľký obchod, aby sme mohli dúfať, že ho celkom zlikvidujeme. Až keď rozkrúčia dajakú väčšiu akciu, potom sa postaráme, aby ich operácie boli také drahé, že prestanú byť výnosné, a oni sa znovu obmedzia na to množstvo, ktoré dodávajú teraz. Práve amatéri doháňajú človeka do šialenstva. Ten prekliaty blázon Walter J. Demos by dohnal do šialenstva každého. Vždy keď sa chcem s tým poserom pohovárať, dá sa do plaču, sadne si, chyť do rúk holú hlavu a začne nariekať. Prišiel som, aby som vám povedal, že istí ľudia budú veľmi šťastní, keď sa vrátite ta, odkiaľ ste prišli, a to čo najrýchlejšie.“

„To má byť pohon na nás, kapitán?“ spýtal som sa.

„Zatiaľ ešte nie. Pohon začne, keď niekomu poviem, že nechcete odísť. Potom ten niektorí navštívi všetky mestské a okresné orgány, ktoré majú dačo spoločné s loďami a plavbou. Prídu sem inšpektori a prekontrolujú vás i vašu loď podľa jednotlivých paragrafov mestských, okresných a federálnych predpisov,

pochádzajúcich ešte z čias prezidenta Lincolna. Napríklad platí ustanovenie, že každá loď plaviaca sa na vodách tohto okresu musí mať ako rezervu dve mosadzné petrolejové lampy, najmenej tridsaťpäť centimetrov vysoké, jednu so zeleným a druhú s červeným svetlom. Ak ich nebudete môcť inšpektorovi ukázať, bude vás to stáť sto dolárov za každý deň porušenia predpisu, bez ohľadu na to, či ste sa plavili alebo kotvili v prístave. Potom to bude pohon. Ešte dačo?“

„Keď budete chcieť, aby sme odišli, kapitán,“ ozval som sa, „stačí povedať a my zmizneme. Presvedčili ste nás.“

Vyzeral prekvapene. „Nazdával som sa, že som vám to práve povedal.“

Meyer si odkašlal a spýtal sa: „Predpokladám, že keby ste prišli s niečím novým, kapitán, oficiálna verzia prípadu by sa hádam mohla zmeniť, nie?“

Scorf sa zachmúril. „Musel by som predložiť presvedčivý dôkaz. Veľmi presvedčivý. Ako som vám povedal, ľudia chcú na všetko zabudnúť. Hneď teraz. Ak sa to opäť rozvíri a k ničomu to nepovedie, vyhodia ma bez dôchodku.“

„Niekedy sa človek neubráni myšlienkam,“ povedal som.

„Akým?“

„Včera večer sme veľa rozmýšľali a dlho sme sa zhovárali, kapitán,“ pokračoval Meyer. „Rozhodli sme sa, že všetko ešte dôkladnejšie prešetříme a potom sa vám zveríme. Ale vy nás nútite poponáhľať sa. Je to zatiaľ iba teória.“

„Teória,“ zamrmľal Scorf a poobzeral sa, akoby hľadal miesto, kam si odpľuť.

„Podiel Carrie Milliganovej z nezákonne získaných peňazí prevyšoval stotisíc dolárov.“

Prudko obrátil hlavu a uprene sa na mňa zahľadel. „To znie skôr ako fakt, než ako teória, McGee.“

„Dala mi ich, aby som jej ich uschoval a v prípade, že sa jej niečo stane, odovzdal ich jej sestre.“

„K tomu sa ešte vrátíme,“ povedal Scorf. „Čo z toho vyvodzujete?“

„Túto hru hrali štyria ľudia. Carrie Milliganová, Freddy Van Harn, Jack Omaha a Cal Birdsong. Carrie mala v sebe akúsi

pokrútenú poctivosť. Nevzala by si viac než to, čo jej patrilo. Ale bála sa, že by ju niekto mohol obrať o jej podiel. Freddy poskytoval lietadlo a Jack loď, a podľa všetkého obidvaja akciu financovali. Je pravdepodobné, že by Carrie v tejto situácii dostávala celú štvrtinu zisku? Povedal by som, že nie. Odhadujem jej podiel najviac tak na dvadsať percent. Jack bol bankár. Peniaze si ukladal do trezoru vo svojom podniku. Carrie bola účtovníčka a spojka. Nové nákupy platili z hotovosti uloženej v trezore. Keby sa boli spoločne rozhodli s vecou skončiť, rozdelili by si peniaze podľa dohody a každý by šiel svojou cestou. Ak stotisíc reprezentuje dvadsať percent, potom v čase, keď si Carrie vzala svoj podiel, muselo v trezore zostať štyristotisíc dolárov.“

„Štyristotisíc,“ zopakoval Scorf pomaly.

„Možno i viac,“ ozval sa Meyer. „Je ťažké vyznať sa v motívoch mŕtveho, ktorého človek nepoznal. Ale včera večer sme si uvedomili, že Jack Omaha sa chystal nadobro zdúchnuť, opustiť rodinný kozub i domov, a predtým zinkasovať, čo sa dalo, dokonca obrať i svojho partnera. Mohol svoje peniaze nechať v trezore spolu s ostatnými, alebo ich mohol ukryť na mieste, kde by sa k nim rýchlo dostal.“

„Takže možno ušiel,“ povedal Scorf, „a vzal so sebou Van Harnove i Birdsongove peniaze.“

„Alebo, ako som vám povedal už predtým, spadlo mu na hlavu vrece marihuany a zabilo ho. Preto mi Freddy povedal, že Jason videl, ako sa *Christina* vrátila do prístavu bez Jacka Omahu.“

Scorf sa zamračil. „Takže... je tu možnosť, že Van Harn chcel svoje peniaze, a vedel, kde sú a kto mu ich môže dať.“

„Je tu i možnosť, že ich chcel zatiaľ nechať tam, kde boli,“ povedal som. „Jack a Carrie poznali kombináciu čísiel, ktorou sa trezor otváral. Jack bol mŕtvy a Carrie mohol Fred dôverovať. Keby peniaze potreboval, mal by ich tam k dispozícii.“

„Myslíte, že ešte vždy môžu byť v trezore?“ spýtal sa Scorf a od prekvapenia sa mu na čele urobili vrásky.

„Predpokladajme,“ povedal Meyer, „že Harry Hascomb prichytil Carrie, ako si vyberala z trezoru svoj podiel v tú noc, keď zomrel Jack Omaha. Vedel, že je tam veľa peňazí, ale nemohol sa k

nim dostať. Harry nebol zasvätený do ničoho. Kedže všetky účty a peňažné záznamy v podniku robili Omaha a Carrie, stačilo, aby kombináciu čísiel trezoru poznali oni dvaja. Ľudia z poisťovne trvajú na tom, aby počet osôb, ktoré majú prístup do trezoru, bol čo najmenší. Dvaja – to je ideálny počet. Skutočnosť, že Harry videl, ako si Carrie vyberala peniaze, by zodpovedala tomu, že sa cítila nesvoj a a nechala peniaze u Trávise McGeeho v Lauderdale. Pre istotu.“

Scorff preukázal pohotovosť policajtského úsudku a poznamenal: „A keď Harry zistil, že ho Omaha chcel obráť o všetky peniaze a možno zo správania Milliganovej vydedukoval, že Omaha je mŕtvy, prišiel na najjednoduchší spôsob, ako sa dostať do trezoru: nechať Milliganovú zahynúť pri nehode, aby mohol zavolať firmu, ktorá vyrába trezory, a dať si ho legálne otvoriť. Bolo by to logické.“

„Môžeme povedať, že Van Harn ta šiel ihneď po tom, ako sa do počul o Carrieovej nehode. Harrymu stačilo predstierať, že o nijakých peniazoch v trezore nevie. Van Harn by sa nebol opovážil naňho naliehať. Navyše, strýko Jake ho už vytiahol z dlhov.“

Scorff vzdychol. „To sú všetko teórie. Pekné teórie.“

„A čo dakajý fakt?“ spýtal sa Meyer. „V odbore stavebného zásobovania a konštrukčných stavieb mal Hascomb po ruke dynamit, rozbušky, drôty a batérie, alebo aspoň vedel, kde sa tieto veci dajú obstaráť. Nie je úradník, ale človek praxe. Zjavne má technické znalosti a je zručný.“

„A Joanna Freelerová mi povedala,“ poznamenal som, „že ak to správne zahrá, nebude musieť už nikdy pracovať.“

„Podľa vás teda mohla vedieť, že Hascomb zabil Carrie a vydierať...“

„Nie! Bola naozaj šokovaná, keď som jej povedal, že Carrie niekto pod to auto sotil. Carrie jej zjavne prezradila, že v trezore v kancelárii je kopa peňazí. Ony boli jediné dve ženy v celom podniku. A to by dalo Joanne do ruky tromf proti Harrymu Hascombovi. Mohlo jej to umožniť prestať pracovať. Keby to správne zahrála.“

„Nezahrála to správne,“ poznamenal Scorff.

„Včera v noci sme uvažovali,“ ozval sa Meyer, „že keby bol Harry požiadal Joannu o schôdzku, určite by súhlasila. Boli predsa

dôverní priatelia niekoľko rokov. Potom jej však mohol oznámiť, že mu do toho niečo prišlo a že jej ako odškodné posielal balíček vína a syra.“

„Hlučného vína a syra,“ dodal Scorf. Vstal a prechádzal sa po obývačke. Potom zastal a poobzeral sa. „Keď som sem po prvý raz prišiel, vyzeralo to tu strašne. Bolo mi z toho nanič. Mŕtve dievčatá ma dojímajú. Bomba je krutá a odporná vec. Asi každá smrť je krutá a odporná. S výnimkou milosrdného ukončenia bolesti. Najhoršie sú bomby, oheň a nože. Pozrite, viem, ako to býva s dievčatami v kanceláriách. Kombináciu čísiel trezoru vraj poznali iba Jack Omaha a Carrie Milliganová. Stavím sa však o svoj biely klobúk, že ju poznala aj Joanna Freelerová, alebo vedela, kde si ju slečna Milliganová zaznačila. Viete, kam si takmer každý Američan zapíše kombináciu čísiel trezoru? Na kúsok lepiacej pásky a tú si prilepí na bočnú dosku alebo spodok strednej zásuvky písacieho stola. Polovica vylúpení trezorov v krajine je hračkou, lebo každý vie, kde hľadať kombináciu.“

„Nechceme stadiaľto odísť hneď teraz,“ ozval som sa.

„S tým, čo ste mi povedali, si poradím aj sám,“ vyhlásil Scorf. „Sú to všetko teórie. Ak Joanna naznačila Hascombovi, že sa s ním stretne, aby sa pohovárili o tom, ako zomrela Milliganová, rozhodla tak o svojom osude.“

„Ak sme dedukovali správne,“ povedal Meyer, „urobilo by nám radosť, keby sme sa mohli zúčastniť na vašom rozhovore s pánom Hascombom.“

Scorf naňho zachmúrene pozrel. „Urobilo by vám to radosť, vravíte?“

„Tak málo vecí v živote vyjde pekne, kapitán Scorf, že by človeku dobre padlo byť pri jednej, ktorá sa naozaj podarí.“

„A vy si myslíte, že celý tento zmätok je pekný?“

Meyer sa zatváril utrápene. „Nie v bežnom zmysle slova.“

Scorf o tom popremýšľal. „Nemáme sa vlastne ani čoho poriadne zachytiť. Preboha, nepotrebujem mať so sebou celý sprievod. McGee, vy môžete ísť so mnou a prizerať sa, ako to zbabrem. A vy, Meyer, tu radšej zostaňte a pripravte všetko na odchod. Moje pokyny sú jasné. Musím vás prinútiť, aby ste odišli.“

Vrátime sa o chvíľu.“

Človek by predpokladal, že Scorf si vzpriamene sadne za volant tmavomodrého cougara bez registračného čísla a bude sa plaziť po ceste ohromujúcou rýchlosťou šesťdesiat kilometrov za hodinu. Namiesto toho, len čo sa pripútal, posunul si klobúk hlbšie do čela, oprel sa dozadu, končeky prstov položil na volant a kízal sa pomedzi rušnú premávku ako naolejovaný úhor. Vsúval sa do medzier, ustupoval pred autami prichádzajúcimi z protismeru a vôbec pritom nezrýchľoval, nespomaľoval ani nepoužíval brzdy. Vyzeral priveľmi nenápadne na skvelého vodiča, ale nepochybne ním bol. A to som mu aj povedal.

So smutným úsmevom mi vysvetľoval: „Obetoval som veľa času a peňazí na rallyecross. Minule sa mi šlo s vami v aute veľmi príjemne, iba keď vychádzate z križovatky, neviete si vybrať správny jazdný pruh.“

„Existuje azda dajaké tajomstvo, ktoré nepoznám?“

„Zarad'te sa za miestne krásy s detičkami v starších autách a trochu ich pritísните, určite vám uhnú z cesty. Zarad'te sa za miestne dodávkové autá. Keď je cesta trojprúdová, jazdite v strednom prúde, a keď sa blížite ku križovatke, prejdite do pruhu pri krajnici. Ten, kto odbočuje, sa vám rýchlo vyhne.“

„Kam ideme?“

„Do štvrte Pineview Lakes. Na Loblolly Lane dvadsaťjeden.“

Bola to rovina vzdialená od stredu mesta asi osem kilometrov. Staviteľia použili štrk vytŕažený z jazier, aby na močiaroch postavili domy v rančerskom štýle. Keď sme odbočili na štrkovitú príjazdovú cestu domu číslo dvadsaťjeden, bolo jedenásť hodín. Dom z cyprusového dreva bol nízky a dlhý a mal šindľovú strechu z akejsi vodovzdornej napodobeniny cédra. Bol natretý striebristou farbou a na oknách mu viseli vyblednuté modré žalúzie, ten typ, ktorý je na okná pevne primontovaný a nikdy ich celkom nezakrýva.

Dvaja opálení, štíhli mládenci pracovali na kostre volkswagenu so širokými pneumatikami nadmernej veľkosti. Bokom na nás pozreli a inak nedali vôbec najavo, že si uvedomujú našu existenciu, ani keď sme už stáli vedľa nich.

„Je niektorý z vás Hascomb?“ spýtal sa Scorf.

„Ja,“ odpovedal ten chudší.

„Je doma otec?“

„Nie.“

„A pani Hascombová?“

„Ani tá.“

„Ak to priveľmi nezaťažíš tvoj mozog, synak, azda by si mohol na chvíľu prerušiť prácu a povedať mi, kde nájdem tvojho otca.“

Chlapec sa vystrel a hľadel na Scorfa v pochmúrnom tichu. „Čo to tárate o namáhaní mozgu, starký?“

„Som kapitán Harry Max Scorf a mám plné zuby mladých zasranov, ktorí sa tvária ako tvrdí chlapáci. Budeš ma počúvať, budeš sa slušne správať a budeš ku mne zdvorilý, synak, lebo inak ťa zoberiem so sebou do mesta pre marenie výkonu služby policajného úradníka.“

Pochmúrny pohľad sa nezmenil. „Ach, bože,“ zvolal chlapec unudeným hlasom. „Hneď som si to neuvedomil. Hm, hm. Podľa toho, čo sa mi dostalo do uší, som presvedčený, že nájdete môjho drahého otca v jeho podniku zvanom Výberové stavebné zásobovanie v Junction Parku. Vlastne to nie je jeho podnik, lebo ten starý somár ň prišiel, pretože ho nevedel riadiť a jeho spoločník ho obral o všetko a zdúchol aj s peniazmi. Ale kovboj Harry má aj teraz chvastavé reči ako vždy. Je tam dolu, lebo dajaký vtáčik z Fort Pierceu chce kúpiť tie haraburdy, ktoré nepredali pri výpredaji. A teraz, keď mi láskavo dovolíte, sa vrátim k svojej práci.“

Scorf sa smutne usmial a pokrútil hlavou. „Srdečne ti ďakujem, synak. Verím, že sa jedného dňa ešte stretneme v úradnej záležitosti.“

„Na to sa môžete spoľahnúť,“ odvrkol chlapec.

Keď sme šli ďalej, Scorf sa spýtal: „Čím to je, že mnohí z týchto mladých sú v poslednom čase na všetko takí napajedení?“

„Azda to spôsobuje nový konzervačný prostriedok, ktorý pridávajú do mletého mäsa v reštauráciách, kde vás obslúžia priamo vo vašom aute.“

„To je rovnako dobrá odpoveď ako čokoľvek iné.“

Za budovou Výberového stavebného zásobovania stálo jediné auto. Najnovší model dodávkového forda s miestnou poznávacou značkou, otlčený a zaprášený, s puknutým oknom a mäkkou pneumatikou. Budova mala veľké zasúvacie dvere, ktorých jedna polovica, vedúca na nakladaciu rampu, bola asi na meter otvorená. Vyliezli sme na rampu a vošli sme do tmavých, ozvenou duniacich priestorov prázdneho skladiska. Klimatizácia bola vypnutá.

„Hascomb?“ zakričal Scorf.

„Hej! Kto je to?“

Harry vyšiel z tieňa, v ruke držal kliešte. Pozrel na nás a povedal: „Ach, dobrý deň, Harry Max! Stáli ste oproti svetlu, takže som vás nepoznal.“ Potom sa obrátil na mňa. „Ako sa to voláte, kamarát?“

„McGee.“

Hascomb bol polonahý, pot sa mu lial z mäkkého obnaženého tela. Kovbojské nohavice stiahnuté širokým opaskom mal okolo pása prepotené. Husté červenohnedé vlasy, starostlivo učesané a nalakované do moderného účesu, mu zakrývali uši. Podpätky čižiem klopkali po cementovej dlážke.

„Prichytili ste ma, Harry Max,“ povedal. „Práve demontujem rozvodnú skriňu. Nie som si istý, či patrí mne, alebo vlastníkovi budovy, a tak si ju radšej vezmem. Ten chlapák z Fort Pierceu mi za ňu ponúkol dvadsať dolárov, a to je dvadsať dolárov, ktoré by som inak nemal. Odviezol si už kopu drobností a pošle sem ešte nákladné auto po stoly, trezor, stoličky a tamtie dva generátory. Potom mi nezostane už nič.“

„To je mi ľúto,“ povedal Scorf.

Hascomb vzdychol a pokrčil plecami. „Je nepríjemné, keď má človek za spoločníka zlodēja.“

„Čo urobíte?“

„Myslím, že zamierime do Wyomingu. Do baní. Viem opraviť hocičo na svete, čo sa skladá zo súčiastok. Začneme s peniazmi, ktoré mi zostanú po odrátaní dlhov a hypoték. Prišli ste sem za mnou?“

Rozmýšľal som, ako sa do toho Scorf pustí. Podozrenie bez dôkazu je nebezpečná a krkolomná vec.

„Harry, dúfam, že to nebudete chápať v zlom,“ povedal Scorff. „Pri svojej práci musím často robiť kopu vecí, ktoré pokladám za nezmyselné, ale myslím, že je to tak pri každej práci. Navyše sa nazdávam, že vaše odtlačky prstov sa nachádzajú vo vašich spisoch u vojska, ale trvalo by dlho, kým by nám ich z Washingtonu, alebo kde ich majú uložené, poslali, a tak mi povedali, kapitán, priveďte Harryho Hascomba a snímte mu odtlačky. Nebudete sa pre to zbytočne rozčulovať, však nie?“

„Ja? Nie. Vôbec nie. Nebudem sa rozčulovať, ale aký to má, preboha, zmysel. Harry Max?“

„Azda by som vám to nemal ani hovoriť, ale poznáme sa už dlho. Možno viete, že zlomok odtlačku je nanič. Tento, ktorý majú, vyzerá ako polovica odtlačku prostredníka pravej ruky.“

„Odtlačok na čom?“

Scorff zašúchal nohami po cementovej dlážke. Pokrútil hlavou. „Musíte pochopiť, ako naši ľudia rozmýšľajú, Harry. Rozhodne nebolo v meste nijakým tajomstvom, že medzi vami a Joannou Freelerovou sú aj iné než pracovné vzťahy. A milenci sa občas pohádajú. Neurazte sa, ale odborníci na bomby našli asi takýto veľký kúsok obalu z batérie a použili dajakú chemikáliu, ktorou vyvolali zlomok odtlačku. Odfotografovali ho. Keď tento odtlačok porovnajú s vašim, budete navždy mimo podozrenia, Harry. Jednoducho to musím urobiť a mrzí ma to. Naozaj ma to mrzí.“

Harry Hascomb potľapkal nižšieho muža po pleci. „Preboha, Harry Max. Nemusí vás to mrziť. Chápem, že keď má človek určitú povinnosť, musí si ju splniť. To je jasné. Chcete, aby som šiel hneď teraz? Počkajte, len si oblečiem košeľu.“

Všimol som si, že Harry Max nasledoval Hascomba, keď si šiel po košeľu, a že má hrubé béžové sako rozopnuté. Tipoval som, že má za opaskom pištoľ.

Hascomb vkĺzol do kovbojskej košele, pri chôdzi si ju zapol a zastrčil do nohavíc. Zatiahol veľké dvere, zasunul ťažkú závoru, usmial sa a povedal: „Ukradnem tú skriňu neskôr.“ Naše auto parkovalo vpravo vedľa dodávky. Hascomb si doň už sadal, keď si potľapkal po vrecku a povedal: „Okamih, Harry Max. Počkajte, nech si zoberiem ešte jednu škatuľku cigariet.“

Vsunul rameno do dodávkového auta a stisol gombík, ktorým sa otvára priestor na rukavice. Urobil to veľmi rýchlo. Scorf stál pred otvorenými dverami dvojdverového cougara, držal sedadlo vodiča naklonené dopredu, aby Hascomb mohol nastúpiť dozadu. Ja som bol práve pred autom, mieril som k druhým dverám.

Hascomb bleskovo vytiahol z priestoru na rukavice starodávnu zbraň. Dôstojníci si podobné nosili domov z posledných piatich vojen. Automatický kolt kalibru 45. Zazrel som jeho záblesk, keď sa Hascomb obrátil a z bezprostrednej blízkosti vystrelil na Scorfa.

Scorf zdvihol ľavú ruku, aby odrazil veľkú pomalú guľku. Pravou rukou siahla po pištoli za pásom. Guľka mu preletela dlaňou a udrela do nadočnicového oblúka nad ľavým okom. Odpor kosti mu hodil hlavu dozadu a zlomil väz. Biely klobúk preletel cez kapotu auta. Tvrdý úlomok olova si prekliesnil cestu cez mozgovú hmotu a zo zadnej časti lebky vyrazil kus kosti veľkosti jablka. Všetko sa to odohralo v okamihu a bolo to strašné. Po prednej časti auta sa rozstrekla krv a sivá mazľavá hmota. Videl som všetko ako v spomalenom filme. Odohralo sa to v ostrom, jasnom svetle, hodinu pred poludním. Vzduch sa takmer nehýbal. Iba občas sa v pravidelných poryvoch prihnal zo severu na juh vietor a priniesol so sebou na východné pobrežie Floridy všetku páchnucu a leptajúcu nečistotu z Birminghamu a ďalších miest priemyselného juhu. Obzor mal farbu whisky a nebo nad našimi hlavami nebolo belasé, ale jasnožlté. Kalné slnko osvetľovalo scénu na parkovisku ako silný reflektor. A Harry Hascomb videl hroznú smrť kapitána Scorfa pod strašnou citrónovou oblohou.

Scorf ležal vystretý na tmavomodrej kapote auta. Meyer mal pravdu, pokiaľ šlo o živú realitu smrti. Tvár Harryho Hascomba bola úplne ochabnutá, pohľad mal prázdny a tupý. Čakal, že uvidí obrázok mŕtveho vlhovca. Namiesto toho tu bola skutočná mŕtvola, krvácajúca, zapáchajúca a tak strašne konkrétna, že Harry zostal ako primrazený v neveriacej hrôze. Na chvíľu som znervóznel. Uvedomil som si, že sme na opustenom parkovisku, v opustenej časti mesta, a vedel som, že nemôžem očakávať, že sa tu v nedeľu na pravé poludnie zjavia dajakí zvedavci.

Scorfovo sako bolo rozopnuté a uvidel som pažbu jeho pištole. S

rýchlou a bláznivou presnosťou, prenikavo si uvedomujúc vlastné šialenstvo, som sa naklonil do dráhy výstrelu veľkého automatického revolvera, schytil Scorfovu zbraň a vrhol sa na cementovú dlažbu na opačnej strane auta, než stál meravý Hascomb. Vystrelil, keď som mu zmizol z očí, a keď guľka narazila do rampy, zaznelo to ako oneskorená ozvena hlučného výstrelu. O chvíľu nato sa Scorf skĺzol z kapoty nabok a s ťažkým buchnutím dopadol na zem.

Harry Hascomb mal v hlave nepochybne premyslený scenár. Azda mal jeho revolver skončiť v mojej mŕtvej ruke a on niekde v Peru.

Nie som z tých, ktorí sa pustia do streleckého súboja kdesi na ranči alebo vo výbehu pre dobytok. Netúžim stáť pred očami davu a mieriť na chlapáka, ktorý mi chce odstreliť hlavu.

Rýchlou som si ľahol na brucho. Aby sa mi zbraň s krátkym zásobníkom v ruke nechvela, podoprel som si ľavou rukou pravé zápästie. Cielil som pod nízkym podvozkom auta, mieril mu na predný záhyb na členku kovbojských čižiem. Na takú vzdialenosť som musel trafiť presne. Vykríkol a začal poskakovať. Druhú čižmu som na prvý pokus netrafil, ale na druhý som ju zasiahol. Harry Hascomb sa zrútil na zem a prenikavo, zdesene jačal. Pokúšal sa vystreliť na mňa rovnakým spôsobom, mieril pod auto. Chcel som mu streliť do ruky alebo do zápästia, ale nechtiac trafiť som do revolvera. Vyletela z neho guľka, odrazila sa od auta a pri spiatočnom lete rozbila tlmič motora. Potom kolt vypadol Harrymu z ruky a odkotúľal sa preč.

Odrazu som zistil, že stojím bez toho, aby som pobádal plynutie času, nad ležiacim Hascombom a vyberám si vhodné miesto medzi jeho očami.

Potom som si však uvedomil, že by to znamenalo stráviť najlepšie roky života v Bayside, vyplňať formuláre a odpovedať na otázky. Hascomb nikam neodíde, ale aby som mal istotu, vzal som si kľúče od obidvoch áut. Šiel som peši k telefónnej búdky vedľa benzínového čerpadla, kam pravidelne chodievala Carrie.

Prihnal sa vietor a odfúkol všetku špinu na nebo niekoho iného. Cindy a ja sme jeden vedľa druhého sedeli na ležadlách na hornej palube a pozerali sme na diamantové hviezdy.

„Povedal si, že ich našli, Trav, ale kde boli ukryté?“

„V škatuli s nápisom Kempingový varič. Chystal sa na kempovanie. A stratil by sa v lesoch. Navždy.“

„Priznal sa, že zabil Carrie?“

„Udrel ju tak, že upadla do bezvedomia. Počkal si na správne auto a potom ju hodil pod farmársky dodávkový voz.“

Cítil som, že sa zachvela.

„Myslím, že istým spôsobom mi časť tých peňazí patrí,“ povedala.

„Istým spôsobom áno. Ale možnosť, že sa k nim dostaneš...“

„Viem. Niečo však musím urobiť.“

„Nemôžeš to tu predat?“

„Môžem. Ale čo potom?“

„Ako to myslíš?“

„Trav, miláčik, rada pracujem. Teší ma, ak všetko beží tak, ako má. Chcem byť zabezpečená. Musím splatiť hypotéku vo výške stotisíc dolárov a tento prístav má desať ráz takú hodnotu. Budem sa musieť poriadne pustiť do roboty.“

„A ja som ti chcel navrhnúť, aby si si zbalila veci a robila mi na *Flushi* spoločnosť.“

„Nuž... niekedy to azda urobím.“

„Vidím, že to v tebe nevzbudilo nijaké nadšenie.“

„Prehovorila mužská márnomyseľnosť. Nemôžeš sa zmieriť so skutočnosťou, že som pripútaná k tomuto miestu?“

„A chceš byť k nemu pripútaná.“

„Prosím ťa. Nechcem sa s tebou hádať. Prosím ťa, drahý.“

Natiahol som sa, až mi zaprašťalo v pleciach. „Dobre, Cindy. Si veľmi realistická, pracovitá a tak ďalej. A ja som azda priveľmi

bezstarostný, ale vidí sa mi, že je tu veľmi veľa mŕtvych. Keby ich bol ktosi vopred varoval, mohli ešte žiť.“

„Nepoznáme jeden druhého.“

„Čo to znamená?“

„Pri tebe som zistila, že som väčšmi eroticky založená, ako som si myslela. Dobre, takže odteraz som voči sebe skeptickejšia a som i nervóznejšia. A keďže som opatrná, potrebujem čas. Nemôžem tu chodiť ako námesačná, snívať a vykašľať sa na dôležité veci.“

„Snívanie je veľmi užitočné.“

„Viem, viem, viem. Ale naozaj jeden druhého nepoznáme. A ja som pracovitá žena. Budovateľka. Možno sa jedného dňa naučím zabávať. Ale predtým musím niečo poriadne vybudovať. Pochop ma, prosím ťa.“

Vzdal som sa. Zdvihol som jej ruku a pobožkal ju na dlaň. Zachvela sa. „Keď si všetko zariadiš podľa svojich predstáv, zatelefonuj mi. Keď sa ti bude vidieť, že sa chceš so mnou zoznamovať.“

„Nemôžeš zavolať ty mne?“

„Ale áno. Prečo?“

„Je to veľmi zvláštne hanbiť sa pred človekom, s ktorým si sa miloval. Ale ja sa hanbím.“

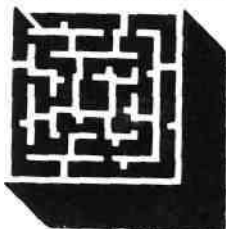
„Cindy, zavolám ti. Ale kedy?“

Zhlboka sa nadýchla a vydýchla, bol to znak uvoľnenia, spokojnosti a možného očakávania.

„Z času na čas to skús, dobre?“

A bolo to dobre, lebo to tak muselo byť. Iná možnosť neexistovala. Niekedy je úľavou nemať na výber. Poprosím Meyera, aby mi to vysvetlil.

LABYRINT

Z anglického originálu The Dreadful Lemon Sky, Pan Books, Londýn 1976, preložila Katarína Karovičová. Vydala Smena, vydavateľstvo SÚV SZM, v Bratislave ako 3486. publikáciu. Edícia Labyrint, zväzok jednosto tridsiaty tretí. Vydanie prvé. Rok vydania 1988. Prebal, väzbu a typografiu navrhol Dušan Leščinský (podľa edičného riešenia L. Longauera). Zodpovední redaktori Alena Matuščíková a Hviezdoslav Herman. Výtvarná redaktorka Ľubica Štuková. Technická redaktorka Zdenka Remeňová. Jazyková redaktorka Eva Kleknerová. AH 27,05 (text 26,08; ilustr. 0,97). VH 27,53. SÚKK 1721/1-86. Náklad 52 000 výtlačkov. Vytlačila Pravda, tlačový kombinát KSS – Tlačiarenské závody Pravda, závod 01, Bratislava, Štúrova 4 – sádzané fotosadzbou v závode 02.

073.076-88 PMM

13 Kčs 37-